XXVIII. évfolyam, 15. szám · Ára: 1,80 Ft · 1972. április 13.

— Rongygyűjtésben ilyen szerencsénk még sose volt…

Lehoczky István rajza

KEDVES LUDAS!

ÜNNEPI MORZSÁK

A hármas ünnepen meglátogattam néhány ismerősömet. A hagyományokhoz híven sonkával, borral, süteménnyel traktáltak mindenütt. És desszertként feltálaltak mindenütt egy-egy nekem félretett témacsemegét is:

1

— Mit szólsz ehhez a borhoz? — kérdezte első számú ismerősöm. — Egy üveg poshadt vízért kaptam cserébe!

— Igazán jó üzletet csináltál vele, mert kitűnő itóka!

— De hallgasd meg az előtörténetét is! A József körút 35. szám alatti termelői élelmiszereket árusító boltban vettem egy üveg tokaji muskotályost, a Mádi Pincegazdaság termékét. Hazahoztam, kibontottuk, kitöltöm az első pohárral, hát akkor látom, hogy zavaros szürke víz van benne... Visszavittem, kicserélték. Anyagilag tehát nem károsodtam. De képzeld csak a bosszúságot: a jó zsíros vacsora után egy pohár muskotályost akarsz inni, s erre büdös víz csorog a poharadba. Nem is beszélve a drága időről, amit a bor kicserélésére kellett fordítanom. De ez a cserebor valóban kitűnő! Szódát kérsz hozzá?

Felesége kisietett a konyhába, hogy friss szódavizet csináljon. Pár perc múlva bosszankodva tért vissza:

— Egyszer már arról is írhatna, hogy milyen sok a rosszul töltött szifonpatron! A most megkezdett dobozban is eddig már három olyat találtam, amelyikben nem volt meg az előírt mennyiségű szénsav. És ez szinte napirenden így van!

2

— Képzelje, min kellett bosszankodnom a héten! — kezdte második számú ismerősöm felesége. — Bementem egy illatszerboltba, Revlon 17-es rúzst kértem. Az ifjú hölgy, aki a pult mögött álldogált, kijelentette, hogy ilyen rúzs nincs. Már hogyne volna, erősködtem, hiszen már vettem ilyet náluk is. De ő csak állította, hogy nincs és nem is volt. Másnap bementem ugyanoda, akkor egy másik eladó volt szolgálatban, tőle azonnal megkaptam a kért rúzst. Ha csak egyszer fordult volna elő ilyesmi velem, szóvá se tenném. De számtalanszor tapasztaltam már, hogy nagyon sok a szakképzetlen eladó a boltokban, s közülük nem egy akad, aki inkább kijelenti, hogy a keresett árucikk nincs, csak hogy ne kelljen keresgélnie, vagy idősebb kollégáitól kérdezősködnie.

— Van egy másik témám is magának — folytatta a háziasszony. — Napok óta keresek damaszt párnahuzatot. Egy darabot. Hiába járom a boltokat, nem kapok. Van ugyan párnahuzat, amit külön is lehet kapni, nem csak garnitúrában, de az nem damasztból van. Kaphatnék nagyon szép damaszt huzatot is a párnámra, de ahhoz egy egész garnitúrát meg kellene vennem, mert úgy külön nem adják...

3

Nagy munkában találtam harmadik számú ismerősömet: ceruzával és léniával vonalakat húzgált egy füzetbe, mindig pontosan az oldal közepén.

— Hát te mit csinálsz?

— Nyelveket tanulok.

— Meglehetősen egyedi módszert választottál...

— Egy fél napom ment már el ezzel az épületes munkával: szótárfüzeteket gyártok magamnak. Középiskolás koromban tanultam utoljára nyelveket. Emlékszem, akkor kétfajta füzetet használhattunk szószedetnek. Az egyik hosszúkás, karcsú alakú volt, a másik kis tömzsi. Ez utóbbiban minden oldal közepén kettős választóvonal húzódott végig, ettől balra írtuk az idegen szót, jobbra a magyar megfelelőjét. Ma csak ilyen kis tömzsi van, de vonalka nincs benne, azt magamnak kell meghúznom. Még szerencse, hogy három napig tart az ünnep, van időm rá...

(r. b.)

GAZDÁTLANUL

Kispesten, az Attila utca 65. számú ház lakói évek óta nyomoznak az épület gazdája után eredménytelenül.

Az egykori tulajdonos állítólag külföldre távozott,

de a hatlakásos ház nem került állami kezelésbe.

Az épület elhanyagolt, a bedőléssel fenyegető oldalfalakat hatalmas gerendákkal dúcolták alá. A tetőzet már egy kiadós esőnél átázik. Talán azért nem vezették be hajdan a vizet a lakásokba, mert úgyis kapnak eleget felülről.

Az udvaron levő emésztőgödröt rég ki kellett volna üríteni, de gazda nem lévén, nincs aki kezdeményezze ennek elintézését.

A lakásokban korhadt a padlózat és a ház kapuját sem lehet bezárni. Este az udvaron sötétség honol. A kéményt lassan elhordja a szél. Középkori állapotok 1972-ben!

A XIX. kerületi Tanácsnak kellene rendeznie a tulajdonviszony kérdését. Hátha akad megoldás ebben a megoldhatatlannak tűnő ügyben.

(f. i.)

FOGANTYÚ

Még a múlt év elején vásároltam egy „Hajdúság" elnevezésű lakószoba-garnitúrát. (Gyártja: a Debreceni Faipari Vállalat.) Amikor a fogantyúkat otthon fel akartam szerelni a szekrényekre, kiderült: hat darab hiányzik. Írtam a gyártó vállalatnak, hogy szíveskedjenek pótolni a hiányt, de kétszeri kérésemre sem pótolták a hiányzó alkatrészeket. Szép a bútor, de mégsem tudunk örülni neki.

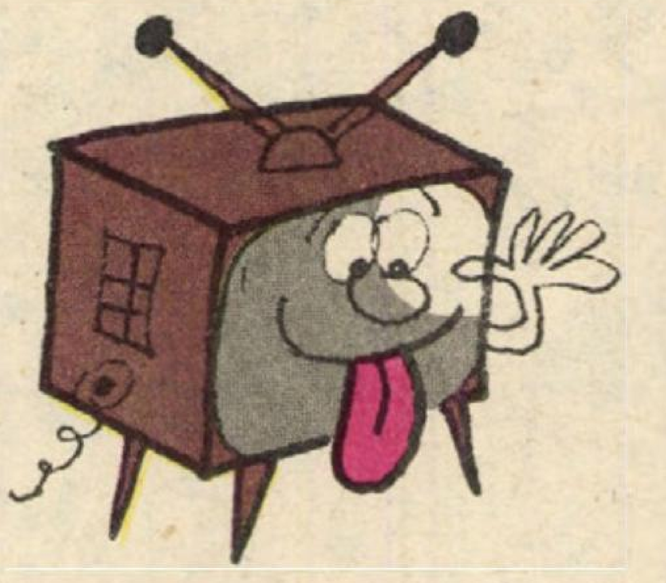
Balogh Gyula
Tornyiszentmiklós
Kossuth út 79.

KÉPTELENSÉGEK EGY KÉPCSŐ KÖRÜL

Március 9-én vásároltam egy tévé képcsövet. Beépítés után kiderült, hogy hibás. Március 11-én visszavittem az Egyesült Izzólámpa és Villamossági Rt-nek. Az eligazítóhelyen több példányban apró papírlapokat állítottak ki, majd egy rendészt adtak kíséretül. A dobozba csomagolt képcsővel — egy kiadós séta után — eljutottunk a bevizsgálóba. Átvették a hibás képcsövet és egy elismervényt adtak róla.

Március 14-én kellett érdeklődnöm. A képcső valóban gyári hibás, újat adnak helyette — közölték. Menjek a Tungsram irodaépület ötödik emeletére. Itt ismét kaptam egy papírt, amellyel most már mehettem a hatodik emeletre. Újabb iroda. A papírra adtak egy bélyegzőt, s egy aláírást. Ismét egy iroda, ahol az egy lapból álló papíromat elvették és helyette gépeltek egy legalább nyolc lapból álló paksamétát. Gondoltam, most már kapom az új képcsövet. De képcső helyett majdnem gutaütést kaptam. Közölték velem, ugyanis, hogy fáradjak át a IV. kerület Szilágyi út 26. alá. (Ami innen kb. három kilométerre van.)

Itt ismét kapubelépőt állítottak ki, s azzal eljutottam a raktárépületig. Pechemre éppen ebédszünet volt, jó félórás várakozás után sorra kerültem. Ismét iroda, ahol a papírkötegből egy lapot elvettek. Innen átküldtek egy másik irodába, itt is elvettek néhány lapot a papírjaimból és átküldtek a képcsőraktárba. (Előbb azonban még nekem is alá kellett írnom három példányt a meglevő papírokból, plusz a személyi igazolványom számát is fel kellett tüntetnem mind a három példányon.)

A képcsövet a raktárban azonnal megkaptam. De a kálváriának még mindig nem volt vége. Vissza az irodába, bélyegző a garancia-jegyre, bélyegző a megmaradt papírra, bélyegző a kapubelépőre. Máris indulhattam hazafelé. Az órámra néztem: 14 óra volt. Az első irodába 11 órakor léptem be. Ezek után borzadva gondolok arra, hogy akkor mi lenne, ha a képcső nem a gyártó hibájából lenne használhatatlan?

Szittya Endre
Vecsés
Bessenyői u. 15.

A CÍMZETT VÁLASZOL

A Ludas Matyiban megjelent bírálatukat köszönettel vettem. Intézkedtem, hogy a jövőben a fióküzleteket érintő utasítások, tájékoztatások terjesztése levélben, posta útján történjen. Az esetenként elkerülhetetlen, sürgős értesítések kiadását szabályoztam, azzal a megkötéssel, hogy körtelefon csak 12—15 óra között, azon időszakban adható le, amikor mindkét műszak dolgozói a fióküzletben vannak.

Dr. László György
igazgató
Fővárosi Patyolat Vállalat

Az újpesti Arany János utca közvilágítását 3 oszlopkaros lámpa van hivatva szolgálni. Sajnos, minden erőfeszítésünk ellenére sem tudunk versenyre kelni az esti szürkület „kedvelő" felelőtlen elemekkel, akik a javítást követő egy-két napon belül a kicserélt izzókat leverik. Az érintett lámpakarok izzóit a közlemény megjelenése napján, március 9-én kicseréltük.

Molnár József
főo. vez.
Budapesti Elektromos Művek

„Nyaktörő ügy" címmel megjelent cikkük nyomán a Budapest XVII., Baross u. 74. számú ház lakóinak panaszát kivizsgáltuk, és megállapítottuk, hogy a kérés indokolt. Ezért központi javítóüzemünket utasítottuk, hogy a ház pincéjében a világítást hozzák rendbe.

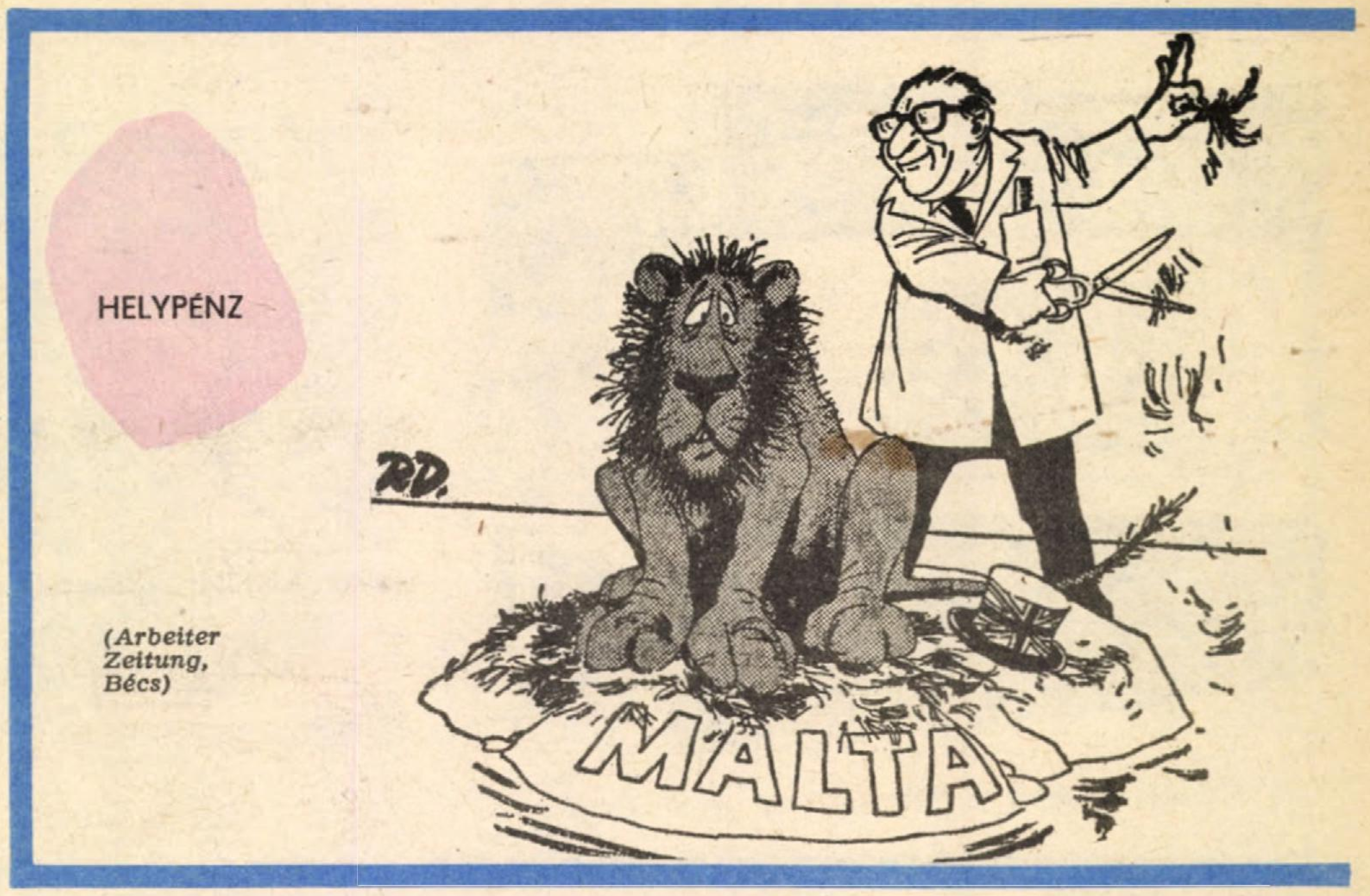
Főv. X. ker.
Ingatlankezelő Vállalat

LUDAS MATYI ÜZENI

***Sz. F. Budapest.** Kallus László rajzoló valóban nem munkatársa lapunknak, nem is volt az soha, és nem is lesz. Ha ennek ellenére is így mutatkozott be az Ön feleségének, (akit az utcán tolakodásával zaklatott), csak eggyel szaporította hasonló visszaéléseinek eddig sem csekély számát.*

INYENC OROSZLÁN

HELYPÉNZ

(Arbeiter Zeitung, Bécs)

EGYSZERŰ IDŐK

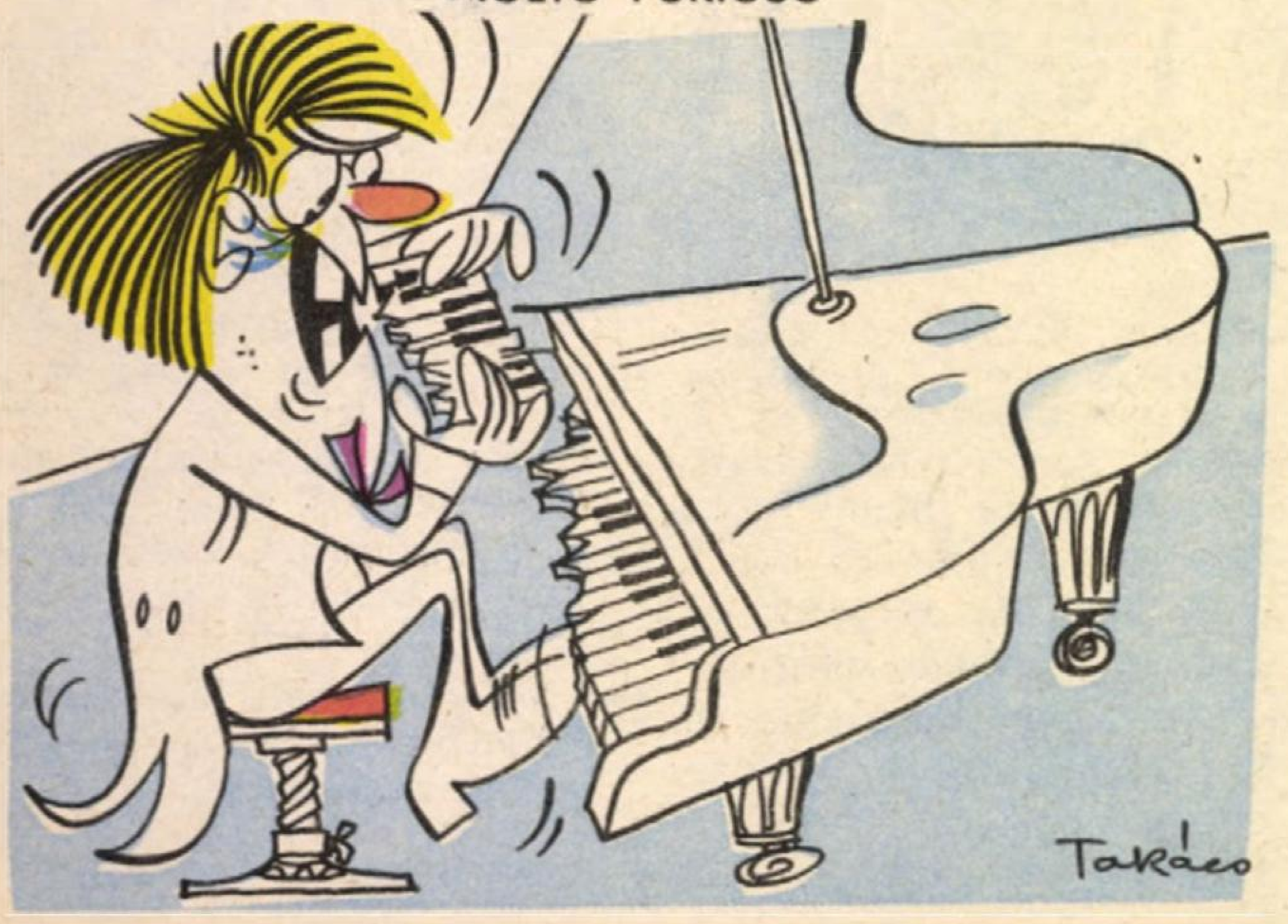
– A mi időnkben az ember volt a hibás, ha összeférhetetlen volt és undok, manapság a frontátvonulás...

A MŰVÉSZET REJTELMEI

– Hasznavehetetlen a forgatókönyved. Még egy vacak jelképrendszer sincs benne...

MOLTO FURIOSO

TORONYHÁZ

Az avatóünnepséget az új irodaház huszonnyolcadik emeletén tartották. Volt tévé-híradó és libamájrizottó, kulcsátadás és ötcsillagos Napóleon, kis úttörődalárda és nagy felhajtás. Szárnyas és desszert között az építés vezetője szólásra emelkedett. Megköszörülte a torkát és késének élével megkocogtatta a poharát.

Ebben a pillanatban a magasból fehér pelyhek kezdtek alászállongani, valóságos hóesés támadt, megkapó látvány az örökzöld növények között, a hatalmas ablaktáblákon beáradó fényben.

— Finom ötlet — jegyezte meg a sajtó ama képviselője, akinek még volt érzéke a nüanszok iránt. — Konfetti.

— Nem, nem konfetti — mondta az építkezés vezetője, kemény, fehér lemezkéket halászgatva az italából. — Vakolat. Különös, hogy ez a mennyezet a legkisebb megrázkódtatásra is vetkőzni kezd. Elég egy parányi hangrezgés és már potyog. Lehet, hogy a torokköszörülésem okozta, lehet, hogy a pohárkocogtatásom, ennek majd még pontosan a végére járunk.

A sajtó képviselői közül többen a mennyezet felé emelték arcukat, különös és éles hangokat adtak ki magukból, mint amilyen a „huhu", a „nyimnyámnyum" és a „kikeriki". Aztán élvezték a hóesést, amíg a vakolat csikorogni nem kezdett a foguk alatt.

— Ez még semmi — mondta az építés vezetője. — Ha jobban szemügyre veszik a mennyezetet, ezer apró hajszálrepedést észlelhetnek rajta. Sajátságosan vonzó rajzolatot adnak, e pillanatban szerintem a Skandináv-félsziget körvonalaira emlékeztetnek, persze a fjordokkal együtt.

— Szerintem inkább egy hatlábú pekingi palotakutyára — mondta finom mosollyal az a tudósító, aki időnként novellákat is írt.

— Ne vegyék szerénytelenségnek — mondta az építés vezetője —, de avatóünnepségen ennyi hajszálrepedést még sosem láttam egy mennyezeten. Ez az irodaház tehát bizonyos szempontból máris világcsúcsnak tekinthető.

— Apropó — szólt közbe egy kellemetlen, akadékoskodó alak. — Nem lehetett volna mindezt megelőzni? Előre látni?

— Megbocsásson — szólt sértődötten az építés vezetője. — Mi nem jósnők vagyunk, hanem szakemberek. Mi nem jövendöljük, hanem magyarázzuk a jelenségeket. Ennek itt például két oka lehet. Az egyik, hogy váltakozó irányú széljárás uralkodik a torony körül. Ha mindig egy irányból fújna a szél, legfeljebb csálé lenne az épület, de semmiképpen sem repedezne. Így viszont... nos, uram, ha torony lenne, ön sem szeretné ezt az örökös huzavonát. A másik lehetőség az altalaj és a környezet szüntelen rezgése. A repülőgépeket ugyan elterelltük a torony fölül s a villamosjáratokat az épület elől, viszont reggelenként még mindig erre sétál a kerület összes óvodája. Néha még lépést is tartanak s ez már sok egy ilyen csipkefinom struktúrának.

— De ember — kiáltott a rámenős riporter —, hiszen akkor ez a sokmilliós épület hamarosan összedől!

— Szó sincs róla — mondta elnéző mosollyal az építés vezetője. — A tudomány végtelen. Objektív eszközökkel kiderítettük, hogy erre nem kerülhet sor. Ugyanis...

— Hopp! — kiáltott ijedten egy ősz szerkesztő. — Egy késhegynyi szódabikarbónát, ha kaphatnék. Emelkedik a gyomrom.

— Ne tessék kétségbe esni — mondta az építés vezetője. — Nem a gyomor emelkedik, hanem az épület süllyed. Évente mintegy kétemeletnyit. Ez nagy előny, mert így az irodaház dolgozóinak esztendőnként csak negyvennyolc lépcsőt kell megmászniok, hogy örökké a földszinten maradhassanak.

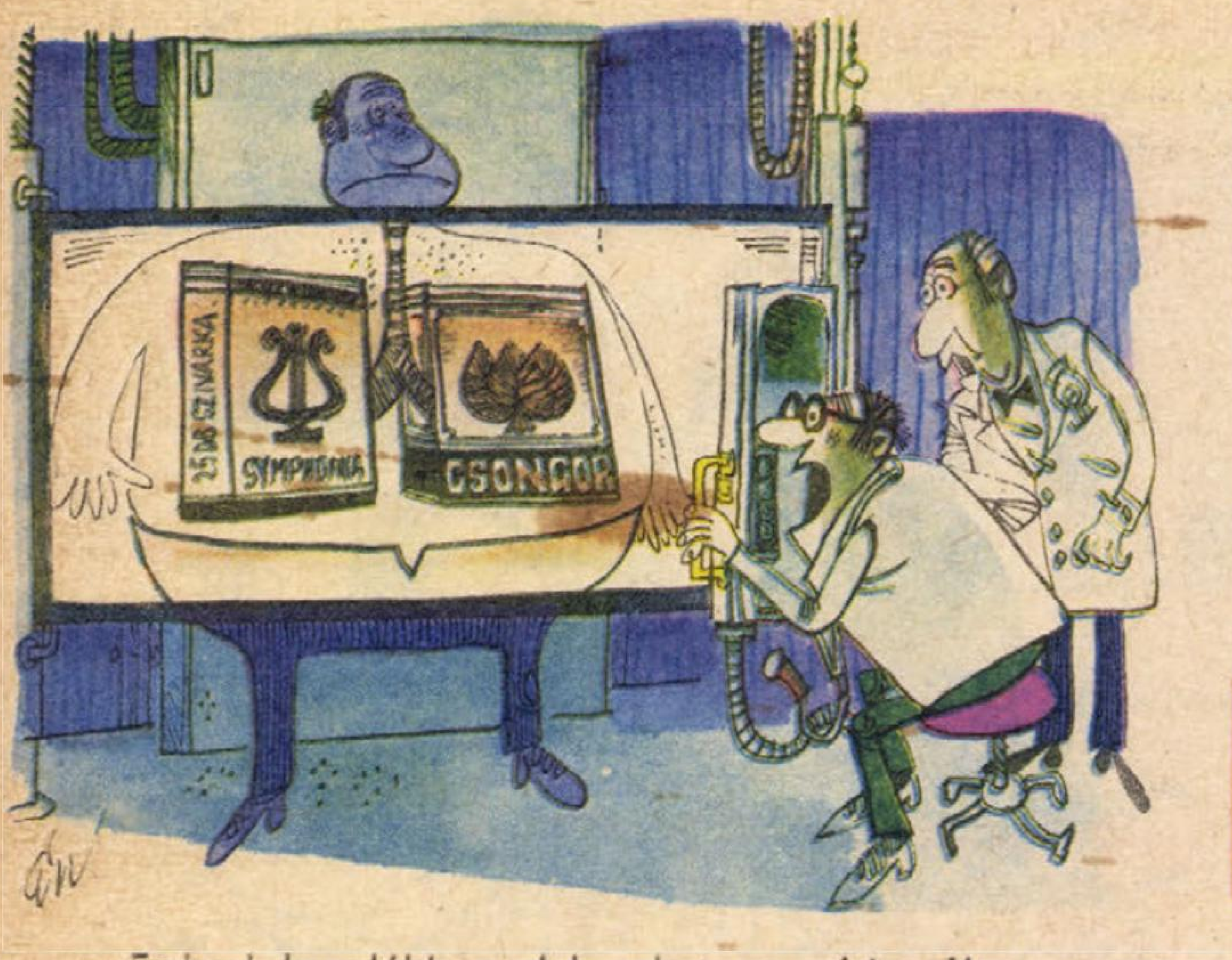
— De hiszen akkor tizennégy év múlva... — kiáltott valaki álmélkodva — ...ez annyit jelent, hogy tizennégy év múlva...

— Nagyon találó megállapítás — mondta szerény mosollyal az építés vezetője. — Tizennégy év múlva önök az ablakon át léphetnek be ebbe a huszonnyolcadik emeleti díszterembe. Egyenest az utcáról. Mire az épület összedőlhetne, teljesen elsüllyed. És akkor messze földről elzarándokolnak hozzánk azok, akik szeretik a szépet, a merészet, a szokatlant. A pisai kis harangtorony híre eltörpül majd a mi tornyunké mellett, mert az, ugyebár, csupán ferde. Mi viszont 1986 tavaszán ugyanebben a teremben felavatjuk az építészet történetének első lefelé-tornyát. Uraim, erre koccintsunk!

Az ünnepség előre haladtával a hangulat egyre emelkedett. S a torony egyre süllyedt.

Peterdi Pál

SZENVEDÉLYES DOHÁNYOS

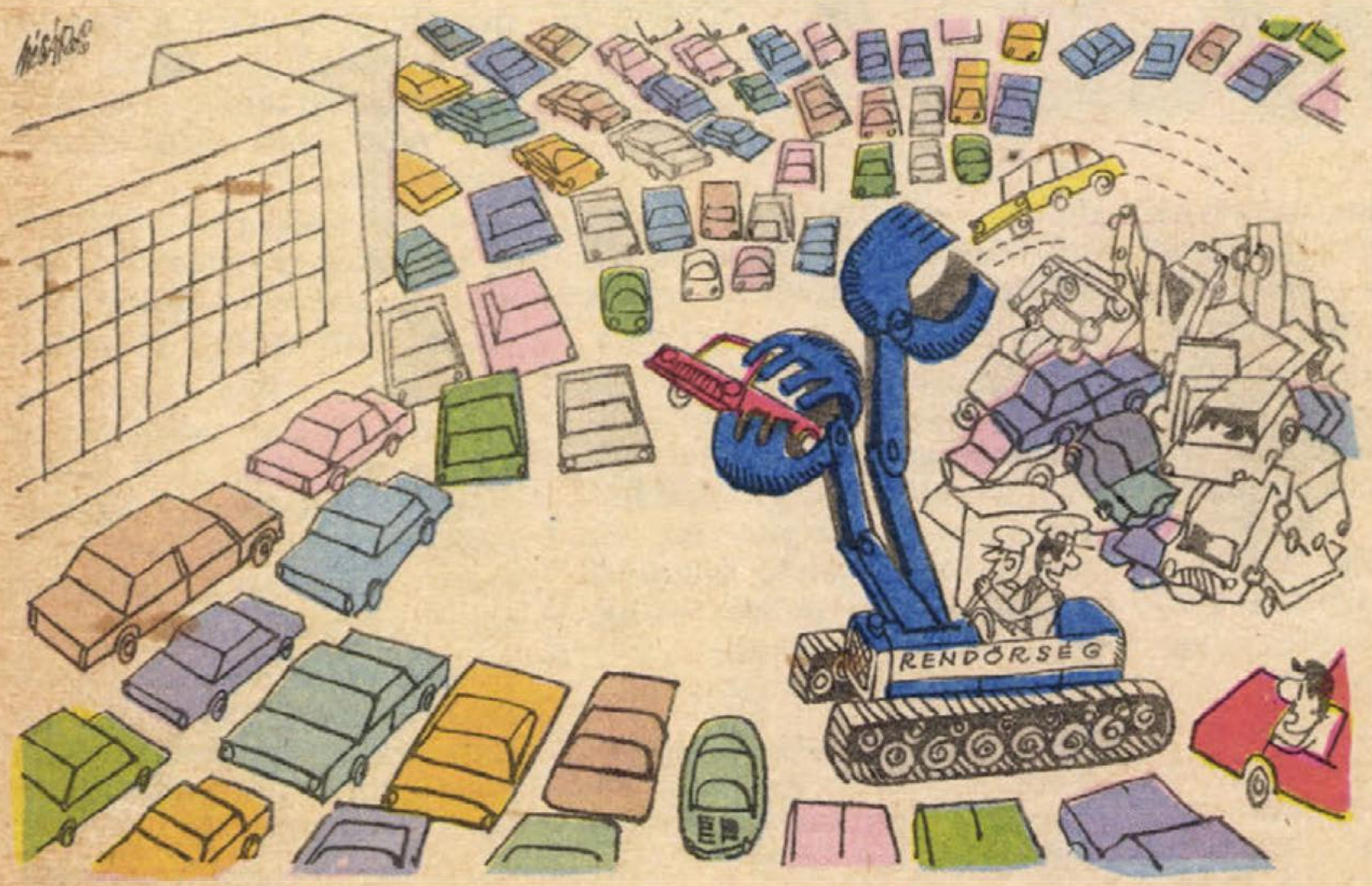

– Ember! Legalább a dobozokat ne szívja el!...

BALATONI ELŐIDÉNY

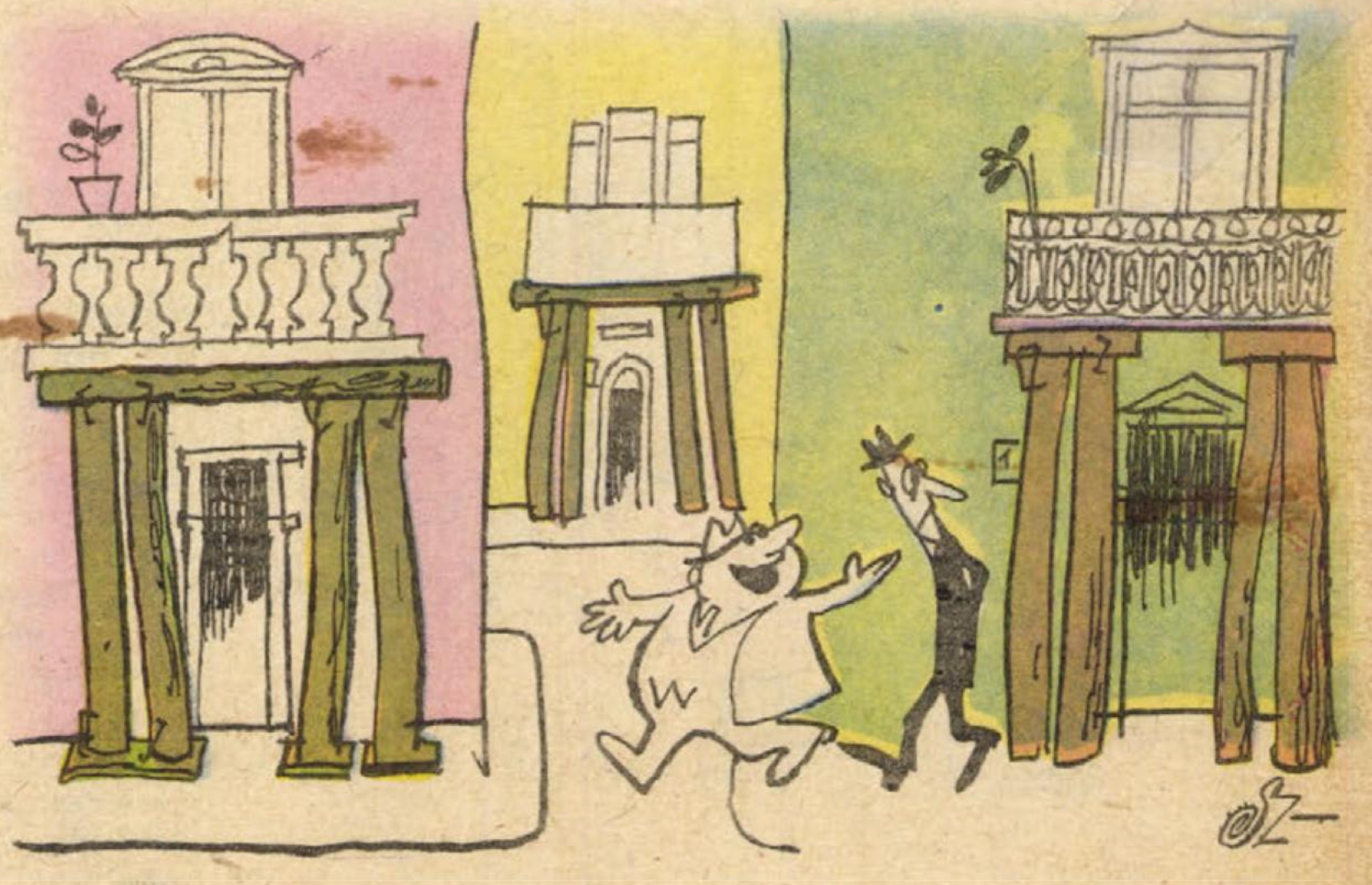

PERSPEKTIVIKUS RAJZUNK

– Ne aggódjon, uram, percek alatt megszüntetjük a dugót!

OPTIMISTA

– Mit szól, mennyi fánk van már?

FUVAR – GEBINBEN

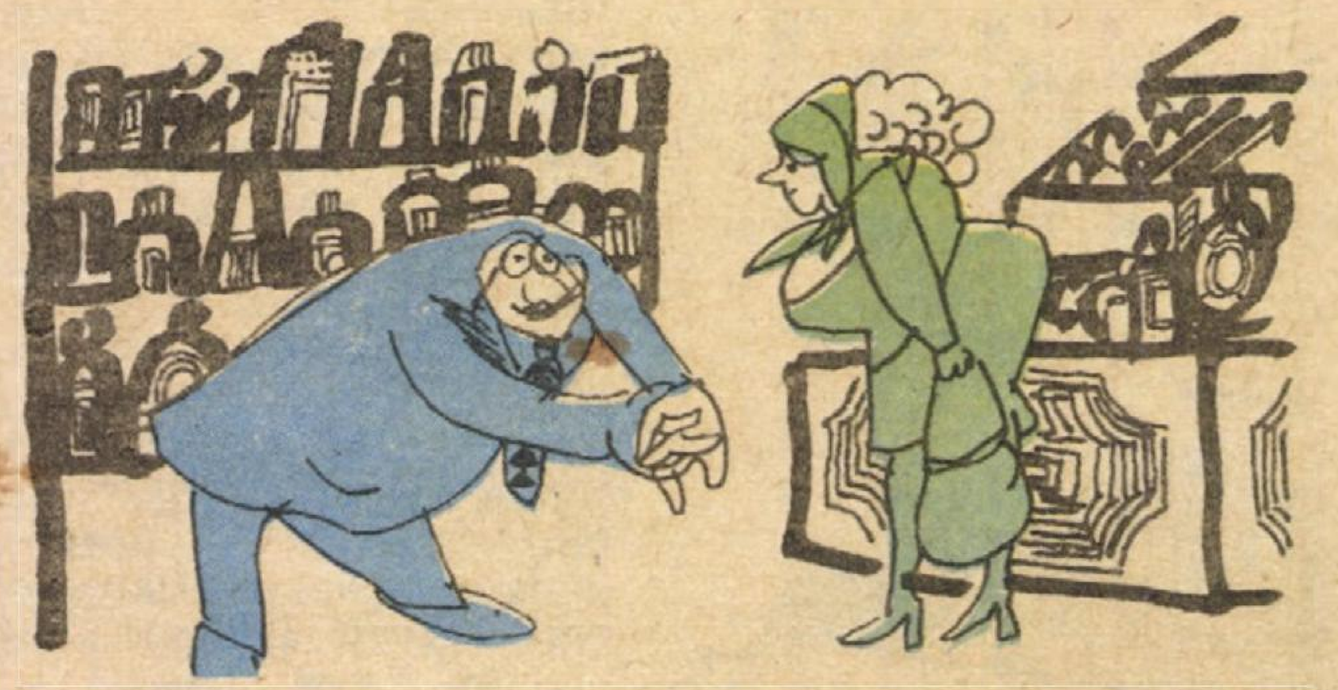
Elmondom, hogyan lehet 182 ezer forintos jogtalan haszonra és 250 ezer forintos gazdasági bírságra szert tenni. Azoknak a vezetőknek, fő- és alvezetőknek ajánlom, akik úgysem hallgatnak rám.

A Népszabadságban olvastam, hogy egy állami gazdaság (a derekegyházi) három gépkocsivezetőtől formailag megvett egy-egy teherautót és úgy szerepeltették, és vették igénybe szolgálataikat, mintha azok az állami gazdaság tulajdonában lennének. Ám a gépkocsik valójában a sofőrök tulajdonában maradtak, azokkal gebinben fuvaroztak és a fuvardíjon a gazdasággal fele-fele alapon megosztoztak. A legfőbb ügyész indítványára a Központi Gazdasági Döntőbizottság ezért a tisztességtelen ügyletért 250 ezer forint gazdasági bírságot szabott ki. A büntető eljárás is megindult. Ez természetes, ezen nem csodálkozom, de azon már igen, hogy egyik-másik vállalat miként tudja újabb és újabb ötletekkel gazdagítani a bűnügyi irodalmat, és szegényíteni a népgazdaságot.

Nincs szándékomban a bíróságot ítélkezésében befolyásolni, aligha is tudnám, de bizonyos vagyok abban, hogy az ügyben felelős vezetők és felelős nem vezetők meg fogják kapni megérdemelt büntetésüket. Éppen ezért állampolgári aggodalmamat feleslegesnek érezném, ha tudnám, hogy a várható ítélettel egyszer s mindenkorra befejeződnének az ilyenféle machinációk, csalások, visszaélések, vagy nevezzük bárminek is őket.

Hogy mégsem vagyok teljesen mentes az aggódástól, annak az a fő oka, hogy az elrettentő példák és a gyakori leleplezések sem veszik el a kedvüket azoknak, akik a haszonszerzéstől ösztönözve hasonló ötlettel próbálnak gazdálkodni, helyesebben garázdálkodni, és utána — kibújni a felelősség alól.

Mert, ha teszem fel például, a fuvarozási gebin mintájára egy állami vállalat két tucat vagy akár ennél is több üzletét gebines bolttá átalakítaná, és azt mondaná az üzlet vezetőjének: *„A bolt a vállalaté, ön Kropacsek úr úgy üzleteljen benne, mintha az a saját maszek boltja volna, a hasznot felezzük."* — akkor máris kész az új gebines forma.

Ez persze nálunk elképzelhetetlen és csak azért mondtam el különleges példaképpen, mert szeretném az ilyenféle spekuláció erkölcstelenségét erősebben hangsúlyozni.

Az állami vállalatok vezetői (ideértve az állami gazdaságokat is!) nem dolgozhatnak kapitalista szellemben, és ezért kaptak a korábbinál jóval nagyobb, szinte teljes önállóságot, hogy a népgazdaság javára (tehát a közérdek és a fogyasztói érdekek védelmében), a törvényben meghatározott módon, és felelősséggel gazdálkodjanak és ennek megfelelően vezessék a rájuk bízott vállalatot.

Ez fix! Ez alaptörvény! Ettől nem szabad eltérni!

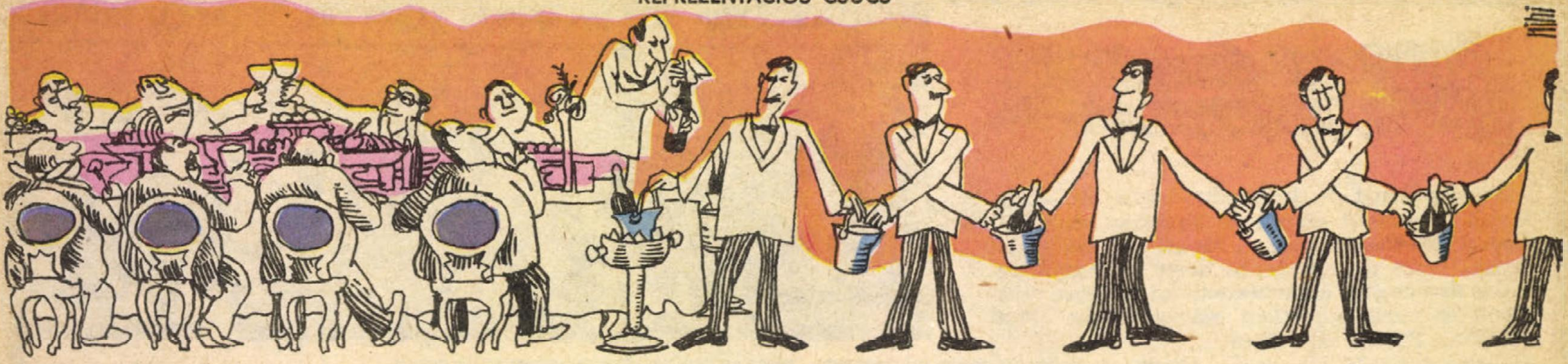
Senki sem labdázhat tehát a felelősséggel. Tévedni emberi dolog és hiba, de tudatosan tévedni — bűn. Ezt csak úgy megjegyzésképpen mondom, a többi a bíróság dolga. Az viszont mindannyiunk ügye, hogy a vezetők és a beosztottak egyaránt *érezzék* a felelősséget. Ennek a nagyon fontos követelménynek gyakori hiányában van a fuvarozási gebineknek és más hasonló nem gebines visszaéléseknek a gyökere. Túlzottan játszanak egyesek (sokan!) a felelősséggel. Előfordul, hogy az egyik felelős addig hárítja át a másik felelősre a felelősséget, amíg végül alig lehet kibogozni, hogy valójában ki a felelős.

Mint valamikor régen, amikor az üzlet tulajdonosa a szándékosan hitelbe vásárolt, szándékosan rengeteg árut, szándékosan készpénzért kiárulta és a pénzt az üzletéből szándékosan kivonta és — hogy őt ne lehessen felelősségre vonni — sürgősen a felesége nevére íratta át az iparigazolványt, aztán ötven százalékra kényszeregyezséget kért.

Nálunk nincs és visszaélésekben ne is legyen kényszeregyezség!

Földes György

REPREZENTÁCIÓS CSÚCS

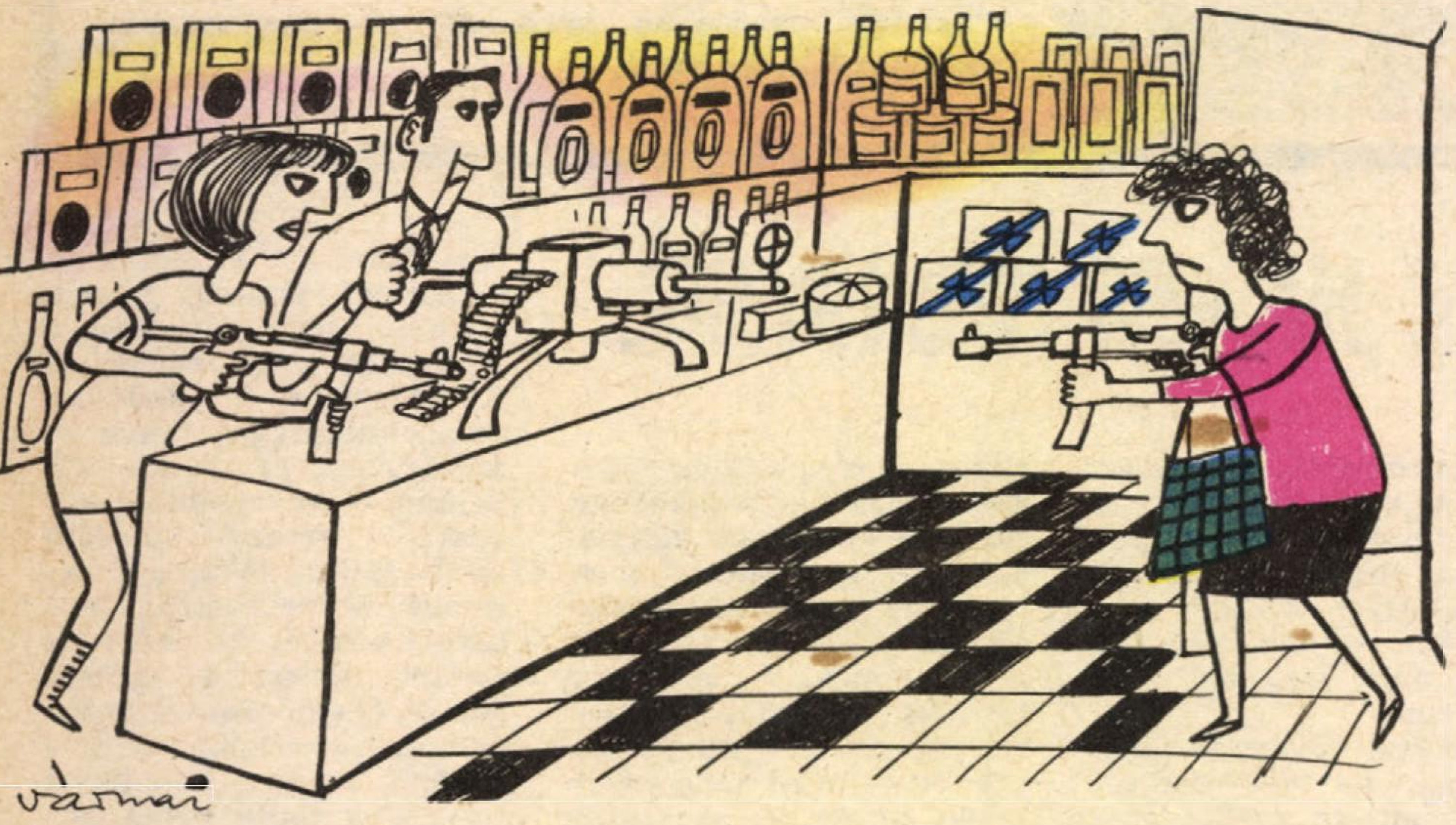
Vödörlánc.

MUNKAHELYI ÁRTALOM

– Nem bírom már, hogy folyton a fülembe trombitál!

ELLENSÉGEK

A LÓ KÉRDEZ

Annak hírére, hogy bármely természetes vagy jogi személy, hazai és külföldi, futtatási szerződés alapján idomításba adhatja lovait versenypályáinkra.

„Felüti néha fejét a lovam
És megkérdi, míg szép feje kigyúl:
Hát mi lesz ebből, tekintetes úr?"

(Ady: A ló kérdez)

Természetes és jogi személynek
idegét eddig ette a méreg:
már kölyök-korában svábbogarakra
fogadott, lóval mért ne futtatna?

Ha ez kell, meglesz, zárt kapunk tárva:
keblére várja a lóversenypálya,
kinek cseléd volt apja és anyja,
saját lovával mért ne futtatna?

Futtatni fog majd, ki ad magára,
bányász s a kohók sok olvasztára,
tehenész, mérnök, s még számos szakma
képviselője, mért ne futtatna?

Mi kell mindehhez? Ló kell és zabla,
idomárját is megválaszthatja,
s mivel pénze van lóra és zabra,
Prinz Esterhazy mért ne futtatna?

S vele a többi? X őfelsége,
s őfelségének őfelesége,
nem teszi pénzét többé a bankba,
lovat vesz s futtat. S mért ne futtatna?

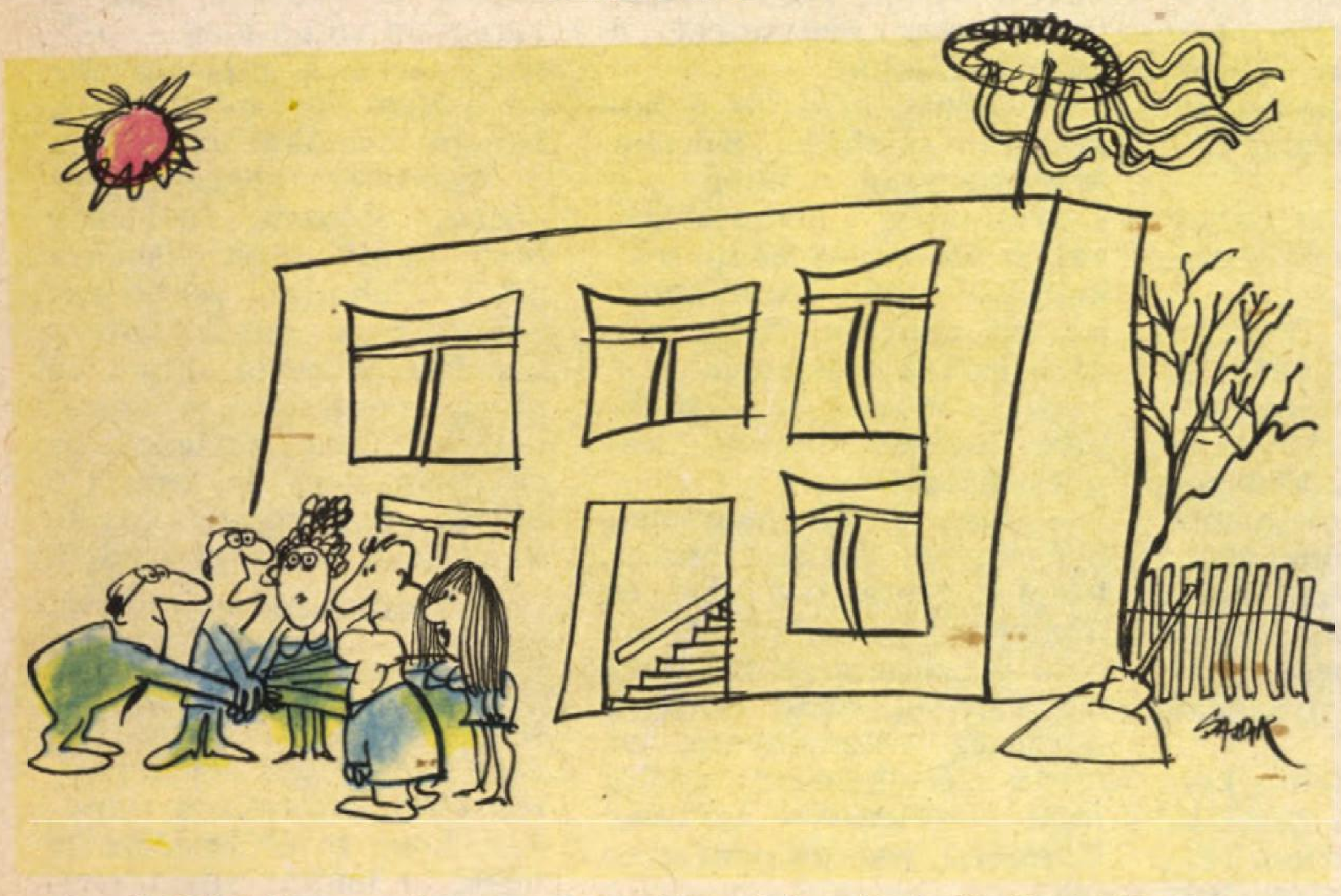
S ha már nincs szükség lovasrohamra,
jó csatalovunk hova rohanna?
Lovasa úgysincs, s lovasán szablya,
ha egyszer futna, mért ne futhatna?

Lovam, az árkok kóróját rágja,
szakadtan csüng rajt nyerge, kantárja,
de még megkérdi, mielőtt kimúl:
hát ön nem futtat, tekintetes úr?

Györe Imre

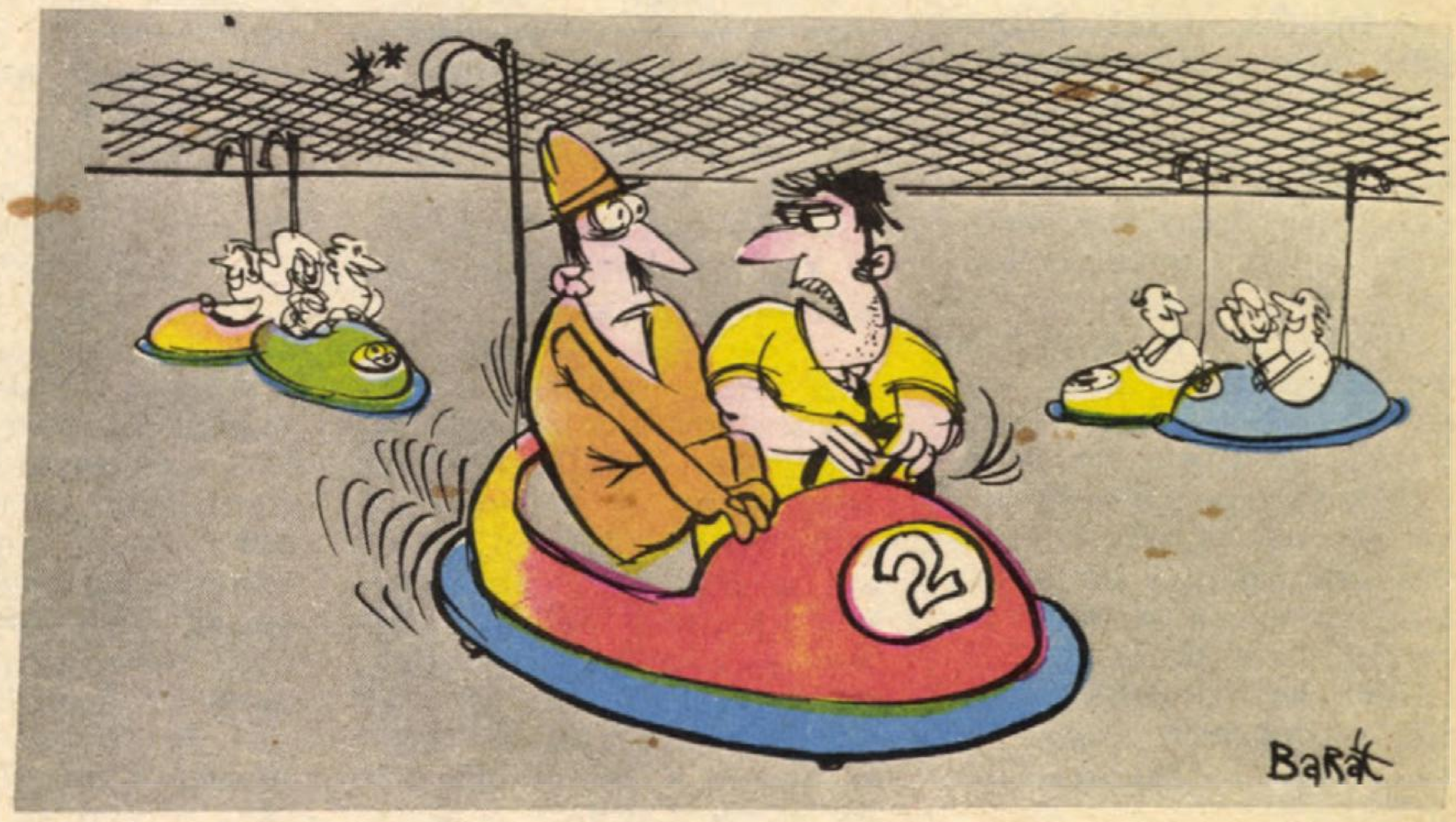

TÁRSASHÁZ

– Esküdjünk meg, hogy amit majd a falon át hallunk, senkinek nem adjuk tovább!

AUTÓS-BÁNAT

– Sehol egy zebra, sehol egy gyalogos...

Megemlékezés egy bátor karikaturistáról

Nemrég hunyt el dr. Pesthy István, az ismert kiváló fogorvos és szájsebész. Mi mégis, mint *kollégáról* emlékezünk meg. A kitűnő humorú és jól rajzoló orvos ugyanis beírta nevét a magyar élclapok történetébe: ő szerkesztette az 1944-ben megjelent és mindössze kilenc számot megért „Pesti Postá”-t. Ebben az időben azonban tett volt egy szatirikus vicclapot kiadni, és Pesthy István lapja nem nélkülözte a bátorságot.

Ma már szállóigévé lett az az emlékezetes jelszó, mely a vesztett háború vége felé a „Pesti Posta” címlapján jelent meg:

Az utolsó oldal alján pedig azt olvashattuk: Ende... Ende... Vagyis: Vége... Vége...

Azt persze *akkor is* mindenki világosan megérthette, hogy itt nem arra történik utalás, hogy a *vicclap ér véget* az utolsó oldal aljával... S a gyengébbek kedvéért még *német nyelven* is odanyomtatták...

VAJJON *MAKIK* ÜLNEK ENNEK A KÁVÉHÁZNAK A TERRASZÁN?...

Íme, egy rajz a lapból: A CAFÉ DE LA PAIX valóban létező, nagy múltú párizsi kávéház, ezenfelül azonban a kávéház neve magyarul így hangzik: KÁVÉHÁZ A BÉKÉHEZ. Az aláírás szójátékát pedig — makik ülnek — mindjárt megérti az, aki tudja, hogy *makik*-nak nevezték a francia ellenállási mozgalom harcosait. (A maquisard-ok népszerű rövidítése.)

Humorügyben Hámos Györgynél

Végre eljutottam hozzád, sorozatomban talán az elsőhöz, aki igazán illetékes vagy humorügyben.

— Mint kritikus?

— Inkább, mint humorista, már megbocsáss...!

— Telitalálat! „Humorista, már megbocsáss...” Miért kérsz tőlem bocsánatot? Félsz, hogy megsértődöm, mert „lehumoristázol”? Ne mentegetőzz! Ez sajnos benne van a levegőben, ez jellemző a mi humorügyünkre. Nem éppen hízelgő az íróra, ha feltételezik róla a humort. Sőt! Az ember egyenest roszszul érzi magát, ha a kötete „humoros írások” alcímmel jelenik meg. Előkelőbb, ha ezt írják: szatírák, groteszkek, vagy...

— Vagy „összegyűjtött ürügyeim”.

— Látom, készültél belőlem. Hát igen... én is csak gyarló ember vagyok. A *Mögöttem állok* kötetemnek azért adtam ezt az alcímet, hogy megtévesszem a kritikusokat.

— Sikerült?

— Térjünk vissza inkább a humorügyre!

— De maradjunk mellesleg a kritikusoknál.

— A kritikusokat nem lehet mellesleg kezelni, ők alakítják ki az irodalmi közvéleményt.

— És a köz véleménye?

— Az csupán közvélemény.

— Csupán? Szerintem nagyon is döntő. A közönségsiker például elismerést jelent.

— Elismerést — igen, rangot — aligha.

— Ne kerülgessük a forró kritikusokat! Miért nem szeretik a humort?

— Én nem állítom azt, hogy nem szeretik a humort; inkább az az igazság, hogy nem tudnak mit kezdeni vele. A mi kritikusaink — ezt nagyon őszintén, a legcsekélyebb iróniakus hangsúly nélkül mondom — kiválóan képzettek, mindig elmélyült, elemző munkát végeznek. Mi tehát számukra a méltó feladat? Az abszurd dráma, a parabola és az a sok titokzatos műfajú alkotás, amelyeket muszáj értelmezni, elemezni, boncolgatni, magyarázni. Nos, valljuk be — magunk között —, hogy például a vígjáték nem alkalmas ilyen kritikai produkcióra. Az már nem vígjáték, amit meg kell magyarázni.

— Mégis jelennek meg kritikák a vígjátékokról.

— Igen, de ezeket nem az élvonalbeli kritikusok írják, hanem a második garnitúra. Tehetséges fiatalok, méltánytalanul mellőzött idősebbek, akik ilyenkor szabadon kiélik humorizáló hajlamukat, csámcsognak az elébük dobott koncon.

— Az ő hatásuk alatt állna az úgynevezett irodalmi közvélemény?

— Csak részben. Főképp a saját sznobságuk tiltja el őket a nevetéstől. Ha egyáltalában lealacsonyodnak valami humoros produkcióhoz, uralkodnak magukon. *Nem azért mondom*, vannak igazi sznobok, akik annyira kondicionálták magukat, hogy képesek ellenállni bármilyen kényszerítő nevetésingernek.

— Szerencsére nem a kritikusok második garnitúrája és nem is a sznob irodalmárkodók az irányadók.

— Bizony, szerencsére itt van a világhírű magyar filmrendező, akinek egészen más a véleménye. Szerinte a magyar vígjátékot csak az mentheti meg, ha keményen bírál, ha szatirikus hanggal közeledik a problémákhoz. Magyarra fordítva: a humor területéről száműzzük a derűt, vessük el — mint nem olyan régen tettük — az öncélú humort, s éljen a *haszonhumor!*

— A humor haszna az, hogy nevettet, hogy föloldja a rossz kedvünket, a szorongásunkat.

— Ugyan, arra ott a kegyetlen színház. Korunk kegyetlensége ellen a kegyetlenség bemutatásával, a szorongás ellen sokkolással kell harcolnunk, ha azt akarjuk, hogy igényes írónak tartsanak.

— Te magad is több ízben elítélted korunk kegyetlenségeit.

— Igen, de én igénytelen író vagyok, derűvel harcolok a kegyetlenség ellen, és humorral próbálom föloldani a szorongást. Én naiv író vagyok, sokat adok a közönség véleményére, az olyan „értékelésre” pedig, mint — például — Latabár Kálmáné, nagyon odafigyelek.

— Melyik darabodban is játszott?

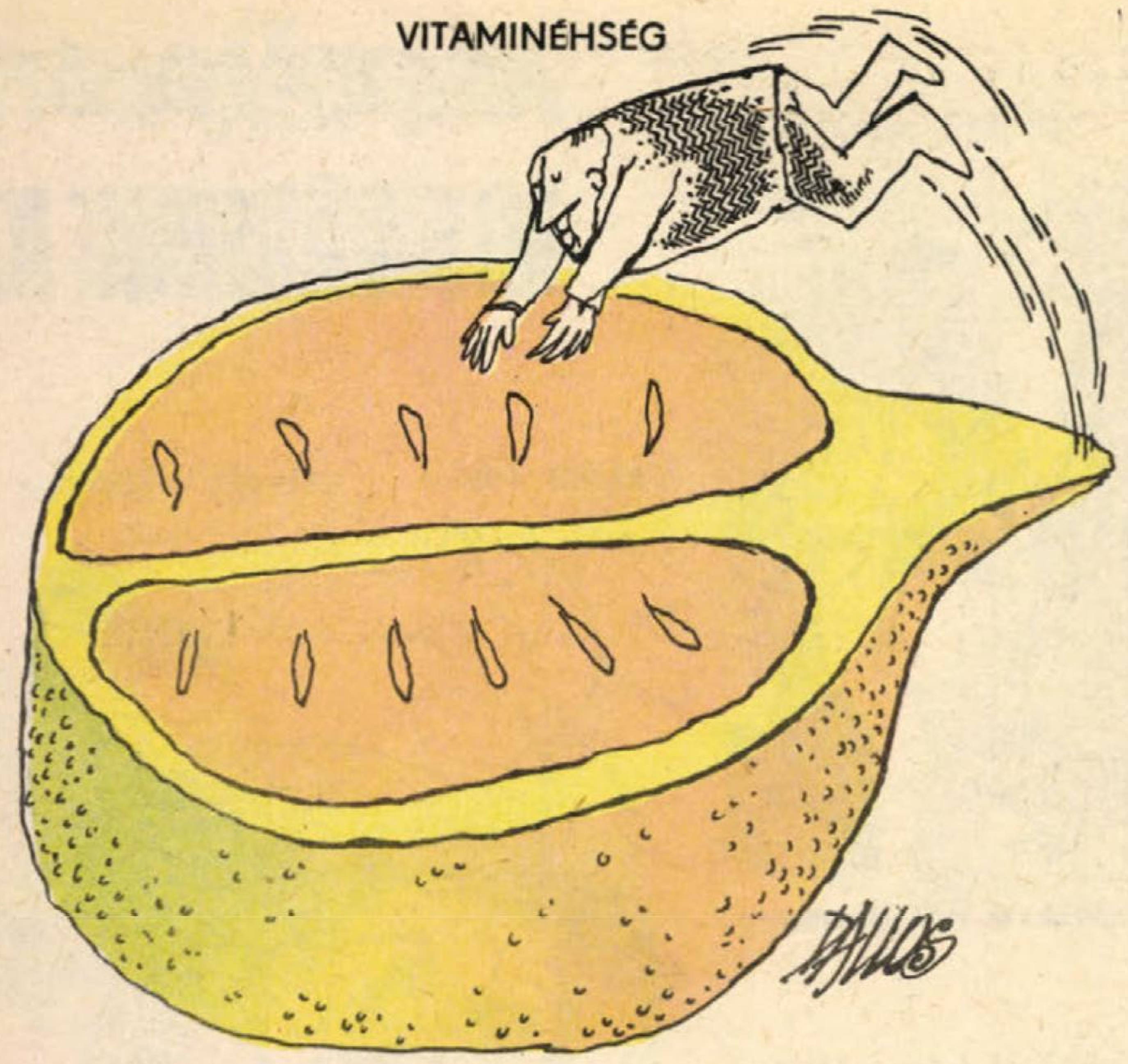
— Nem azt *értékelte ki* ő, amiben játszott, hanem amiben nem játszott, a *Mici néni két életét*. A Kútvölgyiben feküdtem mozdulatlanságra ítélve — *szívügyben*. Ő is ott volt valami — az enyémhez képest — semmi betegség miatt. Bejött, elkapta a karomat és bevezetőül rángatni kezdte. A nővérke ijedten sietett a segítségemre. Ő elnézésemet kérte, és a szoba sarkába vonulva közölte, hogy mennyivel jobban el tudta volna játszani az egykori konfliskocsist, mint Páger. Ám nem csak mondta, hanem rögtön megmutatta, hogyan veregette volna meg — például — *ő* a motorkerékpárt. Nem úgy, mint Páger, hanem visszakézből, hiszen ő valójában sohsem volt kocsis, sohsem fuvarozta Mici nénit, csak hazudja neki. Félholtan feküdtem, eleinte csak, mintha álomban láttam volna Latyit, de ahogy eljátszotta a szerepet, kezdtem föléledni, és rájöttem, hogy az, amiről ő beszél, egy másik darab, talán jobb, mint az eredeti.

— Változatok egy témára?

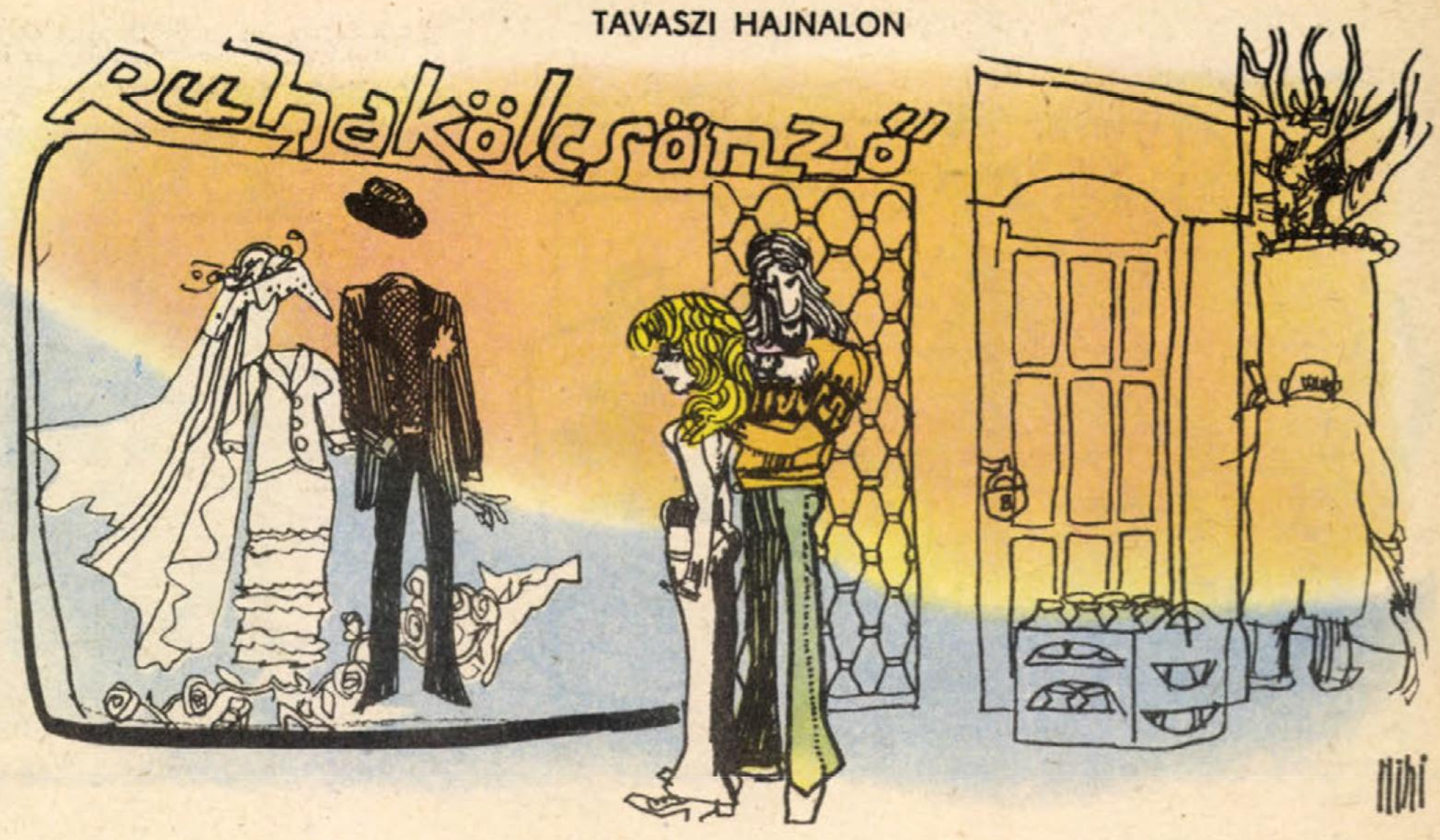
— Igen, mert a humor sokszínű. Az alkotójától függ, mivé lesz egy humoros téma. Szerintem mindegy, hogy mivé lesz, ha jó ügyet, a humor ügyét szolgálja.

Sólyom László

VITAMINÉHSÉG

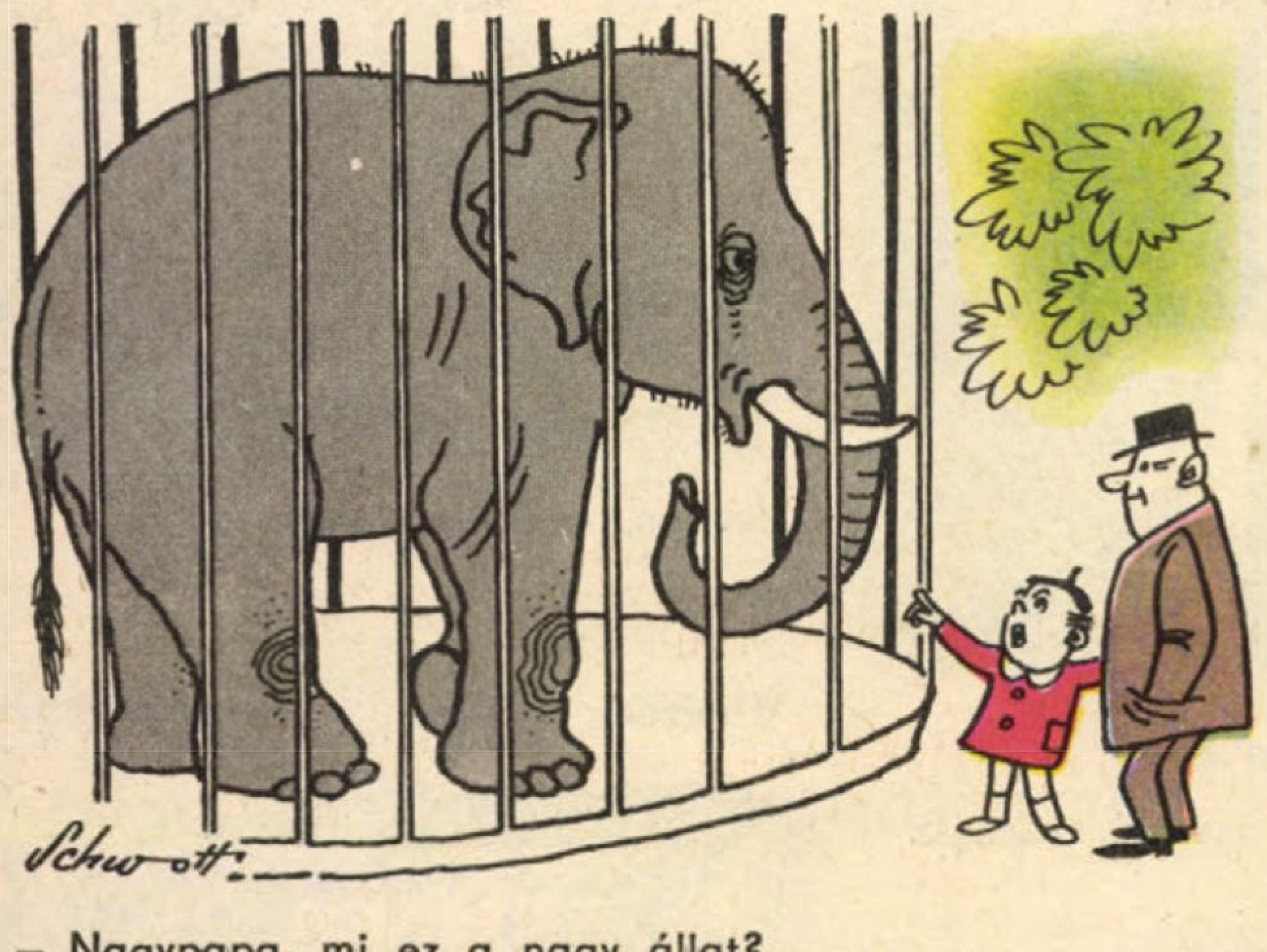

TAVASZI HAJNALON

– Várni kell az esküvőnkkel, Mici, csak tíz órakor nyit...

ÁLLATKERTI SÉTA

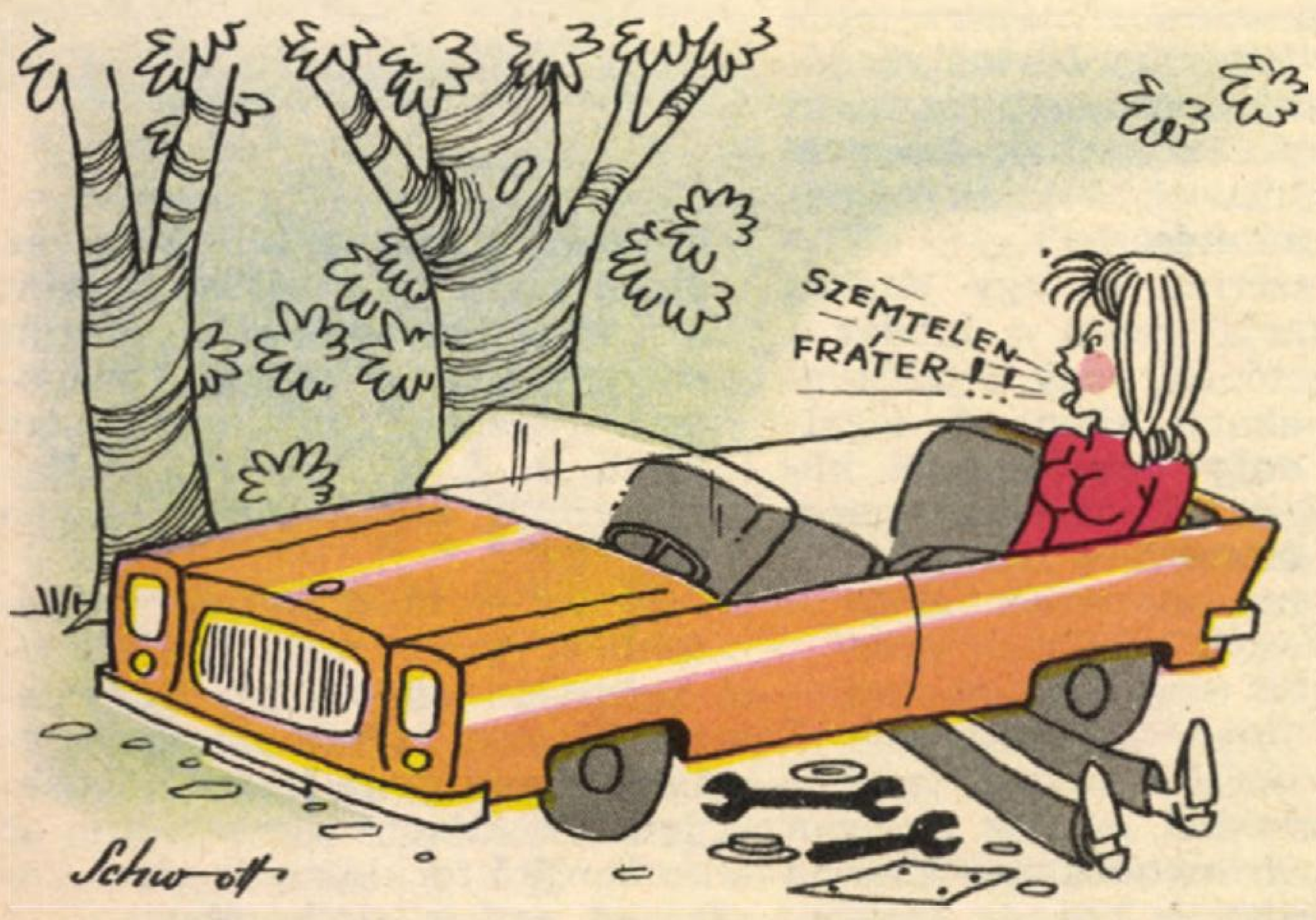

– Nagypapa, mi ez a nagy állat?
– Várj, fiacskám, rögtön felteszem a szemüvegemet.

A CSALÁDFŐ HAZAÉRKEZIK

DEFEKT

MIKOR IDEGES AZ EMBER?

Hosszú idők óta kutatom, hogy mi idegesíti az embereket. Észleleteimet leírom, hogy majdan egy összefoglaló tanulmányban tegyem közzé. A gyűjtemény, melyet most bemutatok, korántsem teljes, csupán szerény kezdete a nagy vállalkozásnak.

Eddigi tapasztalataim szerint az embert idegesíti:

Ha borús az idő, ha süt a nap, ha esik az eső, vagy ha régen nem esett, ha meleg van, ha hideg van, ha se meleg nincs, ha se hideg nincs, ha fúj a szél, ha szélcsend van, ha a hőmérséklet meghaladja vagy nem éri el a sokéves átlagot, ha gyanúsan kedves a főnök, ha morózus a főnök, ha a felesége elhalmozza gyengédségének jeleivel, ha a felesége kutyába sem veszi, ha a menyasszonya szakít vele, ha a menyasszonya szilárdan kitart mellette, ha a buszon belé rúgnak, ha a buszon ő rúg másokba, ha felfér a villamosra, ha nem fér fel a villamosra, ha forró a feketéje, ha hideg a feketéje, ha van kocsija, ha nincs kocsija, ha látja, hogy két ember összeverekszik az utcán, ha nem látja, hogy két ember összeverekszik az utcán, (mert akkora a tömeg, hogy nem fér oda), ha a lottón van öt találat, ha a lottón nincs öt találat, ha a kollégáját kitüntetik, előléptetik, vagy kirúgják, ha sok a munka, ha nincs munka, ha sajnálják, ha nem sajnálják, ha Nixon ellátogat Kínába, ha Nixon nem látogat el Kínába, ha a gyereknek kiveszik a manduláját, ha a gyereknek nem veszik ki a manduláját, ha a munkahelyén kikérik a véleményét, ha a munkahelyén senki sem kíváncsi véleményére, ha az irodában vele szemben egy miniszoknyás szexbomba ül, ha egész nap egy vén satrafát kell néznie, ha a Vöröskeresztes aktíva felkéri véradónak, ha nem kéri fel, ha a kollégái egész nap viccet mesélnek, ha a munkahelyén mindenki hallgat, ha sokat beszélnek, ha csend van, ha Albert Flórit szidják, ha dicsérik, ha szóba sem kerül a neve, ha a költségvetésében hiánya van, ha többlet mutatkozik, ha nem működik a tévéje, ha működik a tévéje, ha van egy csodálatos ötlete, ha nincs egy fia néznek az emberek, ha a tévében folytatásos krimit játszanak, és nem tudja ki a tettes, ha tudja ki a tettes, ha egészségügyi felvilágosító előadást hallgat, ha dicsérik Jancsó Miklóst, ha szidják Jancsó Miklóst, ha csak megemlítik Jancsó Miklóst, ha kiírják betegállományba, ha nem írják ki, ha az illetékesek nyilatkoznak, ha az orvos megnyugtatja, hogy száz évig fog élni, ha leszokik a dohányzásról, ha nem szokik le, ha a házastársa megbocsátja félrelépését, ha a házas-

gondolata sem, ha növekszik a népszaporulat, ha kevés gyerek születik, ha meghallgatja a rádió híreit, ha nem tudja, hogy mi történik a világban, ha kopaszodik, ha ráncosodik, ha őszül, ha rágyújt, ha nem gyújt rá, ha futurológiai cikkeket olvas, ha a kirakatok tele vannak drága áruval, ha a kirakatok üresek, ha árad a Duna, ha apad a Duna, ha a szomszédai olyan részvétlenek, hogy tőlük akár fel is fordulhat, ha a szomszédok annyira érdeklődnek a sorsa iránt, hogy felfordulni sem hagyják nyugodtan, ha fúrják, ha arra sem érdemesítik, hogy intrikáljanak ellene, ha a barátainak tetszik a felesége, ha a feleségén át-társát nem tudja kiengesztelni egy-egy félrelépése után, ha nem lép félre, ha elküldik iskolára, ha nem küldik el iskolára, ha megmondják neki az igazat, ha hazudnak neki, ha gyereke születik, egészséges lesz-e? ha egészséges lesz, felveszik-e a bölcsődébe, az óvodába, a zenei általánosba, a gimnáziumba, az egyetemre, a tudományos akadémiára, ha felveszik...

Ezzel szemben az ember nem ideges, ha...

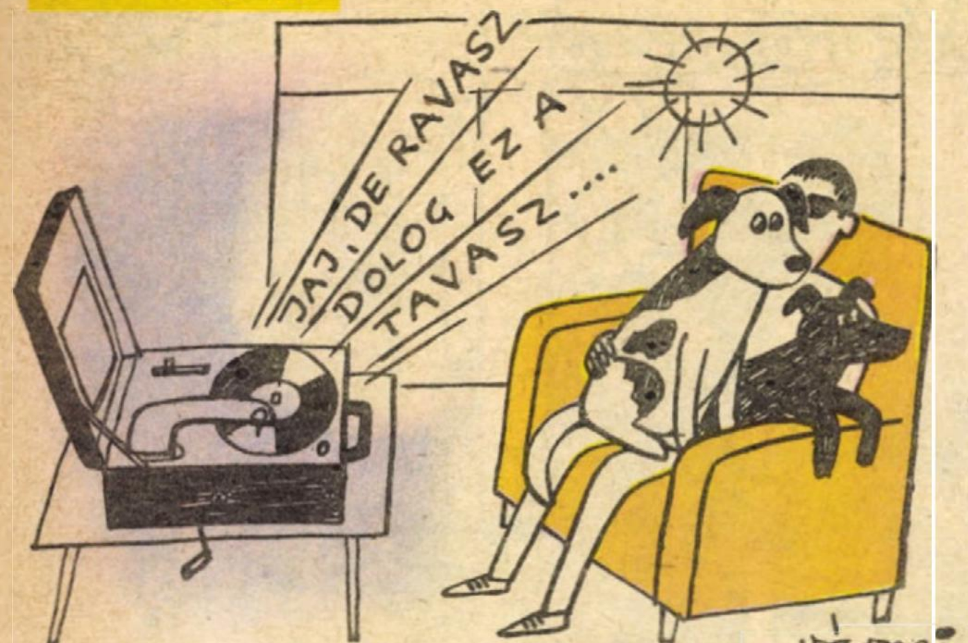
Ha... ha...

Ez ügyben még nem kezdtem el kutatásaimat, mert nagyon ideges voltam...

Ősz Ferenc

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT: MIT VÁRNAK AZ IDEI TAVASZTÓL?

Várnai György:

– Semmit! Pont ez a tavasz ne legyen ravasz?

Hegedűs István:

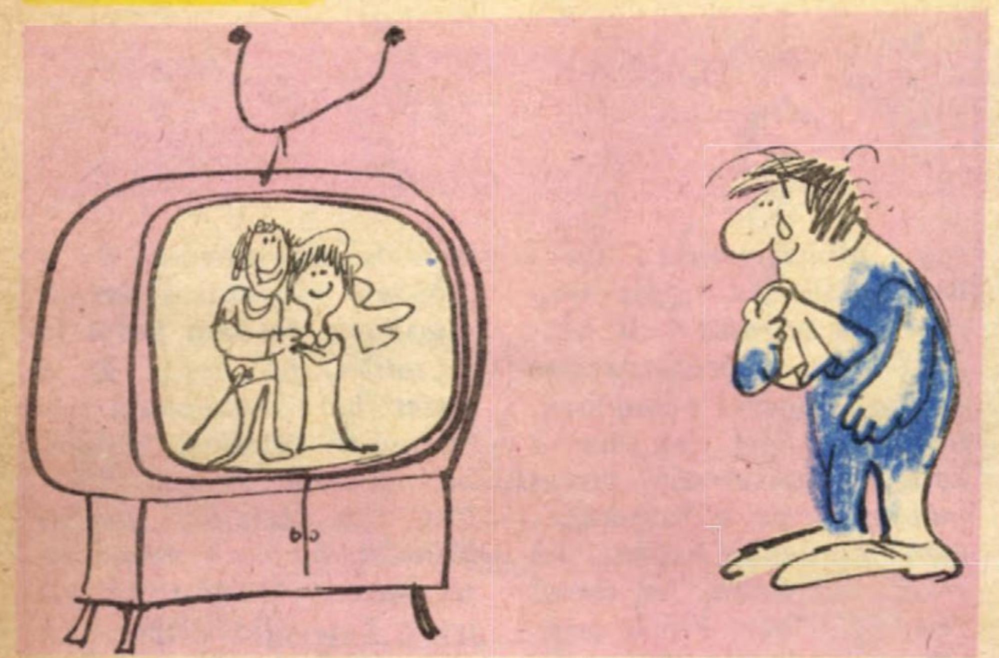
– Még nagyobb kavarodást várok a női divatban.

Takács Imre:

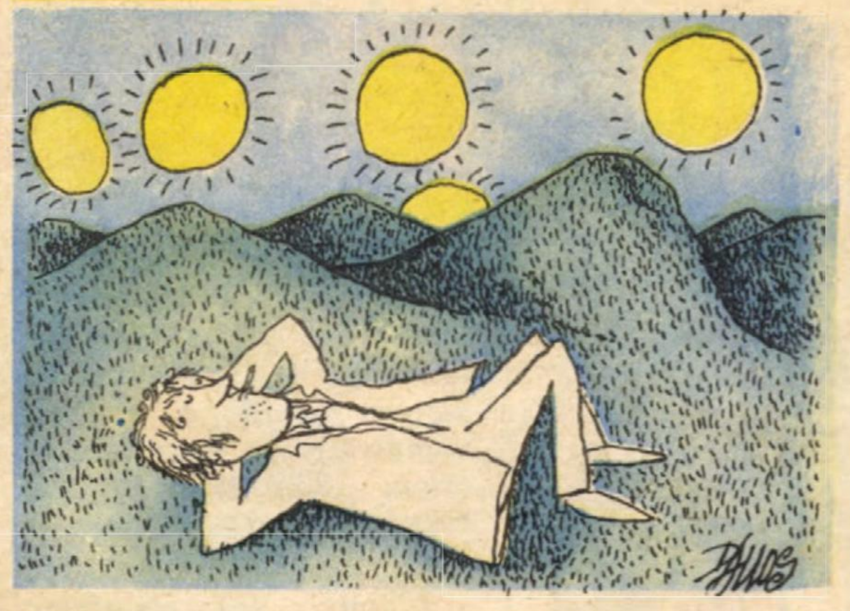
– Azt várom, legalább olyan enyhe legyen, mint az elmúlt tél volt.

Sajdik Ferenc:

– Remélem, hogy a tévé megismétli a Fekete várost, és Fabricius Antal mégis elveszi a Görgey lányt...

Dallos Jenő:

– Több napsütést...

Endrődi István:

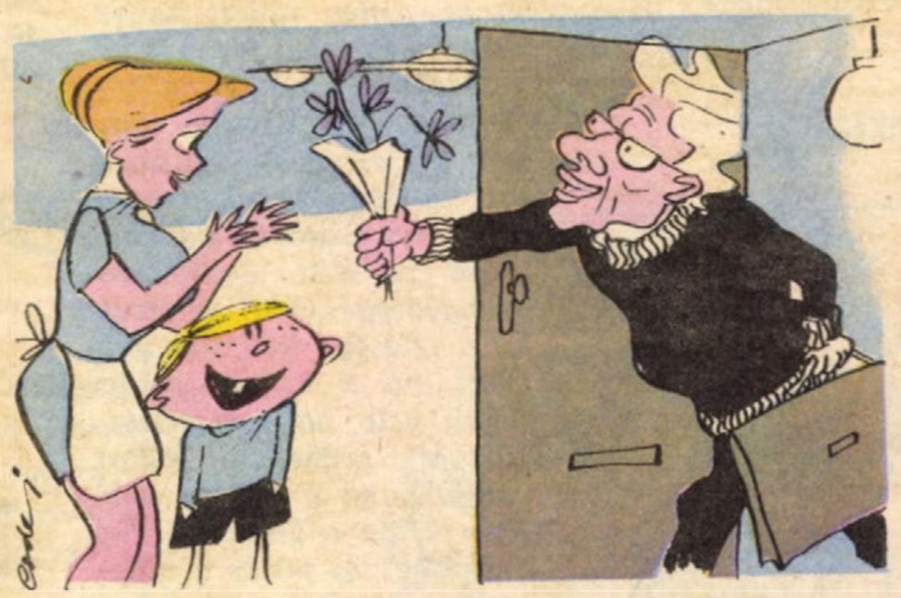
– Remélem, hogy a tél derét, mely már megütött fejemet, eltünteti rólam!...

Tót Gyula:

– Nagy szezonvégi kiárusításokat...

Erdei Sándor:

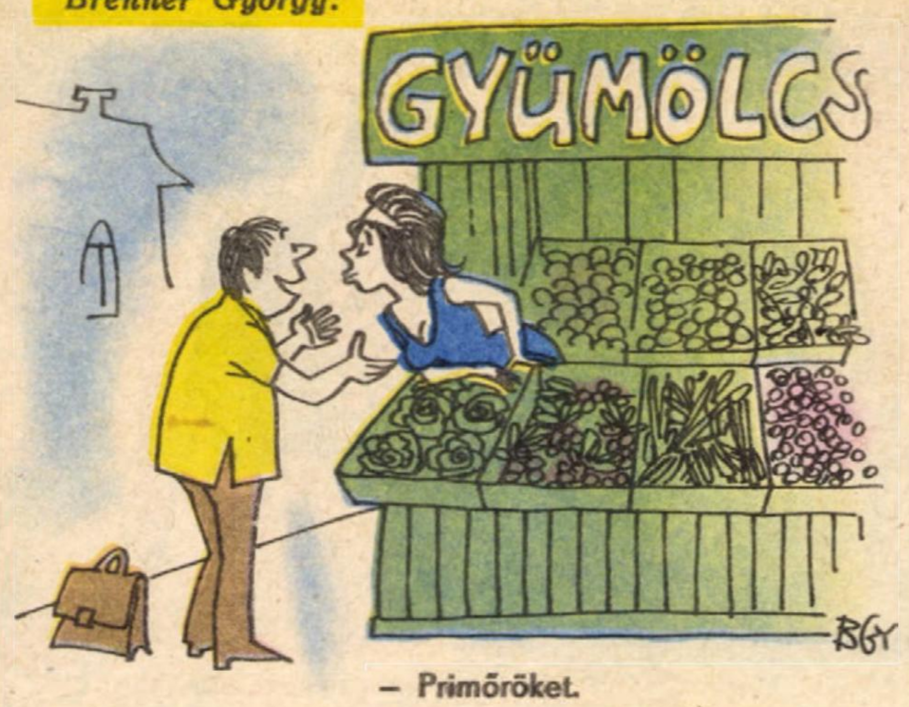
– Azt, hogy olcsóbb lesz a virág.

Lehoczky István:

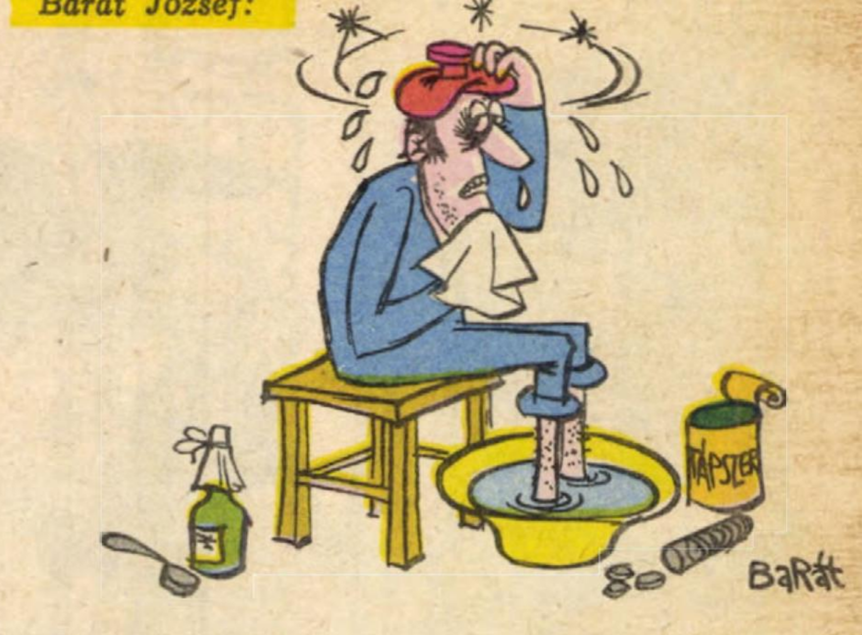
– Vizet! Vizet!

Brenner György:

– Primőröket.

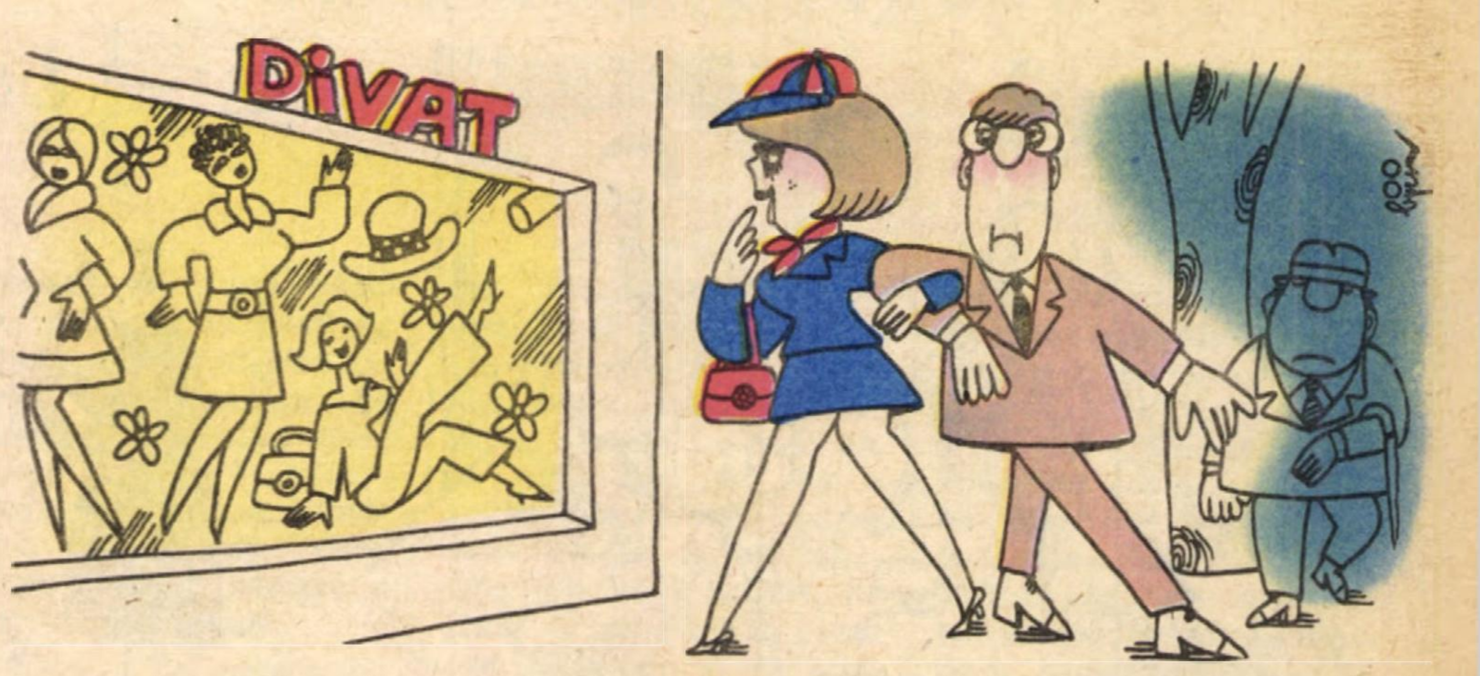
Barát József:

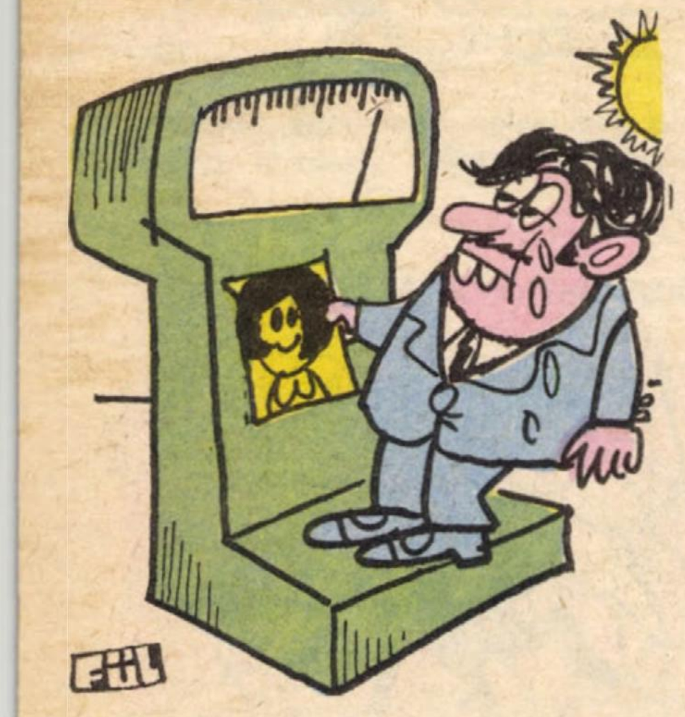
– Múlt héten kaptam meg a tavaszi náthát, tegnapelőtt a tavaszi fáradtságot. Nekem ennyi elég.

Balázs-Piri Balázs:

– Azt várom, hogy a feleségem ne várjon semmit...

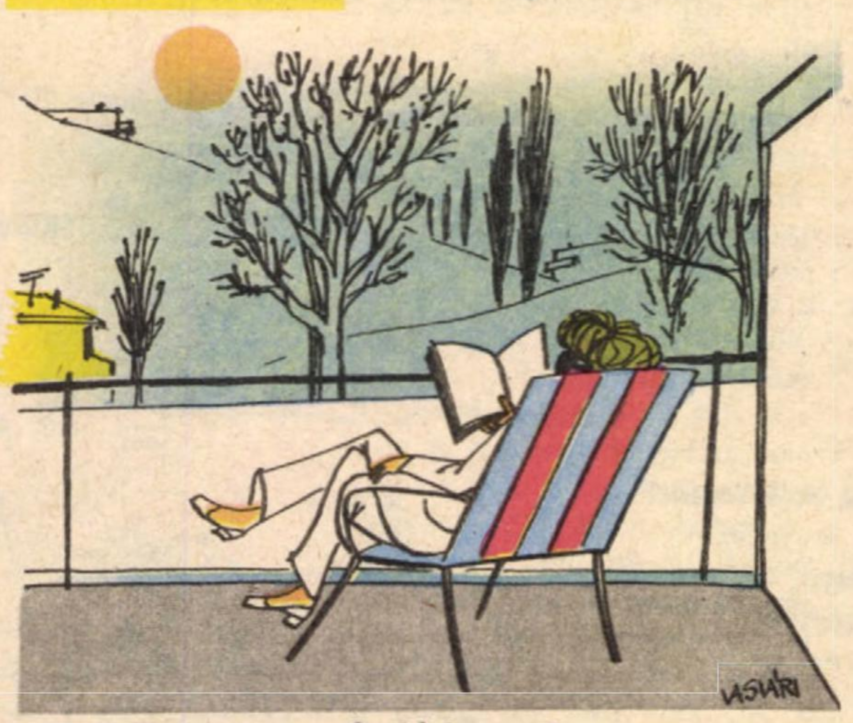

Fülöp György:

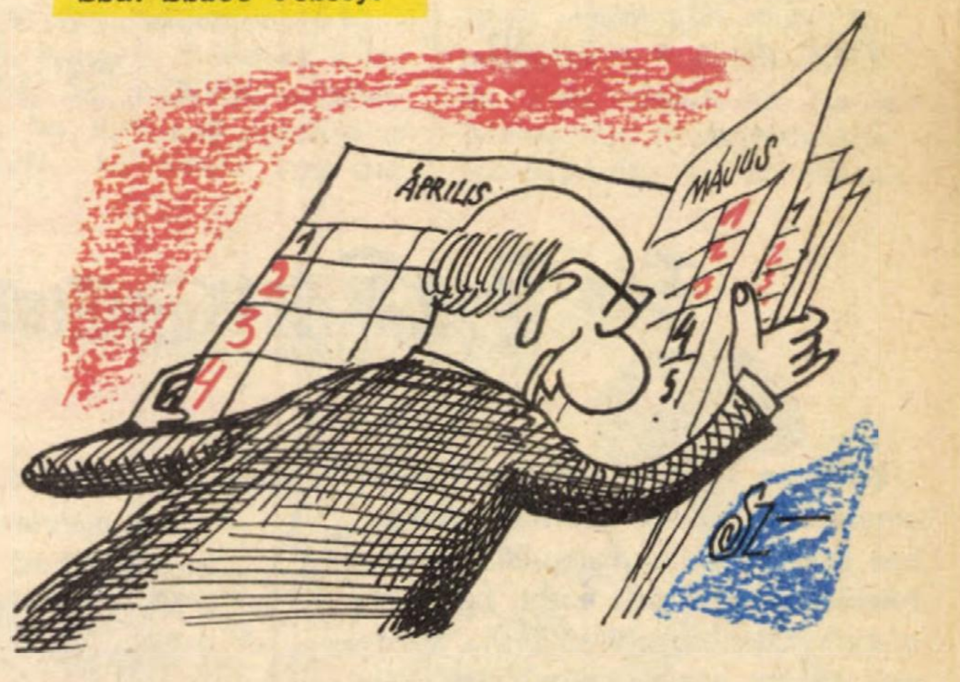
– Egy jó kis szerelmi bánatot, úgy hallottam, az fogyaszt.

Vasvári Anna:

– Az idei nyarat.

Szűr-Szabó József:

– További háromnapos ünnepeket!

ÁGYNEMŰKÖLCSÖNZÉS

– Esküszöm, hogy az ágyneművel adták...

Egy és más

1

Valaki — egy nyájas, de magát megnevezni nem óhajtó olvasó — megküldte nekem a Labdarúgószövetség Játékvezető Bizottságának sokszorosított körlevelét, minden kommentár nélkül. Noha nem vagyok játékvezető, figyelmesen elolvastam az ötoldalas kiadványt, hogy megtudjam: miért küldték el nekem? Azt hiszem, rájöttem az okára. Idézem:

„Ha a mérkőzés alatt egy (vagy több) játékost valamilyen tárgygyal (kővel, üveggel, stb.) megdobnak, avagy bárki a játékvezetővel, vagy a partbírók valamelyikével szemben tettlegességet követ el, akkor a mérkőzést nem lehet folytatni, azt véglegesen be kell szüntetni. Tettlegesség pl.: ha a játékvezetők egyikét kővel, fadarabbal, üveggel, vagy bármilyen tárggyal megdobják. A játékos a labdát szándékosan nekirúgja, vagy megdobja vele a játékvezetők bármelyikét, vagy bármelyik játékvezetőt, vagy partbírót bárki leköpi. (A felsoroltak *kísérlete* esetén nincs ok a játék végleges beszüntetésére.)"

Ezek szerint, ha egy játékos neki akarja rúgni a labdát a játékvezetőnek, vagy a játékvezetőt le akarja köpni, de izgalmában, vagy ügyetlensége következtében célt téveszt — nem történt semmi.

Kissé furcsa.

2

A számokkal mindig baj van — szoktam mondogatni. Hát ha mindig nincs is baj, de gyakorta van, annyi szent. Még az olyan nívós folyóiratban is, mint a világszínvonalon kiállított *Budapest*. A Fővárosi Pedagógiai Intézetről írott cikkét így kezdi B. É. a cikk írója: „Egy emberöltő áll mögötte: éppen 60 éves."

60 év — mint tudjuk, helyesebben, mint nem tudjuk — éppen két emberöltő. Körülbelül 30 évet számítunk egy emberöltőnek, mert hiába növekedett az átlagos életkor, ha az emberöltő fogalmának nincs köze az ember életkorához.

3

Egy könyv bírálatában olvasom ezt a mondatot:

„Nem valami erkölcsi prédikáció hiányzik a könyvből — ezzel a szerző az ellenkező hatást érné el."

Egy író erkölcsi prédikációinak, más szóval morális intelmeinek értékéről, hasznáról, hatásáról lehet vitatkozni; magam sem esküszöm rá, hogy feltétlenül nemesebb erkölcsi felfogásra serkentik az olvasót. De hogy az erkölcsi tanítás az *ellenkező* hatást keltené, ezt nem merem, nem is akarom elhinni. Ha ez igaz volna, céltalanná válna az írói hivatás. Vagy pedig — az ellenkező hatás biztos tudatában — az erkölcstelenséget kellene „prédikálnia" az írónak. No még csak az kéne.

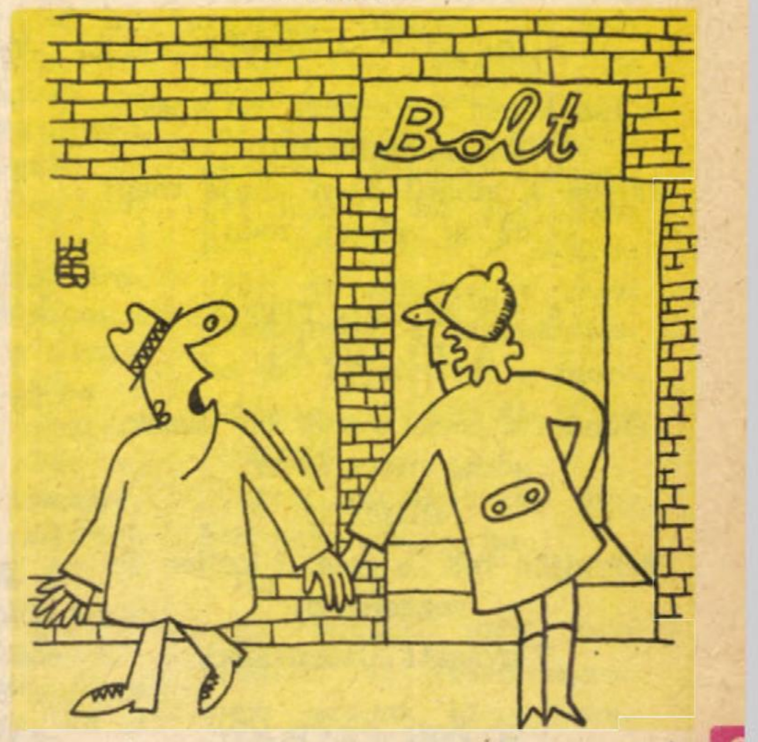
4

Kaphattam volna az alábbi levelet:

Tisztelt szerkesztő úr, hosszú ideje töprengek korunk egyik nagy rejtélyén, dicsekvés nélkül mondhatom: nem teljesen eredménytelenül. Arról van szó, hogy nagyon-nagyon sokan vannak, akik a televízió minden műsorát végignézik, s aztán nem egyet közülük szidnak, mint a bokrot. Arra a kérdésre próbáltam feleletet találni, hogy mért nézik végig az emberek azt is, ami nem tetszik nekik? Ennek oka — mint sejtem — az, hogy a televízió havi díját, az 50 forintot annak is meg kell fizetnie, aki nem nézi. Zseniális elképzelésem innen már csak egy lépés: olyan tévékészülékeket kellene gyártani, melyek mérőszerkezettel vannak ellátva, mint a villanyóra, vagy gázóra. S aszerint kellene fizetni a havi díjat, hogy mennyit fogyasztott az előfizető. Ez mind kulturális, mind pedagógiai szempontból óriási jelentőségű újítás volna, nem is szólva arról, hogy milyen jelentős többletbevételt jelentene az államnak. Kérem, szíveskedjék találmányom útját a megfelelő helyen egyengetni. Tisztelettel:

(t.)

MINŐSÉG

– Itt nem vásárolunk, mert a mi gyárunk termékeit árusítják...

KÖLTÉSZET ÉS VALÓSÁG

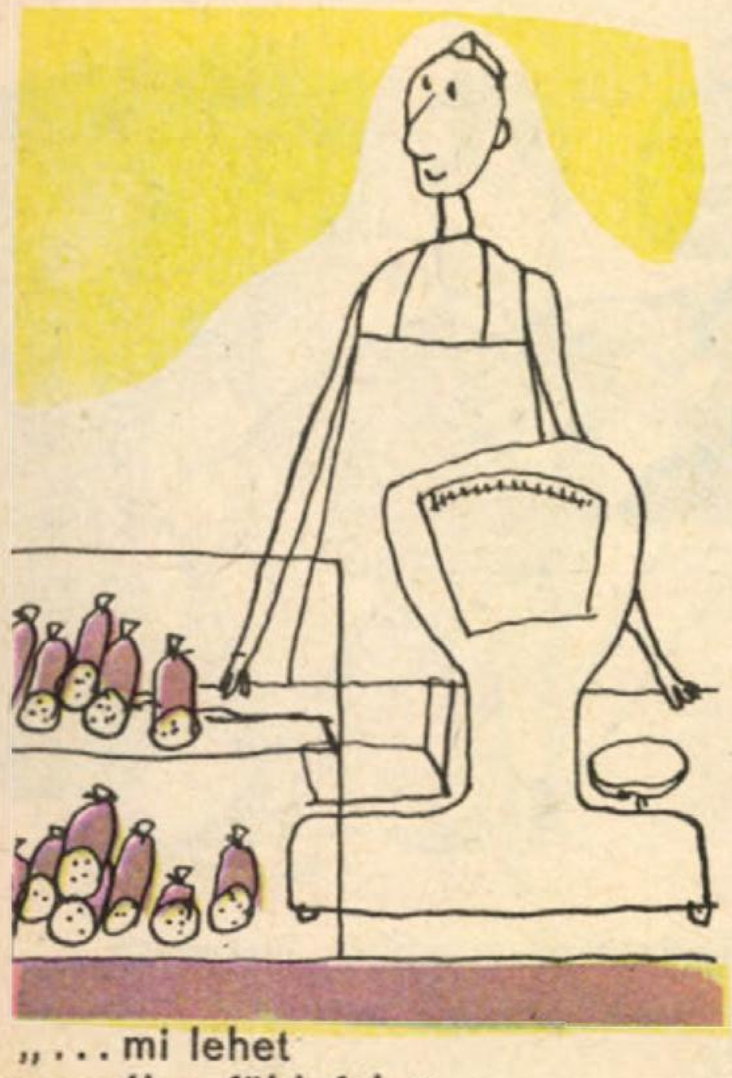
Lehoczky István rajzai

„Milyen volt hangja, selyme, sem tudom már...”

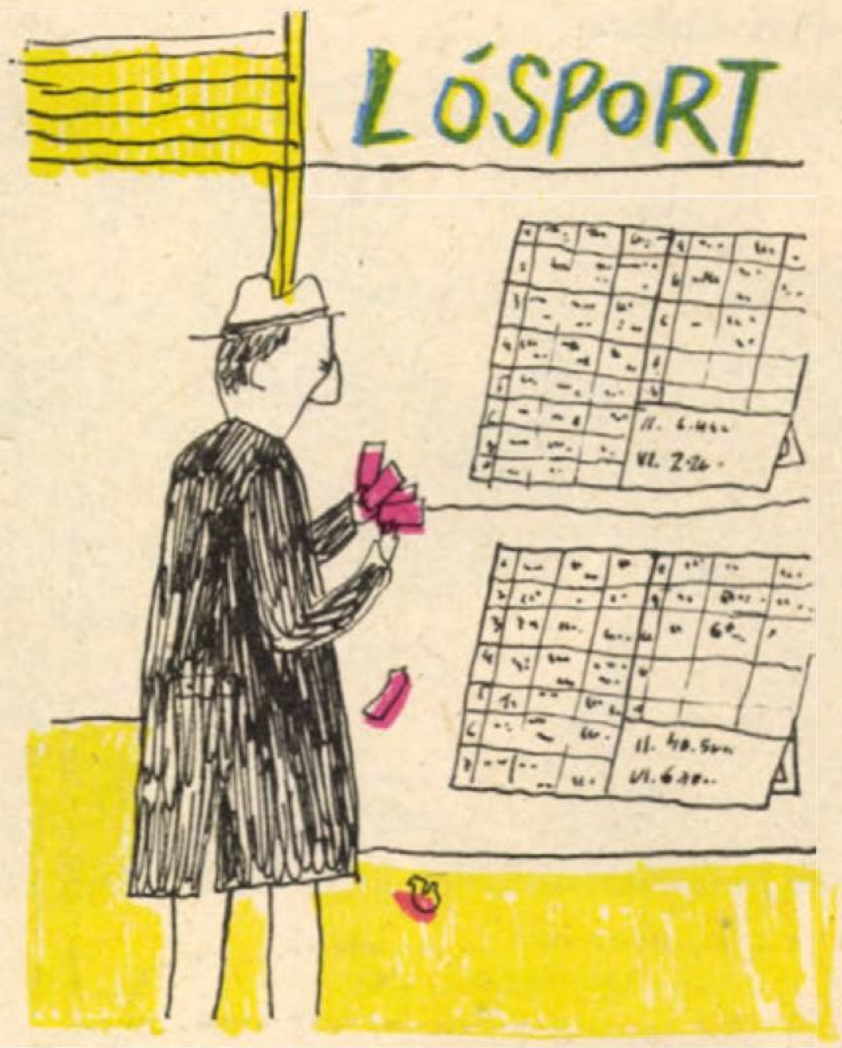
„Biztatóm valál,
Hittem szép szavadnak,
Mégis megcsalál...”

„... mi lehet ez széles föld felett szebb dolog a végeknél?...”

„Ez a világ, amilyen nagy,
Te galambom oly kicsiny vagy...”

„Nincs a teremtésben vesztes, csak én!...”

ÚJRA MAGAS SZINTEN A MAGYAR FOCI

MUNKAERŐHIÁNY

– Ha nem volna ilyen nagy választék, már régen dolgoznék.

EGY REKLÁMSZAKEMBER

Gyakran látok olyan plakátokat, amelyek magától értetődő dolgokat reklámoznak, vagy egyszerűen feleslegesek. Éppen ezért, ha valamelyik cégnek, vállalatnak, gyárnak vagy magánszemélynek kidobni való pénze van, ezennel felajánlom szolgálataimat.

Íme, néhány ötlet, remélem nem hiába ütöttem a hasamra...

JÁRJON A LÁBÁN!

A láb a test járószerve, ne hagyja kihasználatlanul.
Járjon a lábán! Nem bánja meg!
Oda ér, ahová mén!

A JÓ ALVÁS TITKA
A JÓ ALVÁS

Gondolja meg! Amíg ön alszik, addig nincs ébren.

PIHEN!

Feküdjön hát le este, s keljen fel reggelente!

Vigyázat! Utánozzák!

VEGYEN LEVEGŐT,
AMIKOR CSAK MÓDJA VAN RÁ!

Amíg lélegzik, él! Amíg él, lélegzik!
Amit megspórol a levegőn,
elköltheti másra!
Ne vegye levegőnek
A LEVEGŐT!

EBÉDELJEN ÉTTERMÜNKBEN,
még öntől is elfogadjuk
a borravalót!
Előre is köszönjük!

HA NEM SZED GYÓGYSZERT,
LEGALÁBB GYŰJTSE!

Kis helyen elfér, nem kér enni!

ÉS SZOMBAT UTÁN?

Jól jegyezze meg! A hétfő után kedd jön, azután szerda, majd csütörtök, péntek, szombat.

És szombat után? Ne töprengjen, ne rágódjon rajta!

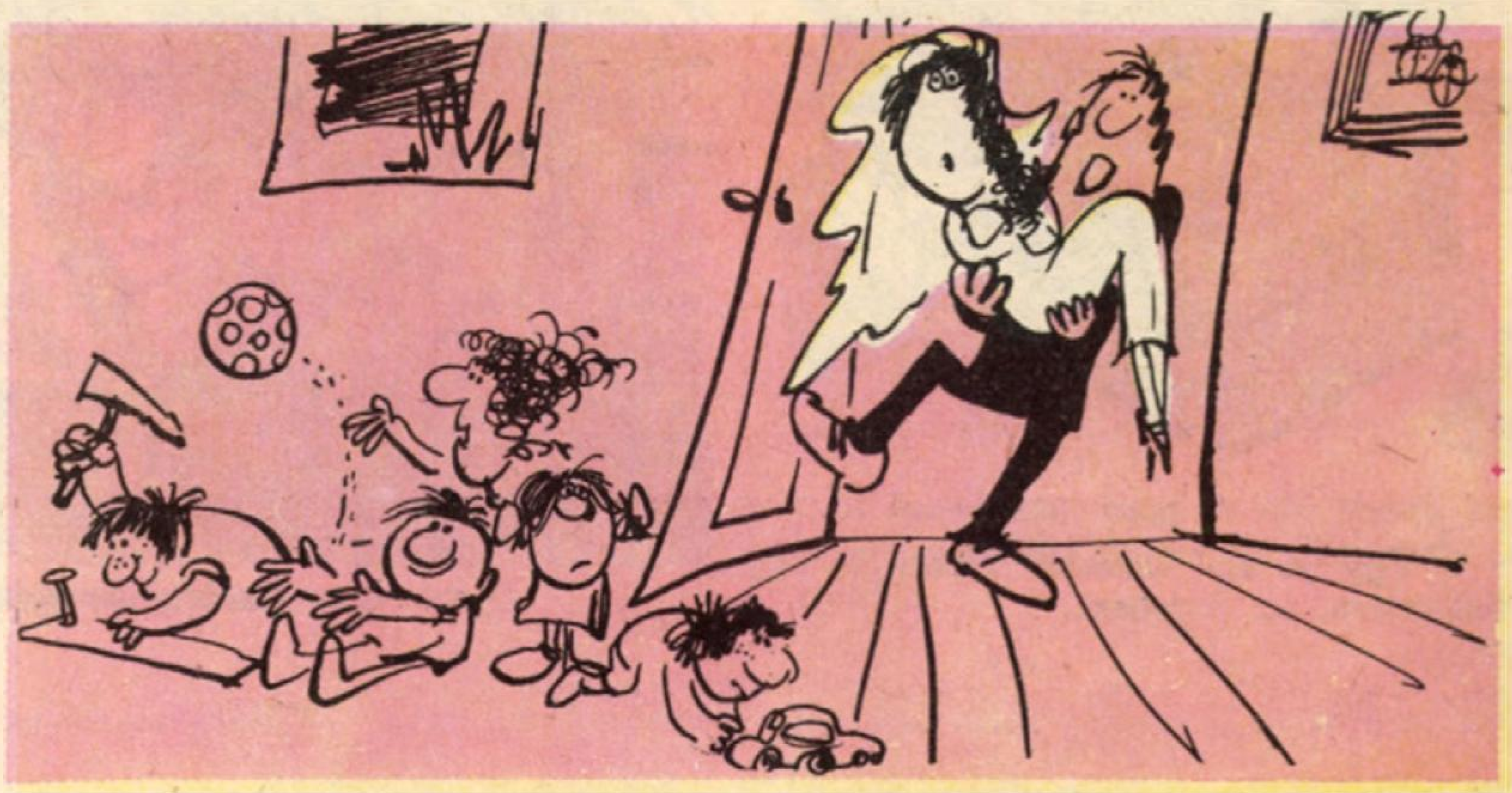
VASÁRNAP!

Még volna néhány reklámszövegem, de egyelőre nem publikálom őket.

Hátha ezekkel sem csináltam magamnak túl jó reklámot...

Nagy S. József

ESKÜVŐ UTÁN

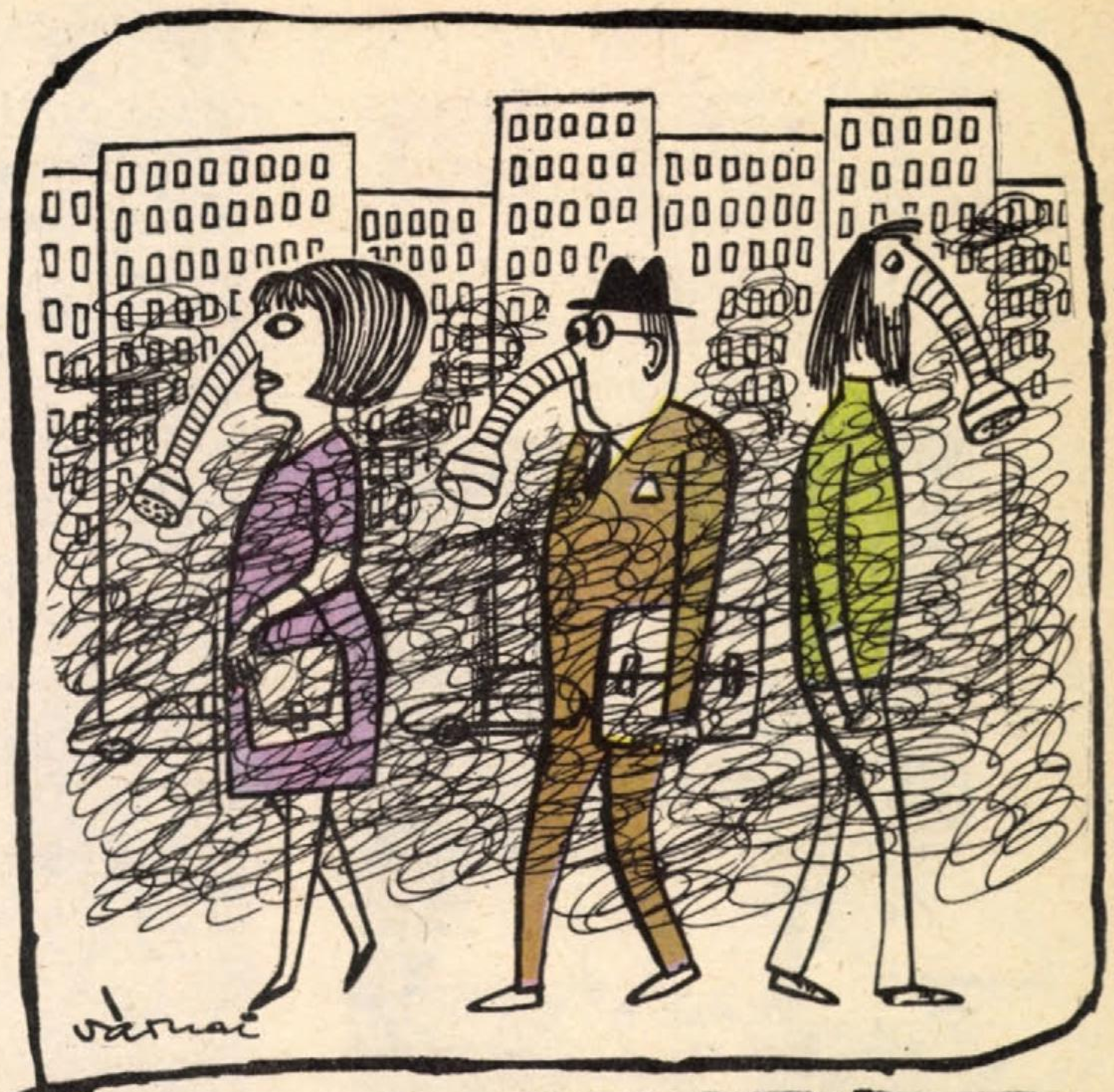

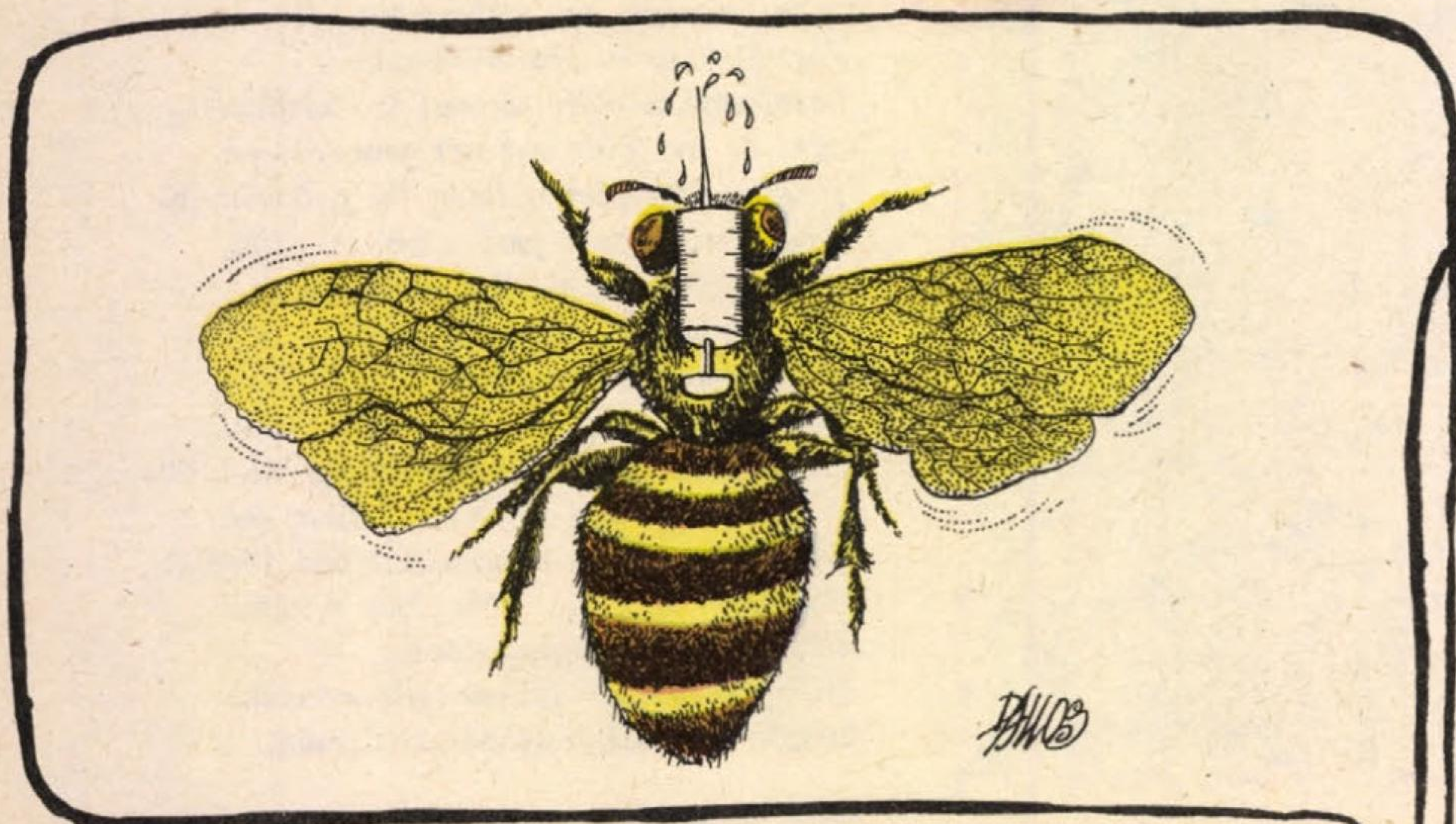
– Uramisten! Az előző feleségem itt felejtette a gyerekeket!

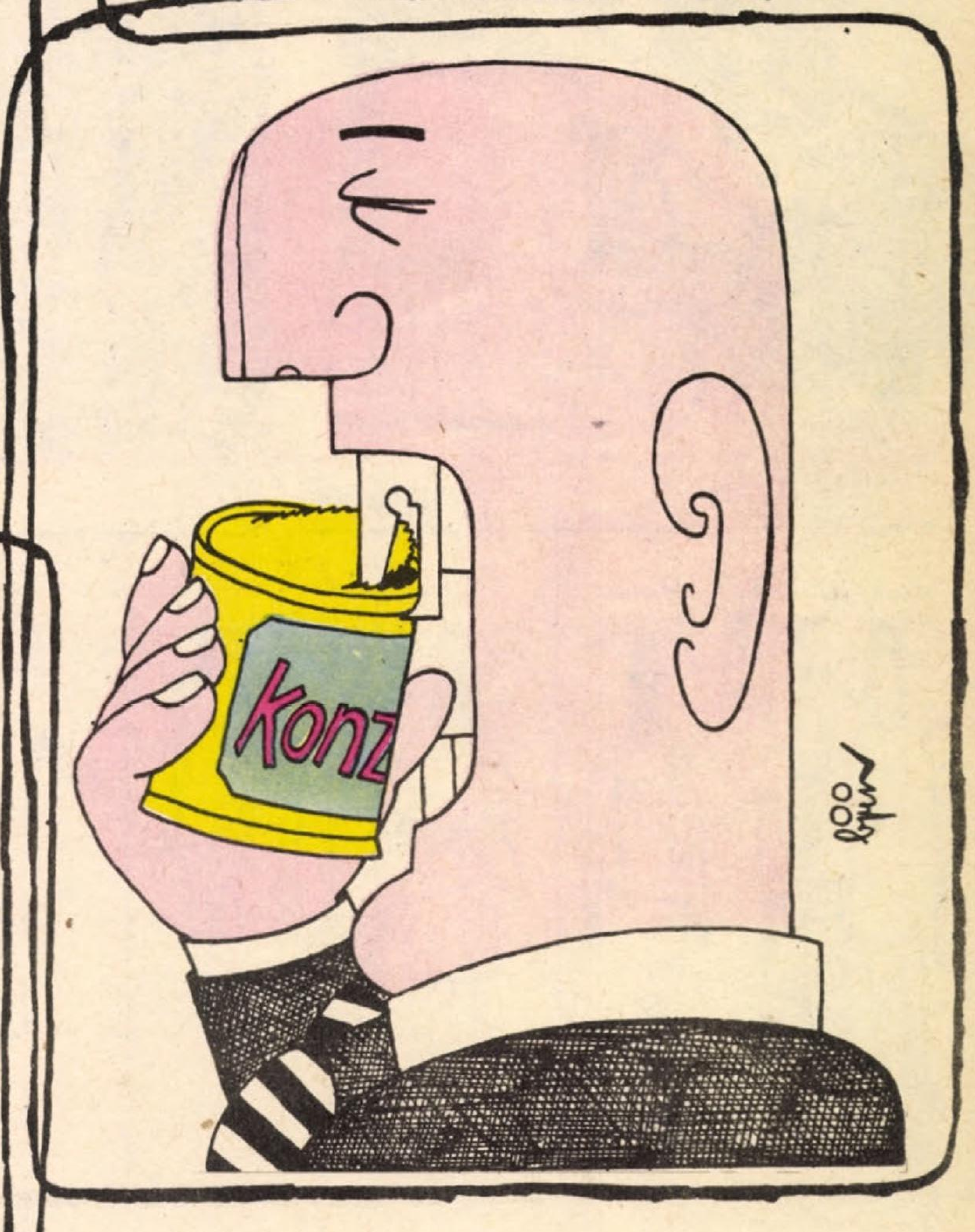
SZENVEDÉLYES AMATŐRFILMES

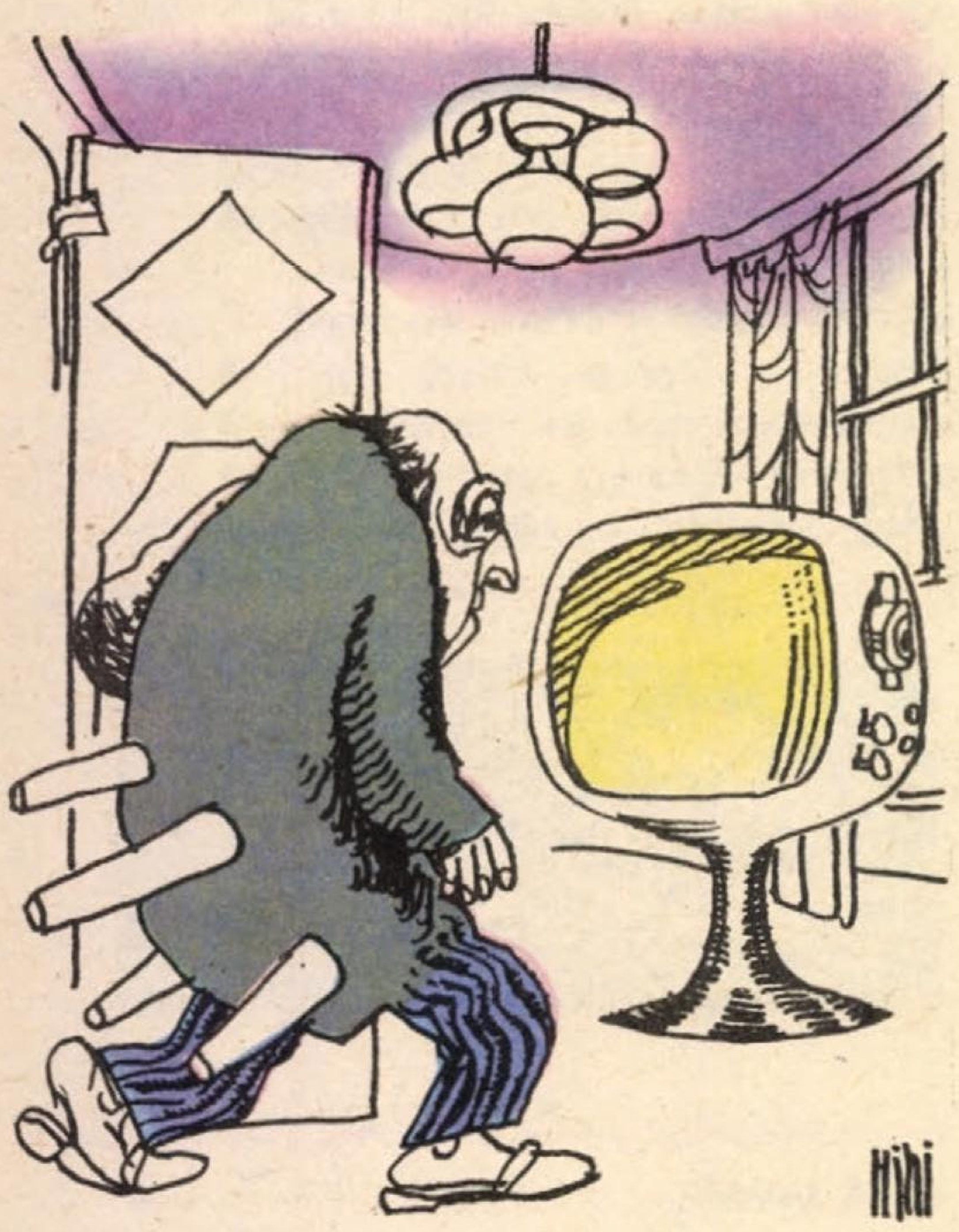

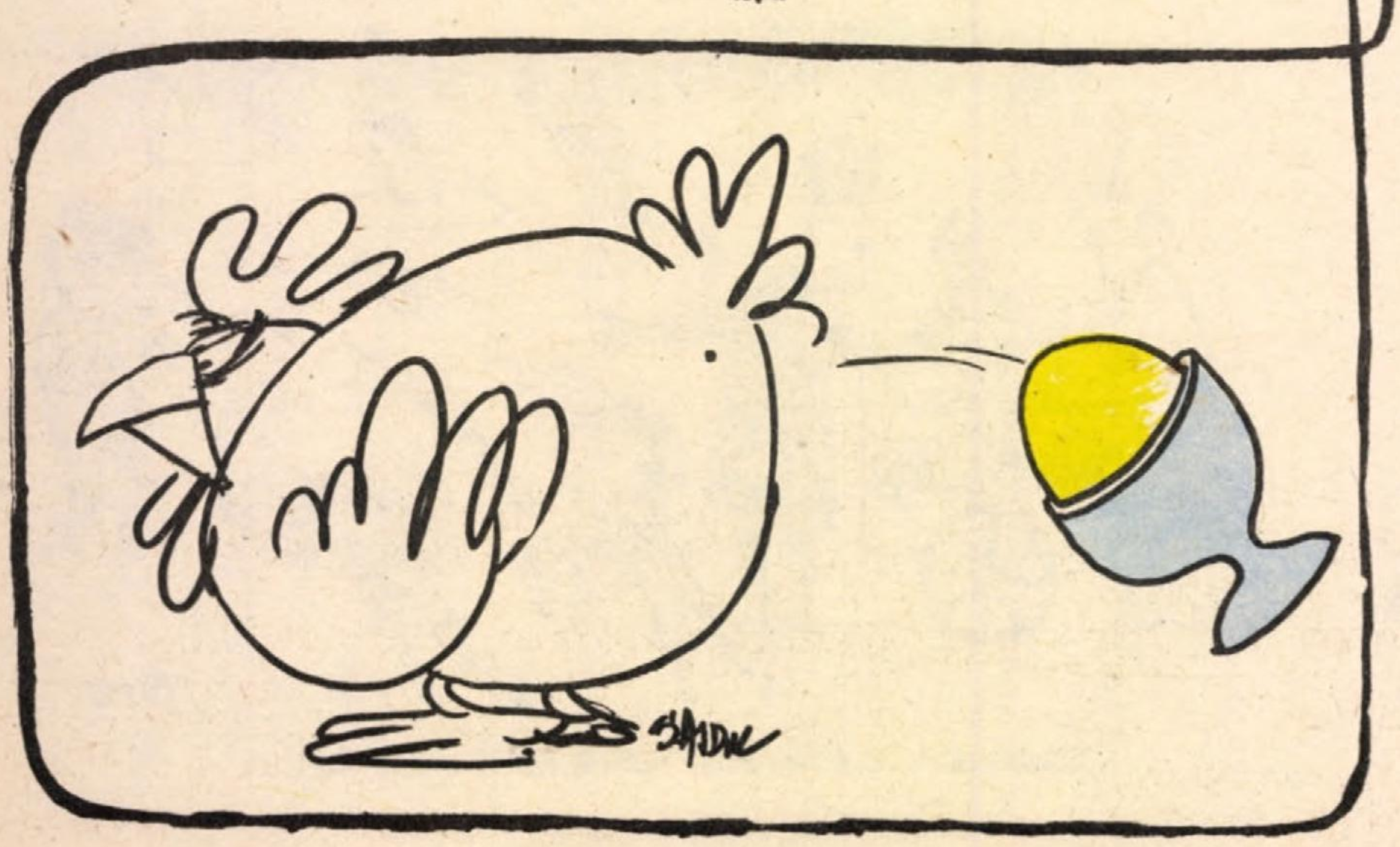

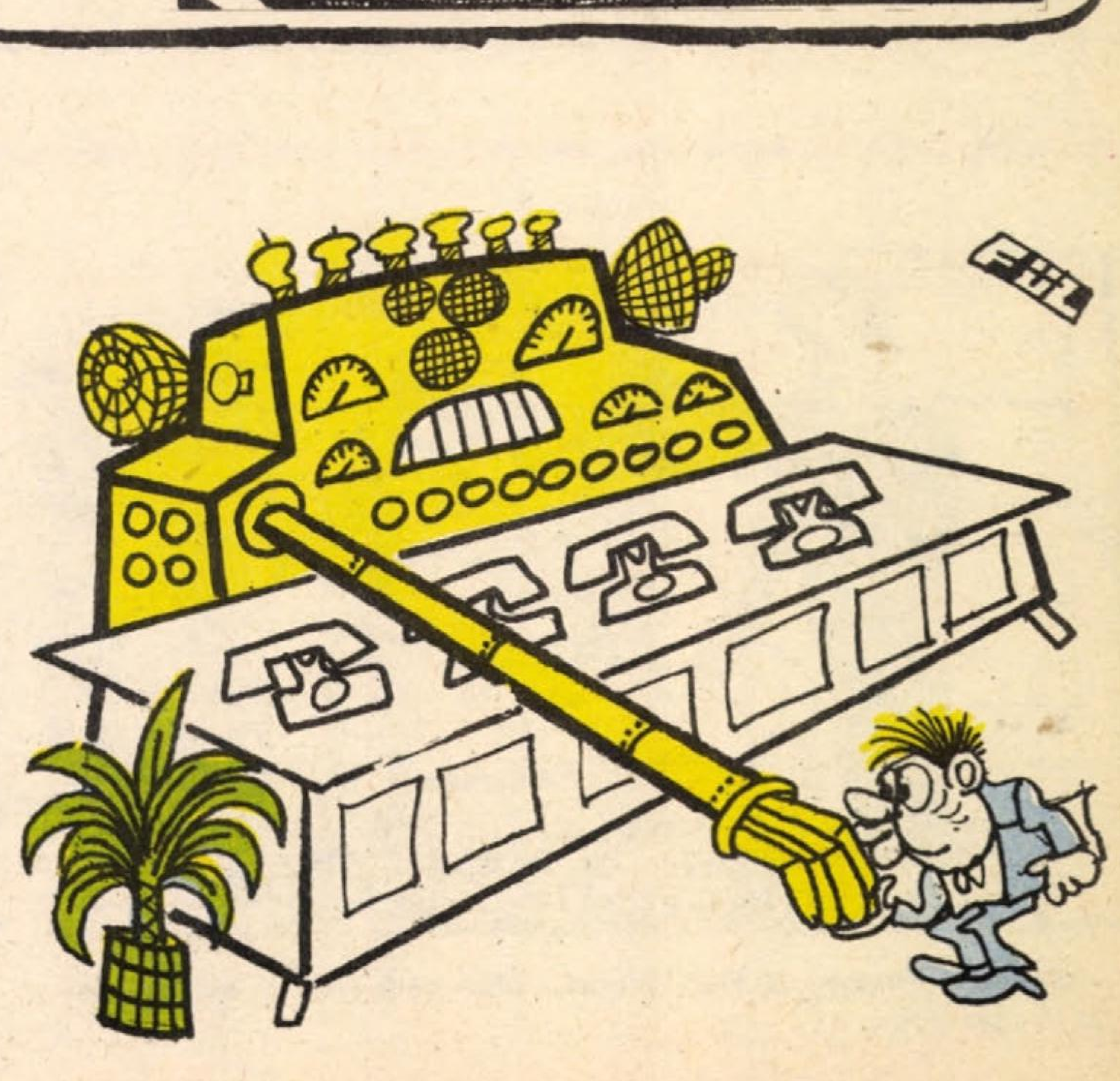

EVO-LÚCIÓ

BRENNER,
VÁRNAI,
DALLOS,
HEGEDŰS,
PALÁZS-PIRI,
SAJDIK,
FÜLÖP

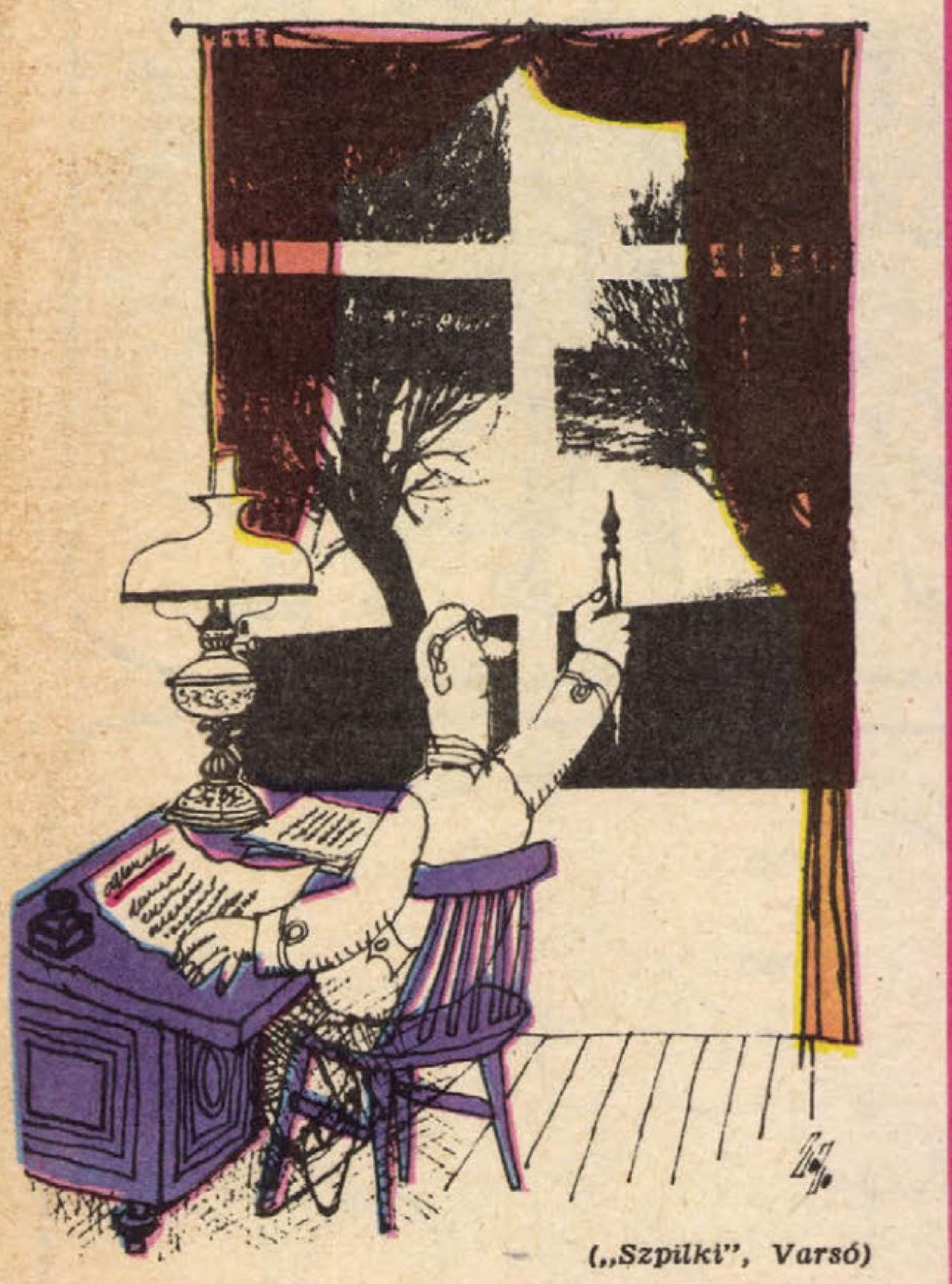

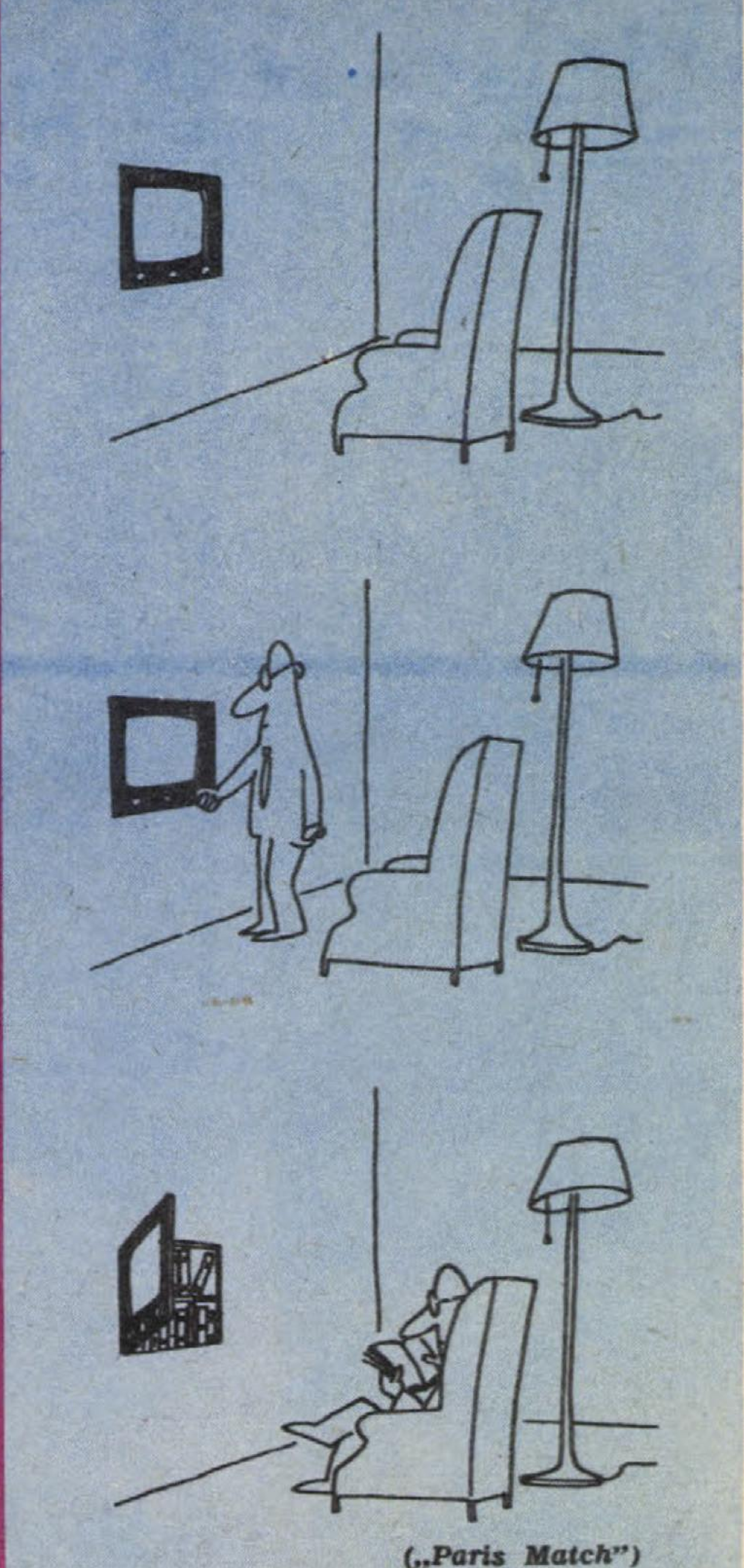
IMPORT HUMOR

TÁJLEÍRÁS

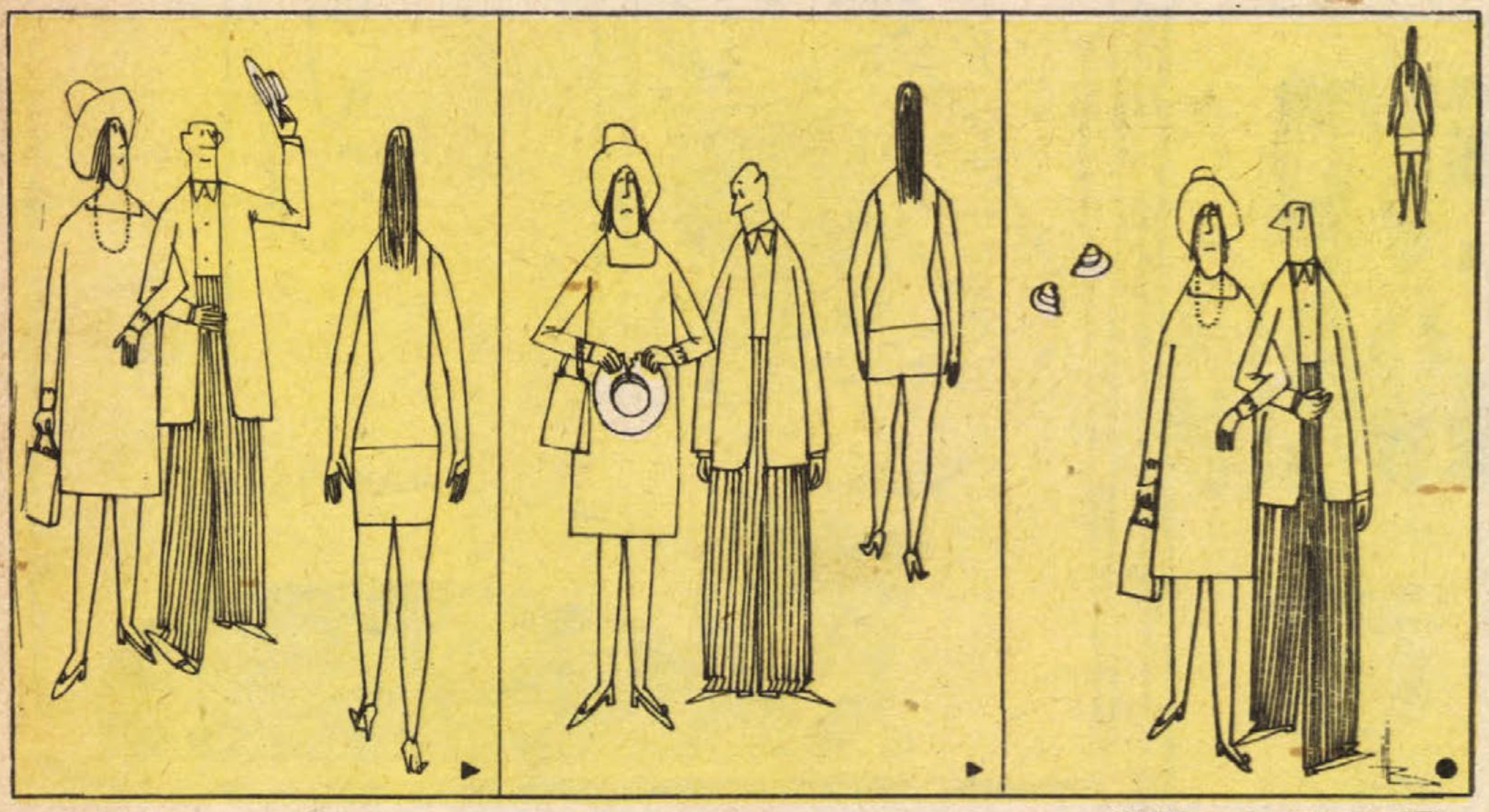
(„Szpilki", Varsó)

KULTÚREMBER

(„Paris Match")

ELÉGTÉTEL

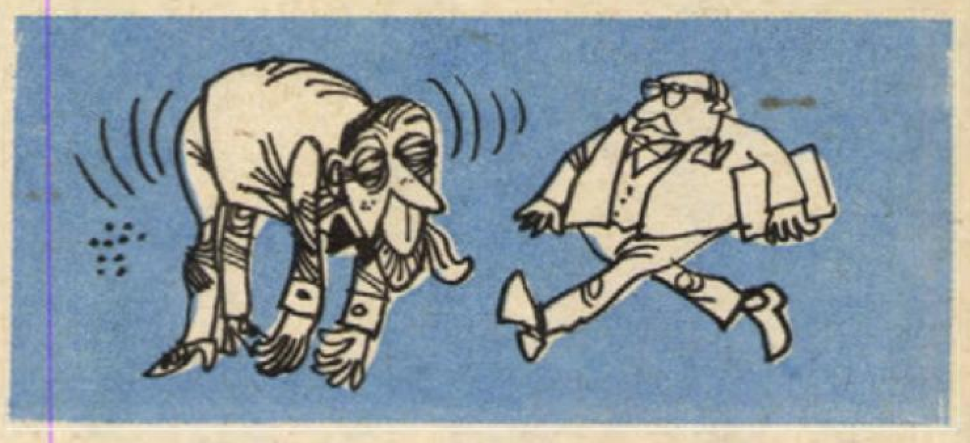
(„Eulenspiegel", Berlin)

KÓRKÉP

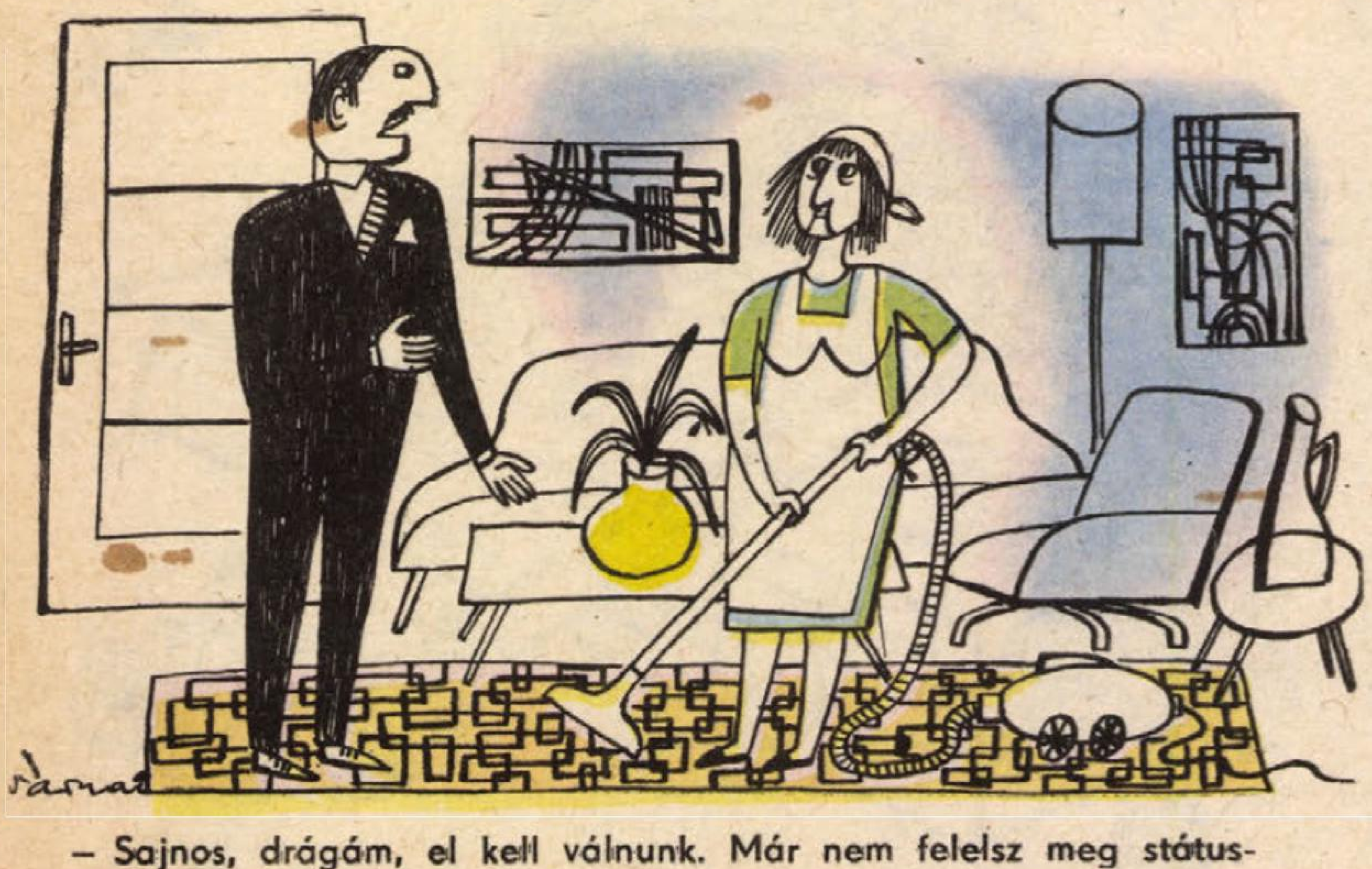
Ez, láttam, tény: az aligazgató,
kivel folyosón állva beszélgettem,
megőrül.
Száján elakadt a szó,
villant szeme, majd fátylas révületben
távolba meredt, mint ki látomást,
tán pucér nimfát figyel, szép közelgőt
s tesz rá a képzelt lény vad kór-hatást:
nem lát, csak őt, kit dúlt agy s vágya megszőtt
(engem se, persze) –, közben ajakát,
vonván émelygős, édes műmosolyra,
nyelvcsúcsa többször úgy siklotta át,
mint műmézét ha nyalogatná róla.
Papnőjeként ős hitnek kéjesen
hastáncba lendült, lágyan, kis körökben,
mint az, ha bálványt néz szerelmesen
s arany szempárhoz liheg fel gyönyörben.
Zavarban, lázban jobb s bal tenyerét,
folyton cserélve, deréktájra kapta,
mintegy segítve ringó csípejét
a farkcsóváló, ebes mozdulatra.
Majdválla süllyedt, alacsonyra szállt,
mindkét kar nyúltan, szinte földig csüngött,
s aprón topogva, mint oly majom állt,
ki ragadós, mert banándzsemben fürdött.
Elhűltem: más arc! Már csak a ruha
volt előbbi az aligazgatóból.
Eltűnt az ember. Helyén szörny-csuda
hastáncosnőből, kutyából, majomból.

Nem kétkedém: gyors összeroppanás,
agy-katlanában őrülése forr most –,
s bár vendég voltam, idegen a ház,
ugrottam hívni az üzemi orvost.
De másodperc ... s már tudtam: orvosi
segély nem használ, mert ama közelgő
személy nem képzelt s kigyógyítani
bajából Hárshegy tíz sem elegendő.
Köszönt –, s egészen kiderült oka
a révületnek, hasi, ebi táncnak:
a mellénk-értnek így dalolt oda:
„Mély tiszteletem az elnök szaktársnak!"

Leszkai András

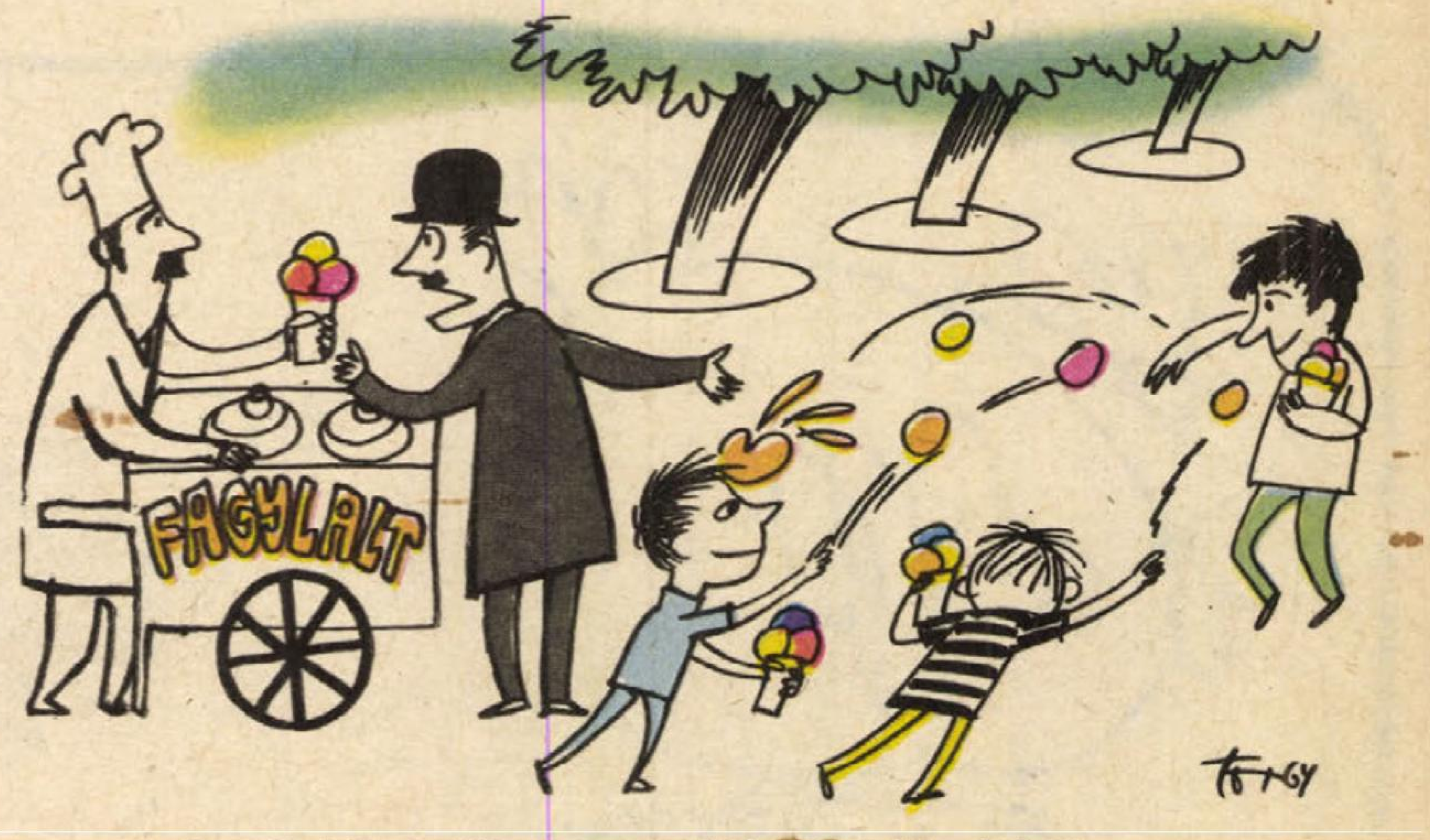

VÁLÓOK

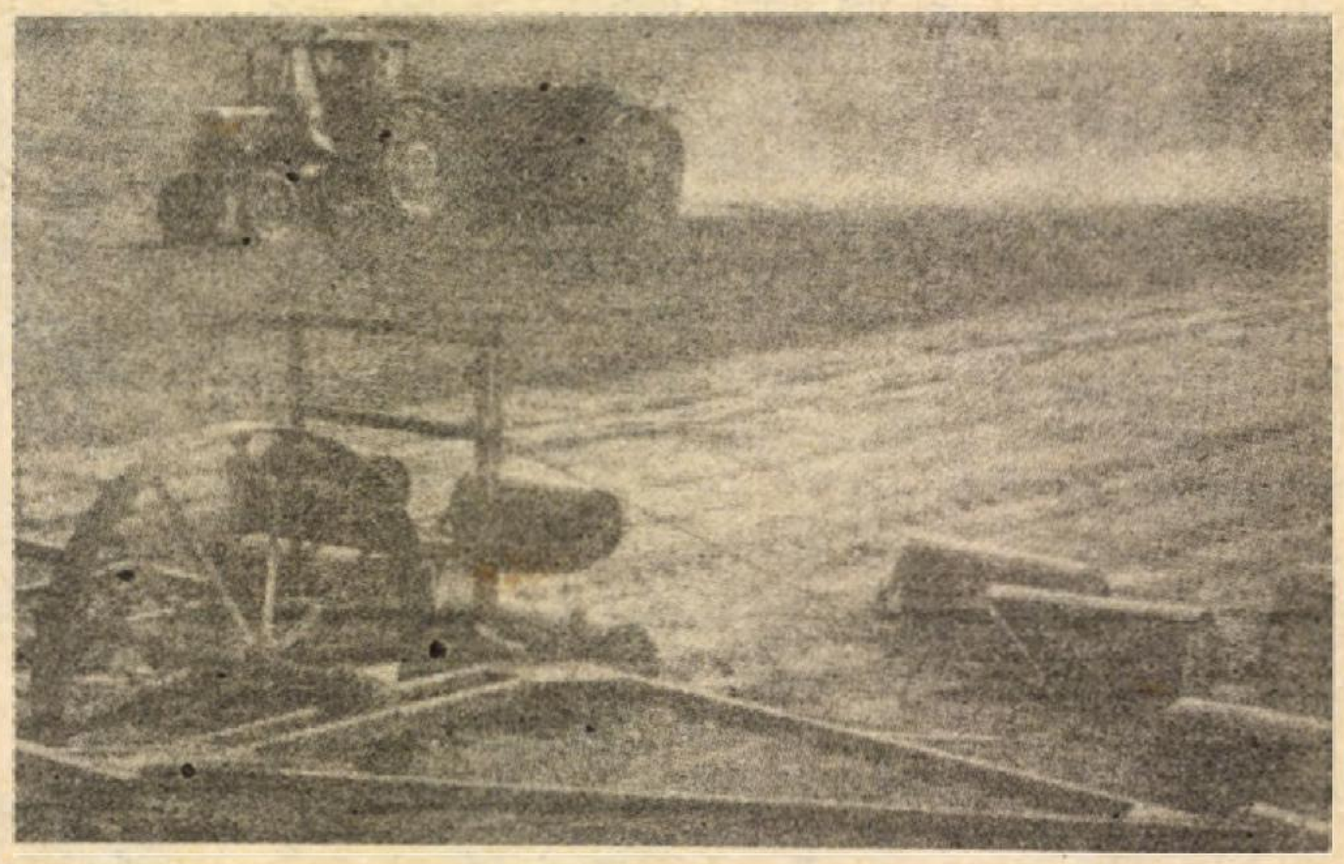
– Sajnos, drágám, el kell válnunk. Már nem felelsz meg státus-szimbólumnak ...

ITT A TAVASZ

– Szegénykék, a télen nem tudtak mivel hógolyózni ...

TÜCSÖK és BOGÁR

A Szabad Élet Tsz 105 holdon vet az idei tavaszon rostlent. A képen vetés közben: Schlett Ferenc, Slezák János, Schuller József, P. Nagy János, Gaál János és Bakos Ferenc.
(Fotó: Kabácsy)

Hogy hová lettek a szántóvetők? Bizonyára elmentek a névsorolvasásra

(A Fejér megyei Hírlapból ollózta Reim Nándor, gánti olvasónk)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

— Most jövök a fogorvostól. Kihúzattam egy óriási zápfogat.
— No és még fáj?
— Mit tudom én? Ott maradt nála.

Ez nekünk záp?! Legfeljebb szemfog...

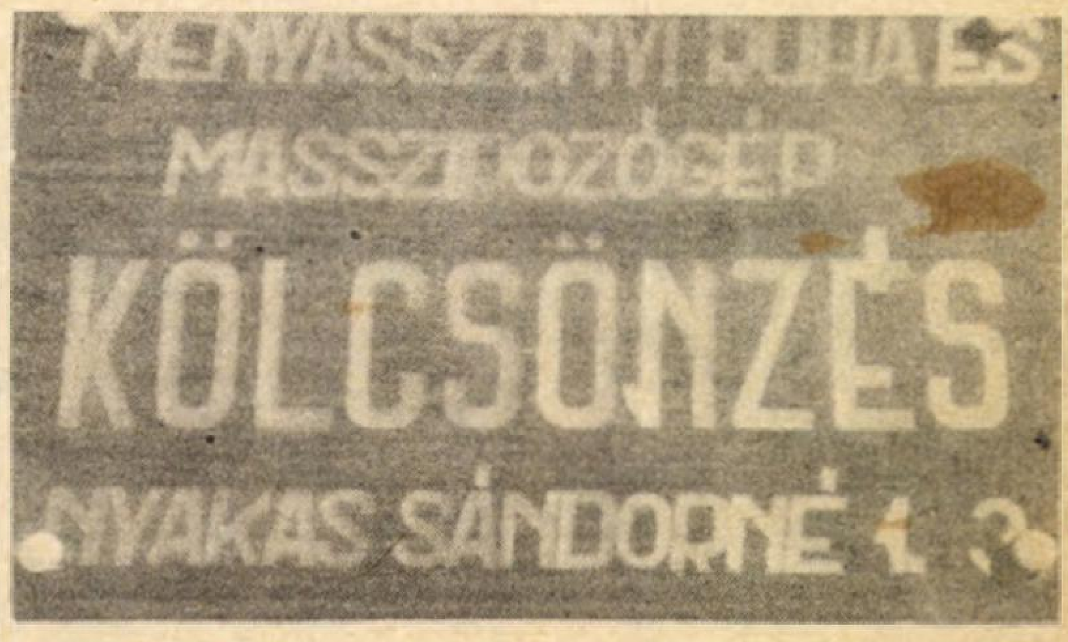
(A Ludas Matyiban találta Hevesi Magda)

Veszélyes hely az otthon...

Az Állami Biztosító sajtótájékoztatója

Nesze neked családi tűzhely!

(A Fejér megyei Hírlapban észlelte Szűcs György, székesfehérvári olvasónk)

Mindent egy helyen

(Dunaújvárosban fotózta Magyarossy Györgyné)

Jönnek a specialista tehenek

Beszélgetés Horn Artúr akadémikussal a hazai szarvasmarhák átalakításáról

Ez aztán az örömhír!

(A Magyar Nemzetben olvasta Fónyi János)

A MI PACSIRTÁNK

Az egyik szemközti házban lakik, és egész délután a nyitott ablaknál énekel. Nyilván azt hiszi: lelkesebb munkára serkenti a környék lakóit dalaival. A lakógyűlésen senki sem mert vállalkozni arra, hogy megmondja neki: téved.

Hangja természetesen egyáltalán nincs a lelkes dalárnak, de azt nagy önbizalommal pazarolja ránk. Megfigyeltem: legfőbb törekvése, hogy legalább két hanggal magasabbat érjen el a lehetségesnél, vagy kettővel mélyebbet a meglevőnél. Tehát csodálatos türelemmel srófolja hangját hol fel, hol le.

És hogy énekel! Külön tanulmány. Kezébe vesz egy olyan félgömb alakú stoppolófát, amilyenen a nagymama valamikor a zoknin támadt lyukakat foltozgatta, azt, mint egy mikrofont tartja szája elé, majd fejét jobbra, balra ingatva suttogni, dúdolni, búgni kezd. Ez a krónikus rekedtségre emlékeztető búgás olyan fájdalmasan szakad fel belőle, hogy azt kell hinnem, azért szenved, mert esténként néhány olyan izét kell énekelnie — néhány száz forintért —, amire jól lehet, a fejet is külön, a derekat is külön rázni.

Utcánk dalnoka tehát belebúg a stoppolófába, és mikor az ember már azt hinné, hogy ez így is marad, váratlanul felüvölt, a stoppolófát egyik kezéből a másikba

dobálja, vállát verő, de jól ápolt haja arcába hull, ő reszketni kezd, szeme kidülled, nyakán kidagadnak az erek, majd váratlanul ismét búgni, suttogni kezd, aztán csuklik egyet, leengedi a stoppolófát és olyan mélyen meghajol, mintha az angol királynő abban a pillanatban ütné lovaggá bravúros teljesítményéért, holott nem is teljesített, csak gyakorolt.

Néha a tévében is viszontlátom őt. Ott ugyanazt csinálja, mint otthon, csak a stoppolófa helyett igazi mikrofont szorongat. A tévében is változatlan egyhangúsággal űzi művészetét. Akár vidám, akár tragikus számot ad elő, búgással kezdi, üvöltéssel folytatja és rezignáltan fejezi be. Nem tehet róla. Nálunk ez az előadásmód iskolát csinált. Nem a szöveg, és nem a dallam a fontos, hanem a búgás, üvöltés és rezignáció dramaturgiai hármas egysége. Kár, mert a legutóbbi táncdalparádén, külföldi vendégeink bebizonyították nekünk, hogy a mi táncdalaink is nagyon szépek és színvonalasak, csak eddig — néhány kivételtől eltekintve — ezt nem volt alkalmunk észrevenni.

Egyébként csinos, jóképű fiú a mi dalárunk, magas, széles vállú. Nagyon alkalmas lenne például autóbuszsofőrnek, de ő minden áron énekelni akar. Azaz, nem is minden áron, hanem lehetőleg a legmagasabb áron. Ami pedig az autóbuszvezetést illeti, ebben még csak a felkészülésnél tart. Pillanatnyilag ugyanis a sokkal könnyebben kezelhető saját kocsiját vezeti.

Szinetár György

LÉPCSŐZETES

Bujdosó Balázs, a Középszerű Intézmény (rövidebb, népszerűbb nevén: a KÖSZI) igazgatója, nagyon fontos levelet várt a minisztériumból. Mivel még tíz órakor sem kapta meg a napi postáját, elhatározta, hogy személyesen megy le a postabontóba és rendet teremt. Ritkán fordult meg az irodákban, nem is tudta egészen pontosan, melyik osztály merre van, nem csoda hát, hogy a kazánházban kötött ki. A fűtő kalauzolásával végül mégis rátalált a postázóra.

Három középkorú nő ült az irodában. Az egyik kardigánt kötött, a másik keresztrejtvényt fejtett, a harmadik egy faliszőnyeget batikolt. Illedelmesen köszöntötték az igazgatót, de nyugodtan folytatták előbbi tevékenykedésüket.

— Maguk miért nem a postával foglalkoznak? — kérdezte az igazgató.

— Mert még nem hozták meg a leveleket. Tetszik tudni, ma szerda van.

— És mi van szerdán?

— Heti nagytakarítás a főkönyvelőéknél.

— És az mennyiben érinti a maguk munkáját?

— Hambalgó néni, a hivatalsegédünk, munkakezdés előtt mindennap a főkönyvelőéknél takarít. A hét többi napján, amikor csak kistakarítás van, mindössze egy negyedórát késik emiatt a hivatalból. De ilyenkor, szerdán, menetrendszerűen megkési a háromnegyed órát.

— Háromnegyed kilencre akkor is itt volt már, s egy negyedóra alatt megjárhatta volna a postát, hiszen közel van és amúgyis autóval mennek oda!

— Igen, de ma páratlan nap van. És Kolosszár Icuka páratlan napokon úszni jár.

— Ki az az Icuka és mi közünk hozzá?

— Hát a főmérnök kartárs kislánya! Józsi, az a sofőr, aki a postáért jár, páratlan napokon mindig előbb hazaviszi Icukát az uszodából, s csak kilenckor kezd itt a hivatalban. Negyed tízkor aztán rögvest indulnak a postáért. Feltéve, ha idejében megkapják a poharakat és a kiskanalakat.

— Kik?

— A sofőrök. Látom, nem tetszik érteni, hát majd elmagyarázom. A gondnokságon összesen három kispohár és három kávéskanál van. Azt használják a takarítónők, a portások és a sofőrök is, így hát egymásra kell várniuk a kávézással. Van, amikor a sofőrök kapják meg utoljára a poharakat, ilyenkor Józsi csak fél tízre végez a kávéivással. Kávé nélkül viszont egy lépést sem hajlandó tenni. Akkor viszont még mindig nem mehetnek a postára, mert Mócsai kartársnak be kell szednie a tetránt.

— Mócsai a pénzügyi osztály vezetője. Ő hogy keveredik ebbe az ügybe?

— A tetránt mindig pontos időben kell szedni és joghurtot kell enni hozzá. Ha háromnegyed tízre nem kapja meg a friss joghurtot, borzalmas patáliát csap. Hambalgó néninek tehát a posta előtt még el kell szaladnia a tejcsarnokba.

Az igazgatónak már gyöngyözött a homloka. Nyugalmat erőltetett magára, s tovább kérdezősködött:

— Ha a joghurt is megvan, akkor már elmehetnek a postáért?

— El, igen.

— És mennyi idő alatt jönnek meg?

— Egy fél óra múlva. Ha a nagykátai vonat nem késik.

A direktorral forogni kezdett a világ.

— A nagykátai vonat hozza a postát?

— Dehogy! Özvegy Kavalecnét hozza.

— Az is nálunk dolgozik?

— Jókat tetszik kérdezni! Hát nem tetszik ismerni özvegy Kavalecnét? Ő szállítja a friss túrót, tejfelt és a házi kolbászt az igazgató kartárs feleségének, és nagyon megsértődik, ha nem várja ott a kocsi a Keletinél. Ezért a posta előtt még oda is ki kell szaladnia Józsinak...

Bujdosó Balázs szó nélkül kitámolygott a postázóból és elindult vissza, az irodájába. A kazánházból — mert újból odatévedt, — a fűtő kísérte fel a titkárság ajtajáig.

Behívatta a titkárnőjét, s diktálni kezdett neki.

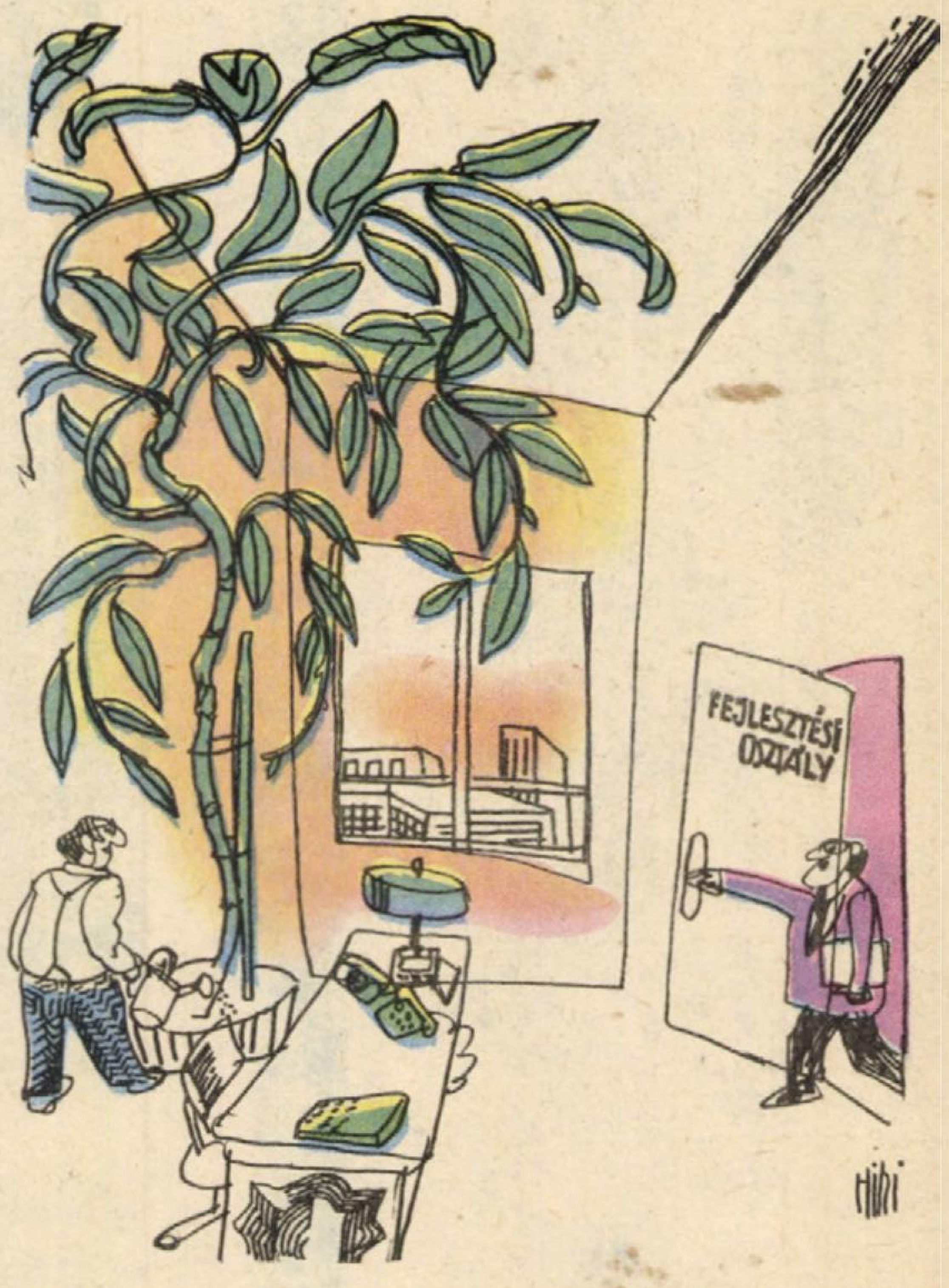
— Írja, Rózsika! A hivatali munkafegyelem megszilárdítása érdekében az alábbi intézkedéseket kell foganatosítani, azonnali hatállyal...

Aztán meggondolta magát:

— Húzza át, Rózsika. Mást írunk. Jelentést a minisztériumnak, arról, hogy hivatalunkban sikeresen megvalósítottuk a lépcsőzetes munkakezdést...

Radványi Barna

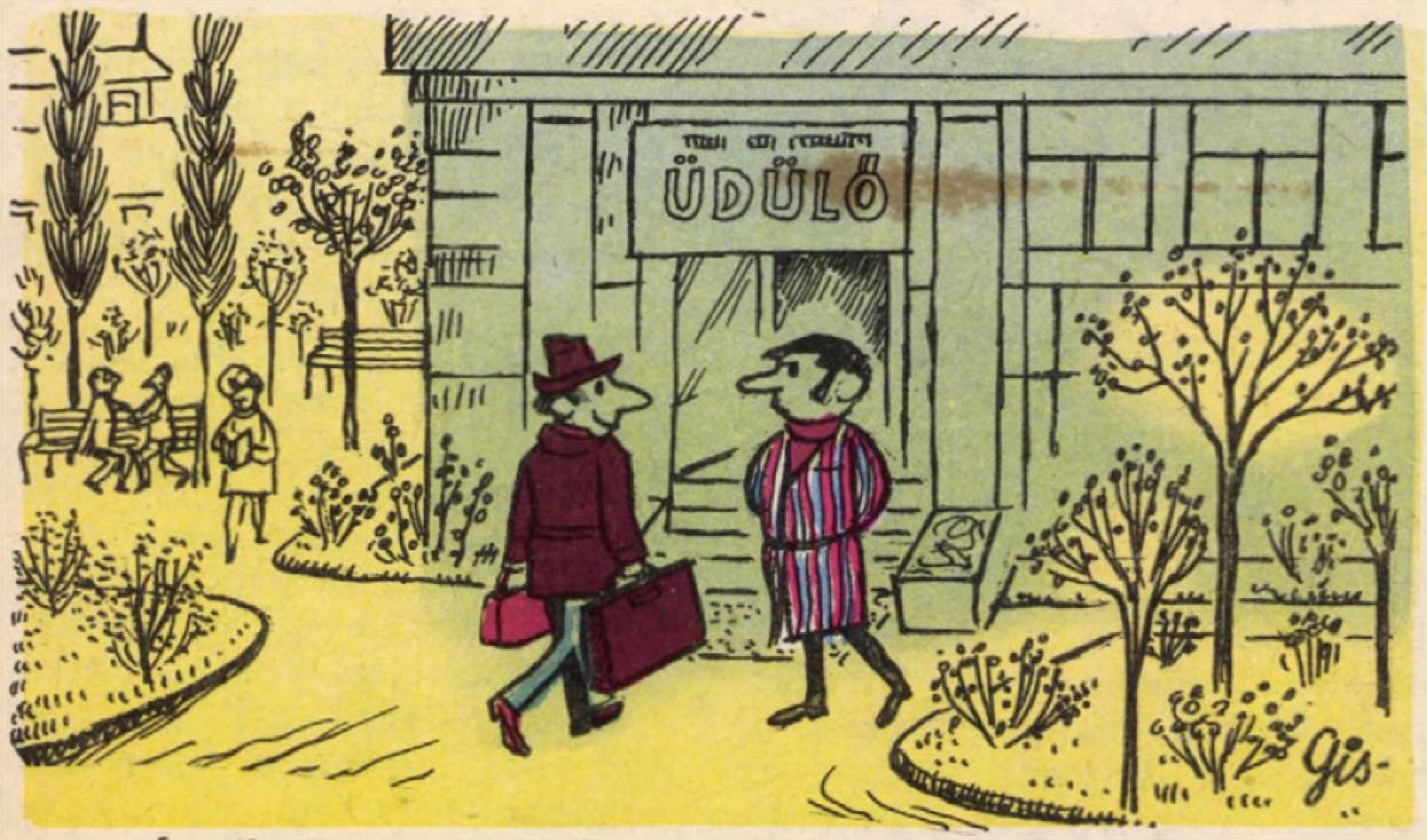
JÓ HELYEN JÁR

A NÖVÉNYEK TISZTÍTJÁK A LEVEGŐT

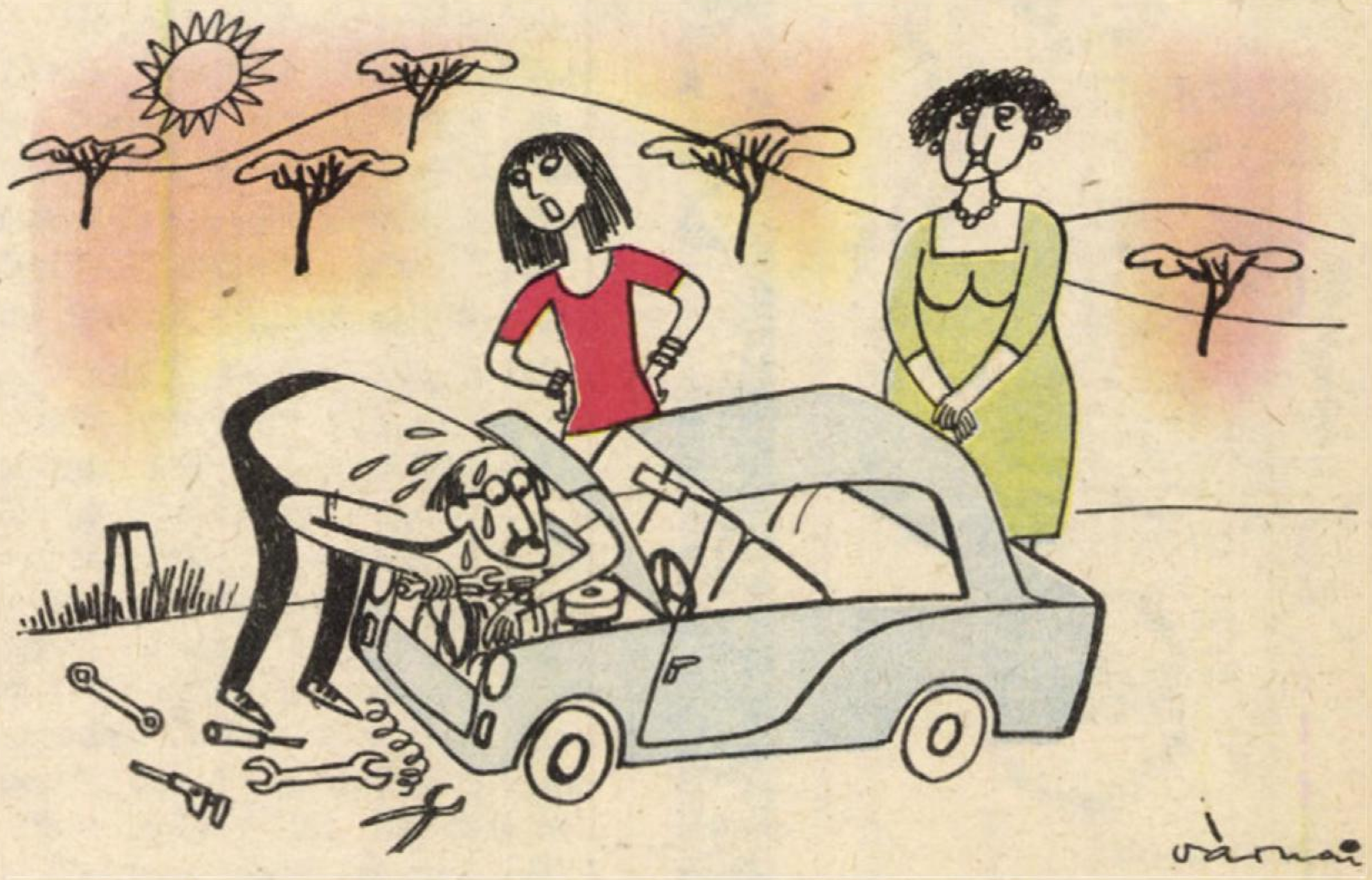

ÚJ VENDÉG AZ ÜDÜLŐBEN

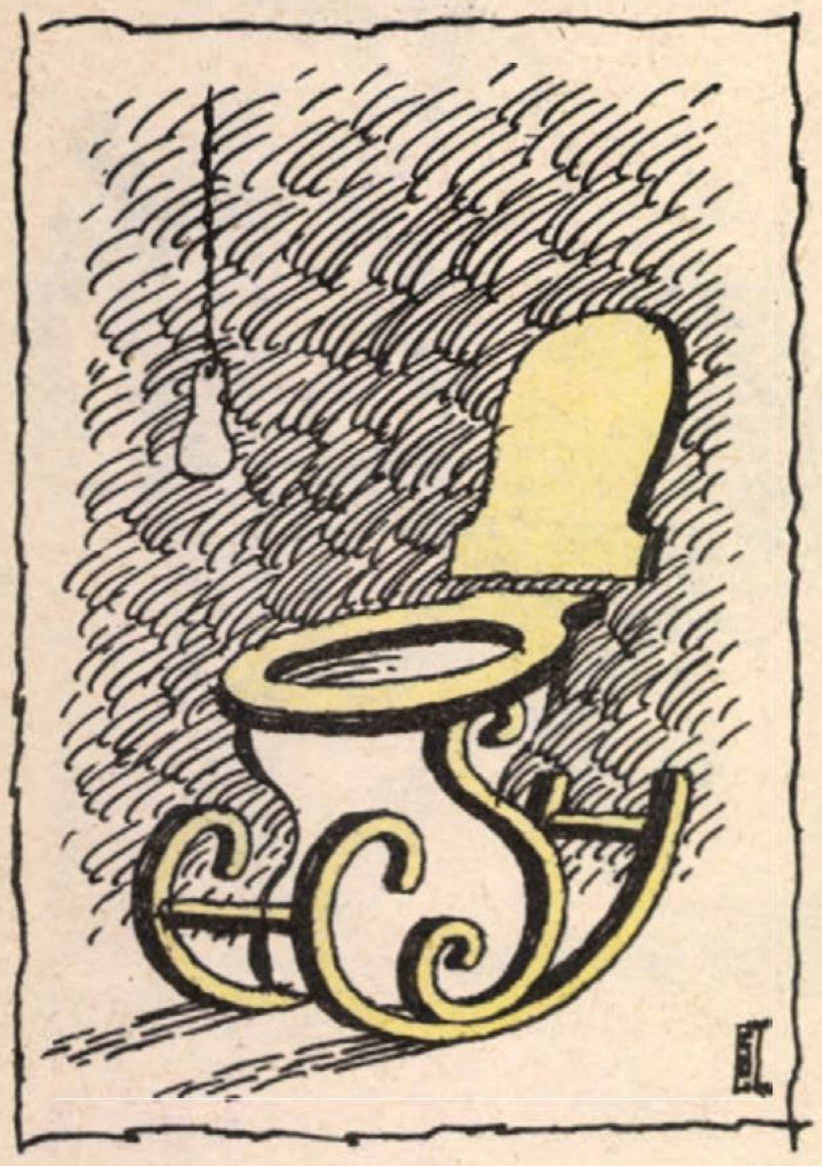
– És milyen itt az ellátás?
– Megjárja! Napi háromszori étkezés, plusz a vásárolt koszt...

ORSZÁGÚTON

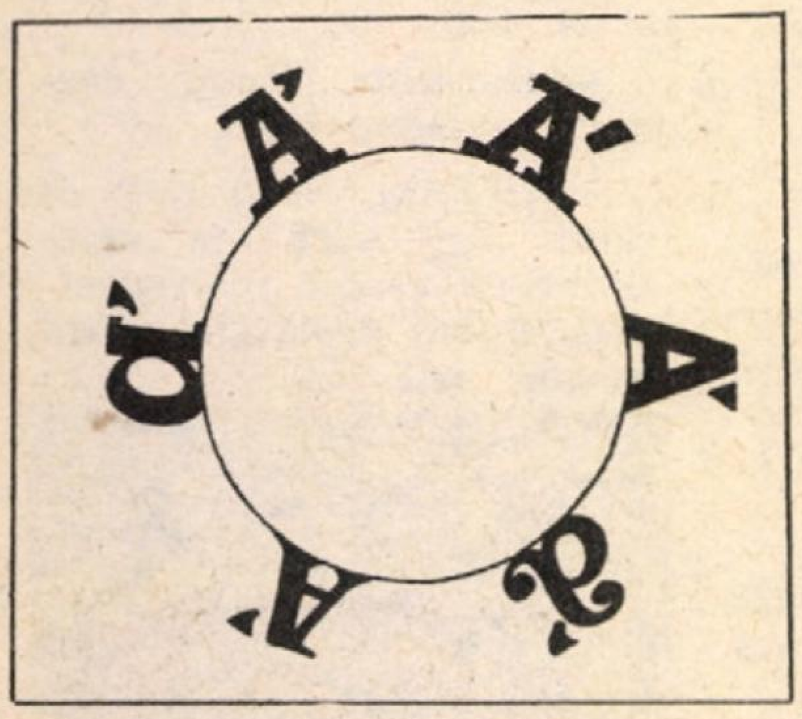
– A mama mindig mondta, hogy inkább Mercedest vegyünk, de te sose hallgatsz rá!...

A KÉNYELEM TETEJE

RÉBUSZ

222. rejtvényünk megfejtése:

Hatáskör

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Gózon Ferencné, Sopron, Frankenburg út. 6.
Trungel Simon, Hajdúnánás, Bocskai u. 82.
Volarik Istvánné, Bp. XI., Bazsalikom u. 59.

224. REJTVÉNYÜNK

Kovács Bálint, a jeles gátfutó nem disszidált
Marathoni futó
- D

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb április 17-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, a következő címre: Ludas Matyi, Budapest 8. Pf. 53.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 72.2337/2-15 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

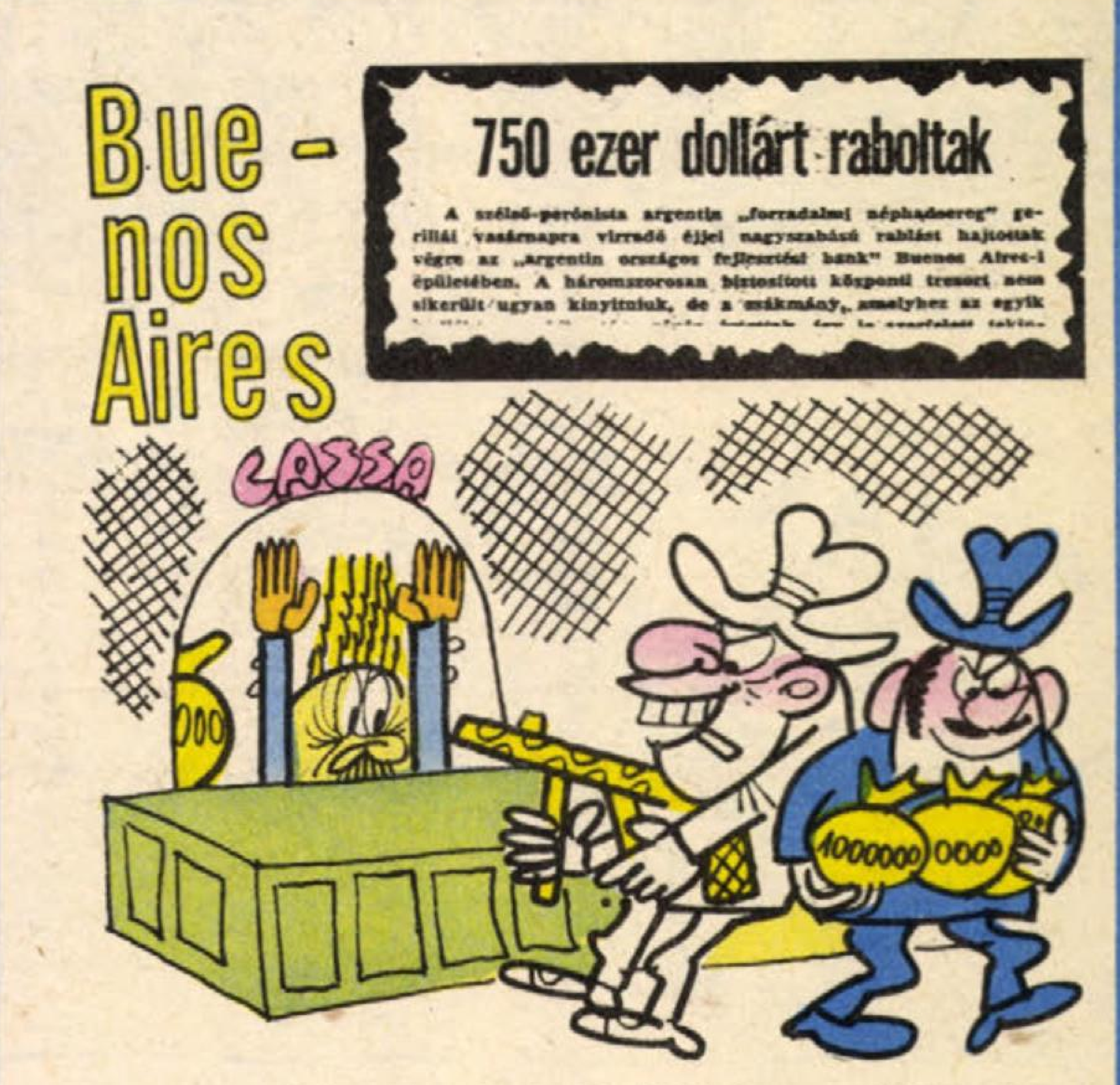
A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

– De hoztam néhány ajánló levelet.

– Mennyivel értékelték le a dollárt?
– Nyolc százalékkal.
– Akkor dobjon ide még egy zsákot!

– Sajnos, lebukott a szállítmány, és pillanatnyilag nincs jobb kábítószer…

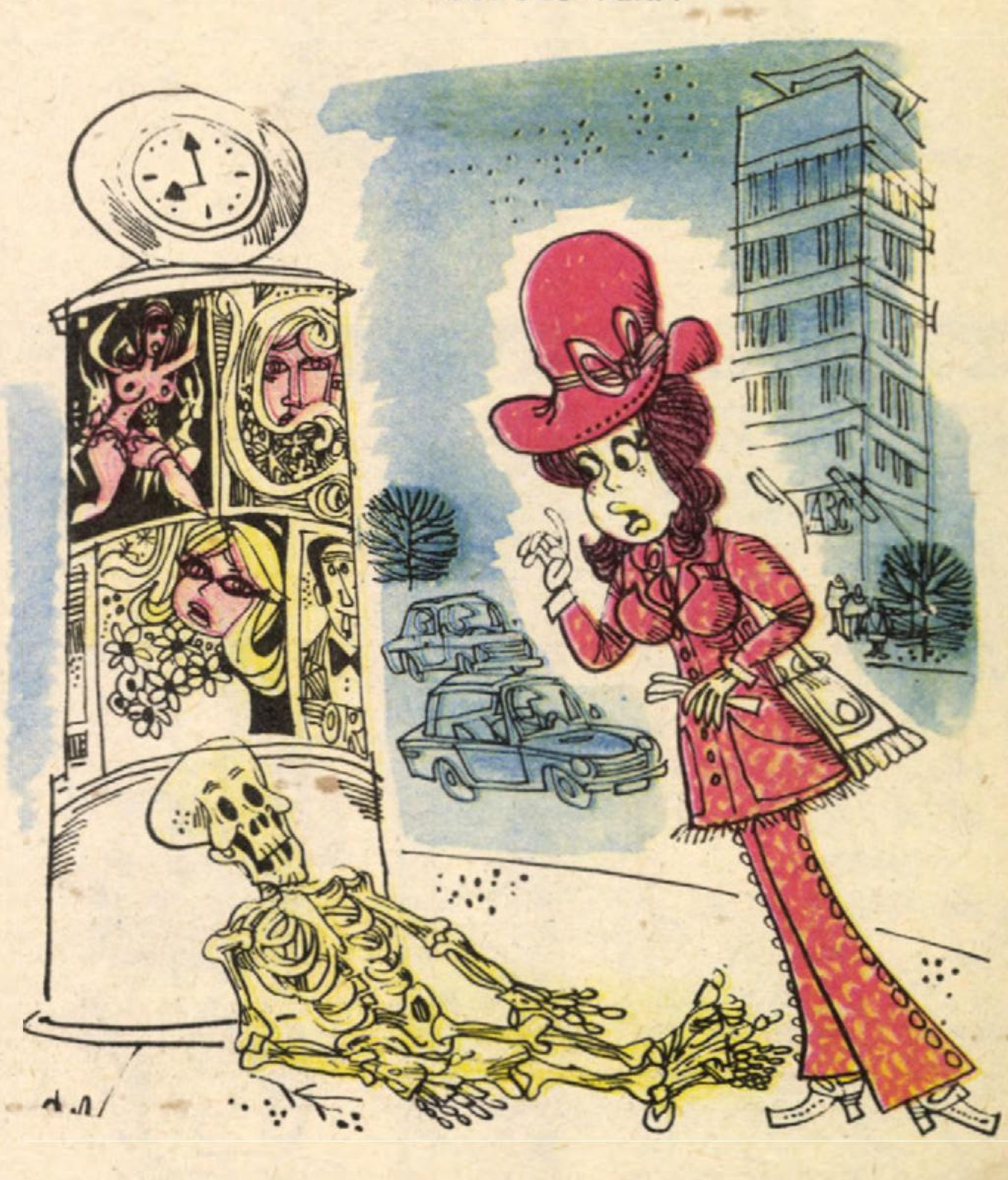
– Mi ráérünk, uraim!

ÚJ LAKÓTELEP

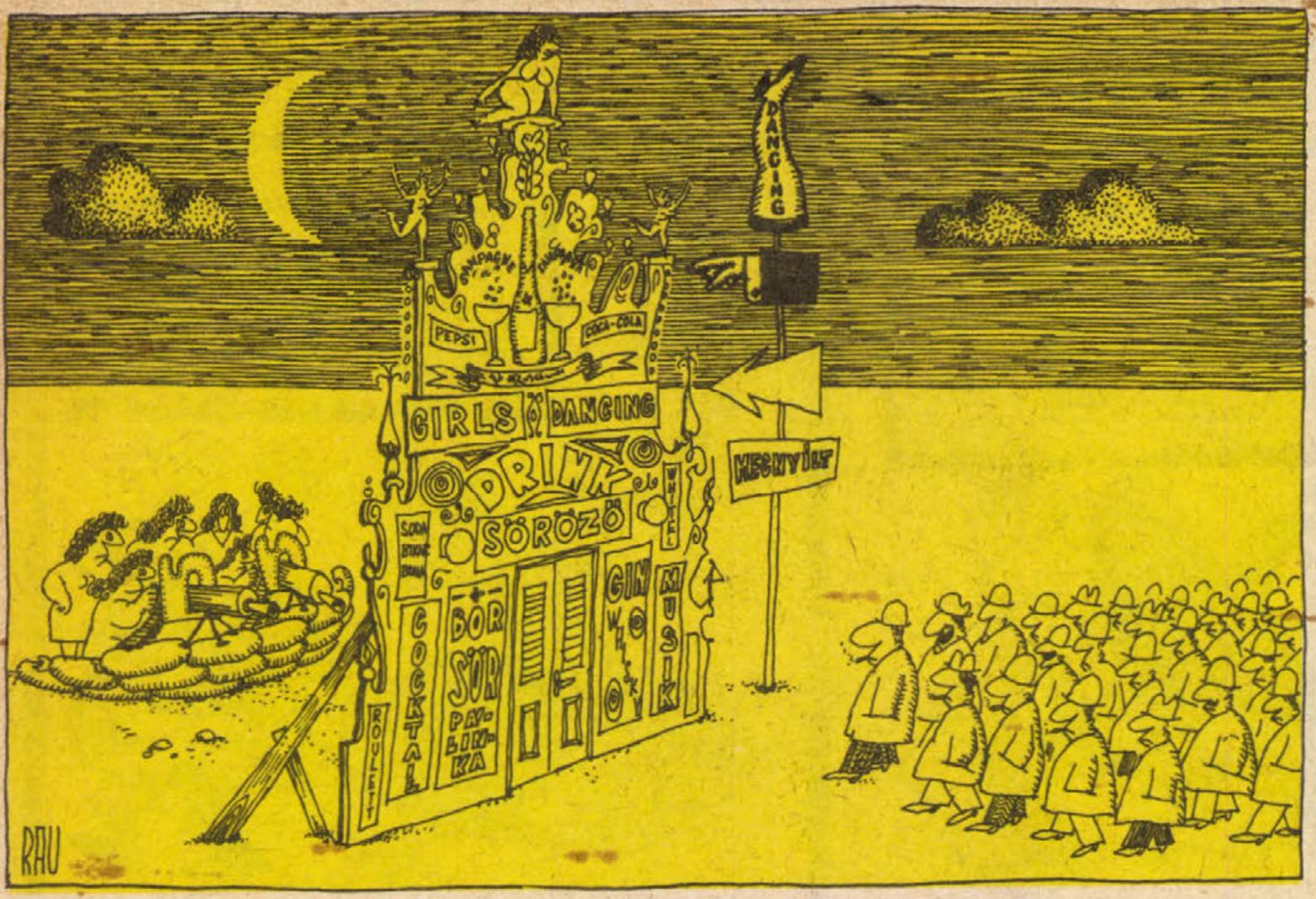
– Úgy látom, Kovácséknál megint elromlott a lift.

HŰSÉGES FÉRFI

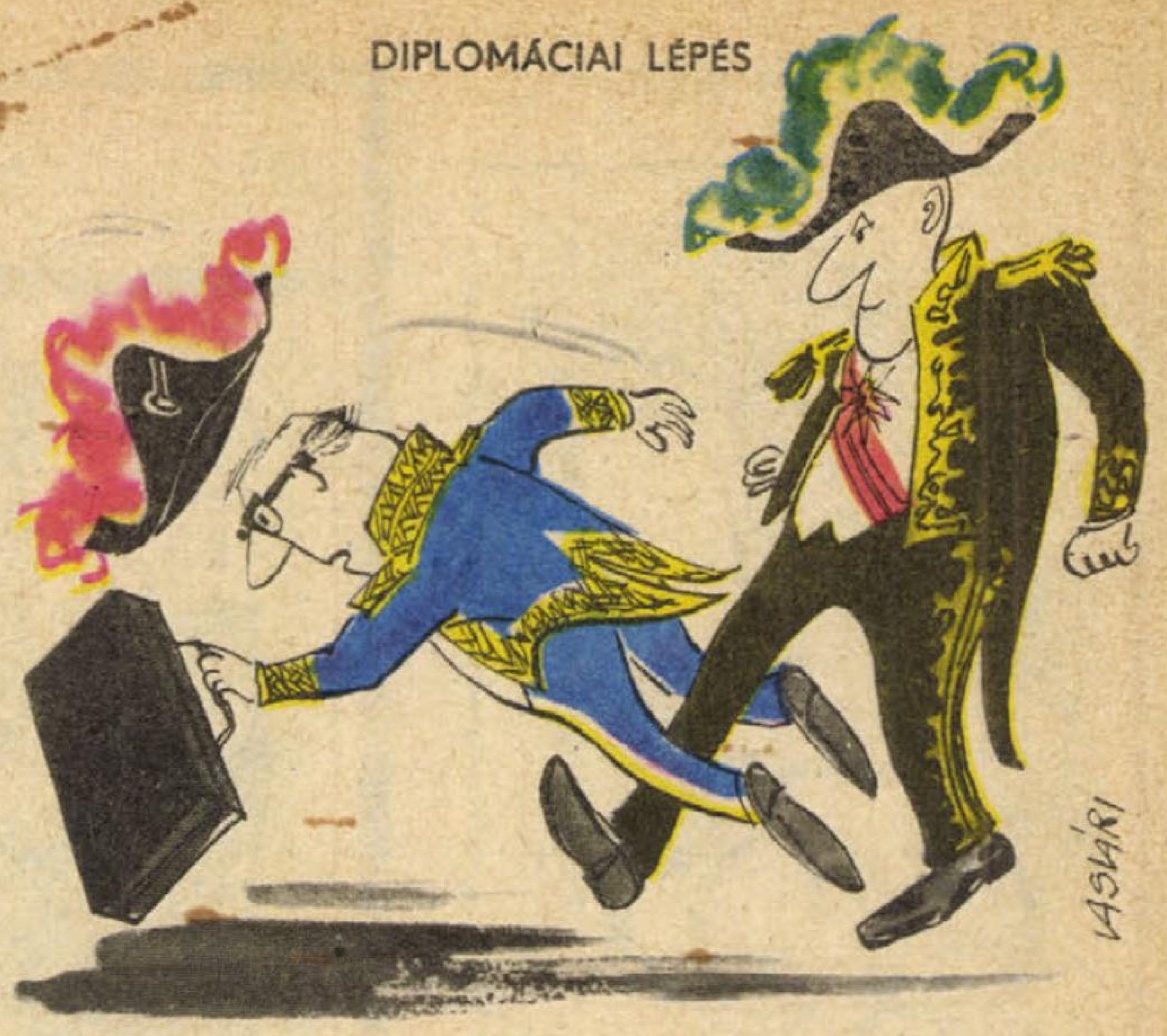

– Úgy látszik, egy kicsit elkéstem a randiról.

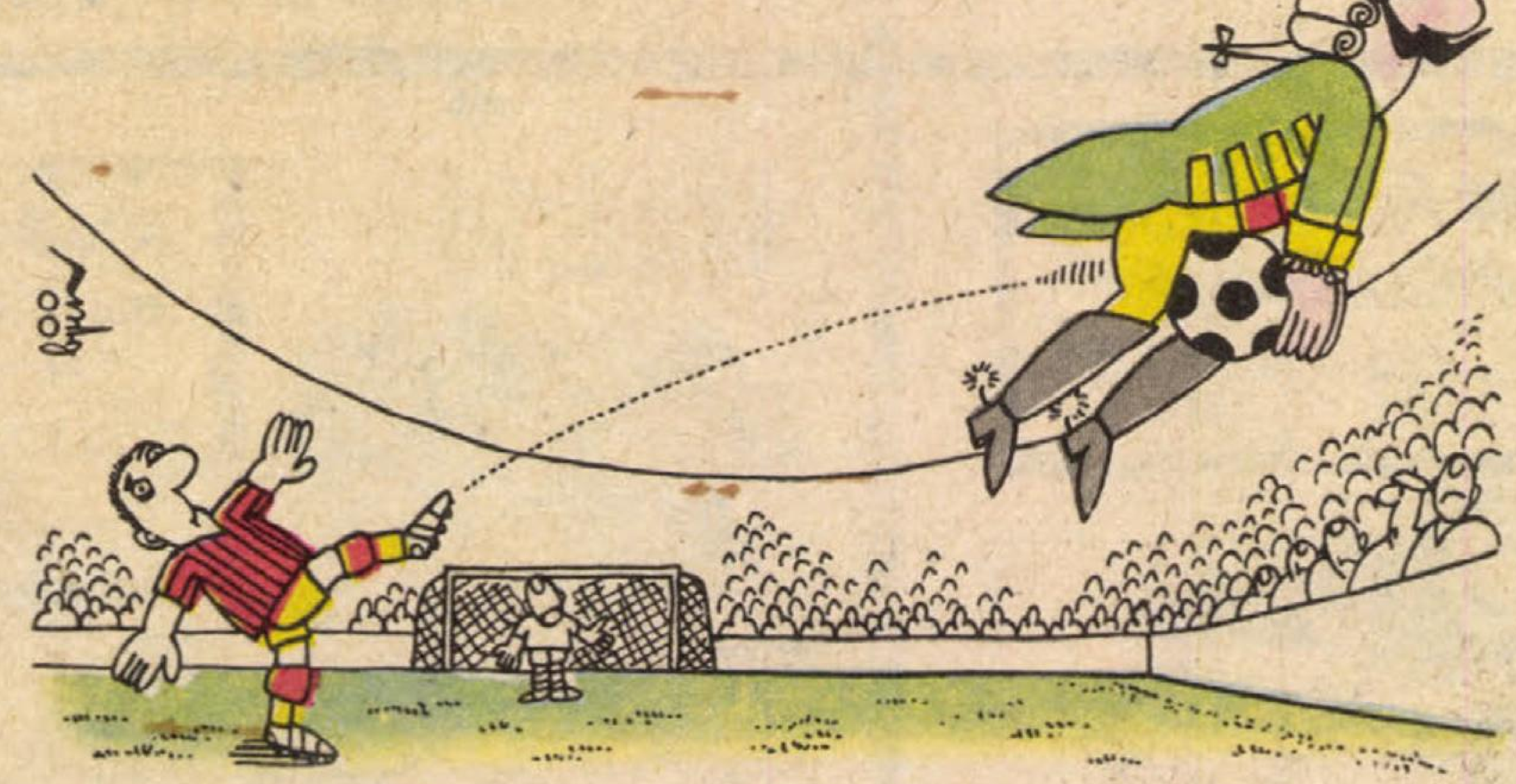
HARC AZ ALKOHOLIZMUS ELLEN

DIPLOMÁCIAI LÉPÉS

MODERN MÜNCHHAUSEN

A MAI FALU

– Nem tudja, szomszédasszony, hogyan vált be az új ENSZ-főtitkár, a Waldheim?

SZILÁNKOK

SZAKMAI FÁSULTSÁG

— Mama! Nem akarok színházba menni! — kiáltott fel kétségbeesetten a darab főszereplője.

BORBÉLYNÁL

— Szeretnék hajat vágatni. Adjon valami csodaszert, amitől kinő...

ISMERETSÉG

Piroska alkalmi ismeretségeket kötött az Alkalmi Áruházban.

AZ ELTÉRÍTÉSEK KORÁBAN

— Figyelem! Boeing Super Caravell gép indul a jó ég tudja, hová!...

MŰVELTSÉG

X. mindennap elolvassa a lapokban a sportrovatot. S úgy érzi, ő a művelt ember prototípusa.

PECH

Ismerősöm újságolja:

— Tévesen tárcsáztam és telefonon keresztül megismerkedtem egy bájos hangú nővel. Másnapra találkozót beszéltünk meg, és el is jött.

— Kiderült, hogy csúnya, matróna korú nő.

— Dehogy. Szép volt és fiatal. Így kerültem össze ismét az elvált feleségemmel. Újból elvettem. Most megint válunk...

ŐSZINTESÉG

— Tehát holnap félnégykor kezdjük az üzleti megbeszélést.

— Nem lehetne egy kicsit korábban? Félnégykor én már részeg vagyok...

ÜDÜLÉS

Brahovácz meséli:

— Az idén nincs elég pénzem, hogy maszek alapon a Balatonnál nyaraljak. Be kell érnem valami külföldi utazással...

G. SZ.

